

کانون کمونیسم

مارس ۲۰۱۰

نشریه کانون دفاع از کمونیسم

ghafar.gholamveysi@gmail.com

سر دبیر: غفار غلام ویسی

۱۸

www.kanoonekomonism.com

در صفحات دیگر

انتخابات و چشم انداز
تحولات جامعه عراق

ایرج فرزاد

"انتخابات پارلمان" در عراق
و موقعیت ناسیونالیسم کرد
عبداله شریفی

نامه مارکس به پدرش

از منصور حکمت:

دهکراسی:

تعابیر و واقعیات

نگاهی به اعتصاب سراسری در یونان

غفار غلام ویسی

یونان یکی از کشورهای عضو جامعه مشترک اروپاست که با بحران عمیق اقتصادی روبروست، یکی از دلایل پایه ای این بحران، تاثیرات بحران اقتصادی ای است، که جامعه جهانی بدان گرفتار می باشد، با وجود اینکه قدرت های بزرگ سرمایه داری در جهان تلاش کردند که با واریز کردن مبالغ بسیار بالای به مراکز بانکی و اقتصادی بزرگ که در معرض ورشکستگی قرار گرفته بودند تلاش نمودند که از تاثیرات عمیق این بحران بکاهند، اما با وجود تمام تلاش های کارشناسان و تئوریسین های نظام سرمایه داری که تخفیف و مهار این بحران بود، ولی مجموعه این تلاش ها منجر به خاتمه بحران نشده است. برجسته ترین عوارض بحران مذکور اقتصادی، بیکارسازی های میلیونی، تورم و گرانی سرسام آور کالاهای ضروری مورد نیاز مردم در سطح جهان، حمله به معیشت طبقه مزد بگیر در کشورهای مختلف دنیا از جمله امریکا، اروپا، آسیا و سایر نقاط جهان می باشد.

یکی دیگر از دلایل پایه ای بحران در یونان این است، که یونان ۵۴ میلیارد دلار کسری بودجه دارد. کشورهایی که

عضو اروپای مشترک هستند باید حد اکثر ۳ درصد کسری بودجه داشته باشند.

یونان هم اکنون ۱۲ درصد کسری بودجه دارد، کسری ۱۲ درصدی بودجه کشوری یونان با مقدار درصدی اتحادیه اروپا اختلاف بالایی دارد.

جورج پاپاندرو نخست وزیر یونان با رهنمود اروپای مشترک برای مقابله با این بحران می خواهد سیاست ریاضت اقتصادی را بر جامعه تحمیل کند ، تحمیل سیاست ریاضت اقتصادی بر جامعه ملزم بالابردن مالیات ها ، اخراج و بیکارسازی وسیع و گرانی سراسم آور است ، که در واقع یعنی حمله به زندگی و معیشت طبقه کارکن و اقشار کم درآمد در جامعه یونان .

اتحادیه های کارگری در یونان برای مقابله با سیاست ریاضت کشی دولت و اتحادیه اروپا از زمان بروز بحران تا کنون چندین اعتصاب بزرگ سراسری را برگزار کرده اند که یکی از اعتصابات بزرگ سراسری که جامعه یونان را فلج کرد در پنجشنبه ۲۵ فوریه ۲۰۱۰ بود، در این اعتصاب ۲ میلیون کارگر شرکت کردند که باعث توقف فعالیت اقتصادی در یونان شد . در اثر این اعتصاب سراسری پرواز هواپیما ها متوقف شد، مدارس تعطیل شدند، حمل و نقل کشتی ها و ترانسپورت متوقف شد. شایان ذکر است که حتی جمعیت قابل توجهی از شرکت کنندگان در اعتصاب، پلیس شهری بوده اند. کارگران و اعتصاب کنندگان پلاکاردهایی حمل می کردند که بر روی آنها نوشته شده بود "مرگ بر تدابیر ضد اجتماعی" ، "تاوان ورشکستگی و بحران سرمایه داری را نباید ما زحمتکشان پرداخت کنیم" ، " این گوشه ای از جنگی است که سرمایه داران علیه ما کارگران براه انداخته اند".

جوهر این شعار نشانه این است که کارگران به سیستم موجود که منشاء بحران و به فلاکت کشیدن جامعه است معترضند و آمادگی آن را دارند که راه حلی را به اجرا در آورند که در جامعه سیستمی رابر پا دارند که کلیه ساکنین جامعه در رفاه و آسایش باشند و دیگرشاهد بحران هایی نباشند که زندگی و معیشت آن ها را بنابودی بکشاند. طبقه کارگر در یونان نشان داد که علیرغم مشکلات سیاسی و عدم دسترسی به شکل و افق طبقاتی منسجم خود، در برابر تعرض به سطح معیشت، دستمزد و حقوق بازنشستگی شهروندان کارکن و مزد و حقوق بگیر، بی تفاوت نیست و بروشنی به "دولتمداران" فهماند که در پشت سیاست "ریاضت اقتصادی" و جبران کسر بودجه "ملی"، با دست بردن به ناسیونالیسم و تحریک احساسات ملی، حفظ سود و سواوری سرمایه خوابیده است. مبارزات کارگران و اقشار مزد و حقوق بگیر جامعه یونان پیام صریح خود را به دولت حامی منافع سرمایه اعلام کرد: شهروندان

یونان بخاطر "منفعت ملی"، از زندگی و سطح معیشت خود برای منافع و سود مثنی قلیل سرمایه داران از خود مایه نمیگذارند. دست اقلیت سرمایه داران برای پرداخت هزینه بحران اقتصادی و تامین "کسر بودجه" از زندگی ما کوتاه!

اعتصابات اخیر یونان بار دیگر این صحنه نبرد طبقاتی را در بعد وسیع اجتماعی به نمایش گذاشت لازم به یادآوری است که مبارزات مردم و طبقه کارگر در یونان، دوش بدوش مبارزات وسیعتر در بخش عمده اروپا علیه تعرض به سطح زندگی مردم، در جریان است، علاوه بر یونان ، کشورهای پرتقال ، ایتالیا و اسپانیا را بحران اقتصادی تهدید می کند که هر یک دچار مشکلات مالی شدید هستند . محافل بانکی از هم اکنون نسبت به توان پرداخت های خارجی اسپانیا و پرتقال در ماههای آینده ابراز نگرانی می کنند

جامعه یونان و اروپای قاره احتیاج به یک جریان رادیکال کمونیستی، فعال و دخالتگری دارند که بتواند از ماتریالی که در حال حاضر آماده ترین نیرویی است (طبقه کارگر) که قدرت اجرای راه حل ذکر شده را دارد دست بکار شود.

۱۷ مارس ۲۰۱۰

نشریه کانون کمونیسم را بخوانید و در تکثیر و پخش آن ما را یاری دهید!

انتخابات و چشم انداز تحولات جامعه عراق

ایرج فرزاد

مستقل و صرفنظر از اهداف و بندو بستهای پشت پرده احزاب و جریانات حاضر در صحنه این انتخابات، شرکت وسیع و فعالانه مردم، توضیح و ریشه های خود را دارد. در یک نگاه گذرا و بطور مجرد، "انتخابات" در عراق حتی از آن شکل رایج "نیابتی" مرسوم در دموکراسی پارلمانی بسیار فاصله دارد. کافی است فقط به یکی از شرایطی که کاندیدها میبایست از آن برخوردار میشدند، اشاره کنیم: افراد پائین تر سی سال از حق کاندید شدن محروم شدند. بعلاوه گرچه برخلاف انتخابات دور اول که "لیست" کاندیدها اساسا بر اساس "توافق" بین جریانات و ائتلافات مبتنی بر قومیت و تعلق به "شیعه" یا "سنی"، و با توجیه حفظ امنیت افراد کاندید شده، "بسته" بود، انتخابات اخیر بر اساس "لیست باز"، جریان یافت. و نکته دیگر اینکه شاید برای اولین بار در تاریخ معاصر جامعه عراق، جامعه ای که در طول دوران حکومت بعث، مردم آن به عنوان بخشی از "امت عربی" در قوانین ثبت شده بودند و شوینیسم و مرد سالاری ناشی از ناسیونالیسم امت عربی، وجود "زن" را به عنوان نیروئی به اعتبار خودش برسمیت نمی شناخت، همه جریاناتی که رسما مجاز بودند که در انتخابات شرکت کنند، موظف و مجبور شدند یک سهمیه ۲۵ درصدی را برای شرکت زنان و کاندیدهای زن قائل شوند. این فاکتور و این نیروی اجتماعی ظاهرا "پنهان" است، اما وقتی آن را در چهارچوب اوضاعی که عراق در معرض تاخت و تاز نظامی و جنون عملیات انتحاری و ترسیم جامعه عراق به عنوان اجماع گروههای قومی و مذهبی قرار میدهید، به مکانیسم دفاع جامعه از مدنیت خود و پس زدن هویتهای کاذب و مهندسی شده میرسید. این عامل، یعنی تقلا و مقاومت مردم عراق در برابر سرنوشت گویا "مقدر" و سناریو "استیصال" است که شرکت فعال تر مردم در جریان انتخابات را، هر اندازه رسما طراحی شده، توضیح میدهد. مردم در همه جای دنیا سعی میکنند که در برابر هر فاجعه ای که برایشان اتفاق می افتد، از نفس مدنیت خود دفاع کنند و اوضاع را "تغییر" بدهند. من سعی میکنم با اشاره به زمینه های اتفاقات و رویدادهای زیر و رو کننده ای که این مدنیت جامعه عراق را تا مرز نابودی و فروپاشی کامل شیرازه آن سوق داده است، نشان بدهم که نفس فعال شدن مردم در همین انتخابات "فرمایشی و نمایشی" و تلاش آنها که در شرایط موجود جایی برای دخالت و حضور خود باز بگذارند و بعضا اراده و صدای خود را به "ائتلاف" ها و "لیست" های موجود تحمیل کنند و در تصمیم این نهادهای سرهم بندی شده و معماری شده، "شکاف" ایجاد کنند،

فاکتور کاملا جدیدی در صحنه سیاست و مبارزه بر سر مدنیت و اعاده آن در عراق است:

جامعه عراق طی سی سال اخیر چنان در معرض تکانهای شدید قرار گرفته بود که ادامه آن خطر این را در بردارد که این جامعه ممکن است از دایره سوخت و سازهای یک جامعه با مکانیسمهای اقتصادی و مبانی مدنی و فرهنگی بکلی خارج شود و وضعیت به آن حالتی شباهت یابد که برای مثال در سودان و سومالی، فی الحال، زندگی مردم را به میدان یکه تازی میلیشیاهای قبیله ای و اسلامی و باند سیاهی مبدل کرده است. جنگ ایران و عراق، اولین این تکانها است. گرچه آغاز کننده و عامل "متجاوز" در این جنگ را بسیاری رژیم بعث نشان کرده اند، اما واقعیت این است که از منظر رژیم اسلامی که بر بستر یک انقلاب واقعی به قدرت پرتاب شده بود، ادامه این جنگ به مدت ۸ سال، یک "برکت" و مانده آسمانی بود. چرا که به فاصله گذشت دو سال از این جنگ، شیخهای عربستان و امارات آماده بودند که تمام خسارات جنگ را به ایران بپردازند تا این جنگ را که ممکن بود موقعیت دیگر کشورهای حاشیه خلیج را به مخاطره اندازد، به پایان برسانند. اما برای خمینی و سران رژیم، "جنگ تحمیلی" مهمترین سنگر سازماندهی نیروهای خود ویژه اسلامی، از قبیل سپاه پاسداران و بسیج و نیز قوام دادن به دیگر نهادهای امنیتی و "عقیدتی ایدئولوژیک" اسلامی بود. این جنگ در ادامه خود موجب شد که صدام حسین و رژیم بعث را به استفاده از سلاحهای شیمیایی وا دارد. این حقیقت تلخ رژیم بعث را به بمباران شیمیایی مردم حلبچه و ادار کرد و خطر بکارگیری بمب شیمیایی علیه مردم شهرهای ایران را بر فراز جامعه ایران هم آویزان کرد، این نقطه اصلی تن دادن رژیم اسلامی و سرکشیدن جام زهر توسط خمینی بود. اگر "دستاورد" این برکت برای رژیم اسلامی، بنیان گذاشتن و انسجام بخشیدن به نیروهای نظامی اسلامی بود، برای "سردار قاصدیه"، که صدام حسین خود را به عنوان پیروز آن اعلام کرد، مصاف شد با انزوای بین المللی رژیم عراق و ثبت آن به عنوان یک رژیم جنایتکار که از بکار بردن سلاح شیمیایی علیه مردم خود نیز ابائی ندارد. رژیم عراق و حکومت بعث، علیرغم هر جارو جنجال و بوق کرنا در شکست دادن "مجوسی" ها، ضعیفتر، منزوی تر و از نظر انسجام نیروهای خود، دست کم طی ادامه آن به مدت هشت سال، متزلزلتر و شکننده تر بیرون آمد.

ادامه هشت سال جنگ با عراق، اگر چنان دستاوردهای مهمی برای رژیم جمهوری اسلامی و راس اسلام سیاسی تازه به قدرت دولتی رسیده داشت، برای عراق، تلفات و فرسودگی و هرز رفتن نیروهای رژیم بعث را به همراه داشت.

اما تکانهای شدیدتری در راه بودند، جنگ با و تعرض آمریکا و متحدین آن در سال ۱۹۹۱ به عراق به بهانه اشغال و تجاوز به کویت از جانب رژیم بعث، نه در جبهه نبرد نیروهای نظامی، که با بمباران بی ملاحظه شهر بغداد، جامعه عراق را به موش آزمایشگاهی دکترین نظم نوین بوش پدر تبدیل کرد. رژیم بعث

در یک بر آورد خودفربانه و احمقانه به این توهم دچار شده بود که ژست های دیپلماتیک و دامهای آمریکا را هضم کند و نبیند و به خود بقبولاند که جنگ با کویت، مساله ای مربوط به تشنج بین دو کشور "همسایه عرب" است و گویا آمریکا عملا همان دیپلماسی را هم در عمل پیش خواهد برد. اما، جنگ خلیج در سال ۹۱، ریشه ای فراتر از تضادهای منطقه ای و یا مطامع دیرین تر رژیم بعث در مورد کویت را داشت. این جنگ را دکترین "نظم نوین" و تصمیم دولت آمریکا برای سد کردن سیر نزولی مقام سرکردگی آمریکا در جهان ضروری کرده بود. رژیم بعث با آن سابقه و پیشینه بدنامی و انزوای بین المللی، و به اتکا حماقت سیاسی سران آن، قابل توجیه ترین بهانه را برای آزمایش دکترین نظم نوین با جنایت و تعرض میلیتاریستی به مردم عراق و بمباران شهر بغداد، و علیه رژیمی که سابقه "بمباران حلبچه" را به "تجاوز" برای "نقض حاکمیت" دولت "معصوم و کوچک" شیخ نشین کویت وصل کرده بود، فراهم کرده بود.

جنگ دوم و حضور به مراتب گسترده تر میلیتاریسم آمریکا پس از مارس ۲۰۰۳، دیگر حتی آن توجیحات دیپلماتیک و رعایت حال "افکار عمومی" را نیاز نداشت. معلوم شد که بازرسی های کمیسیونهای سازمان ملل در مورد دستیابی رژیم بعث به "سلاح کشتار جمعی" صرفا یک بهانه بود. دولت آمریکا، این بار تصمیم گرفته بود تقریبا به تنهایی، و با همراهی نوکر مآبانه رژیم تونی بلر در انگلیس، این بار به عنوان تنها فاتح "رژیم چینج" و معمار "دمکراسی" به جای رژیم "توتالیتار" چه در منطقه و چه در معادلات بلوک بندیهای که با فروپاشی بلوک شوروی سابق بر هم خورد بود، خود را به ثبت برساند. کمترین اثری از بنیادهای اقتصادی و فرهنگی و سیاسی و مدنی عراق را باقی نگذاشتند. فروپاشی ارتش عراق و حزب بعث، با پخش شدن انبارهای عظیم زرادخانه این رژیم همراه شد. سیاه ترین و کثیفترین جریانات ضد اجتماعی به امکانات بسیار عظیم تسلیحاتی و باد آورده ای که فقط در نتیجه تهاجم افسارگسیخته آمریکا ممکن شده بود دسترسی یافتند و جامعه عراق از آن پس تبدیل شد به صحنه های شنیع و وحشتناک بین نیروهای آدمکش و کرایه ای چون جنایتکاران شرکت نظامی و خصوصی "بلاک واتر" و انواع جریاناتی که نوعی جدید از توحش ضد بشری را به نام "عملیات انتحاری" و سربریدن اسرا و گروگانها در مقابل چشمان میلیونها نفر در تلویزیونهای کنج خانه مردم جهان به عراق وارد کرده بودند. مردم عراق پس از این سلسله زلزله های سیاسی و جنایات جنگی در برابر یک دو راهی سرنوشت ساز قرار گرفته بودند، یا تسلیم به این وضعیت و اعلام استیصال و درماندگی؛ و یا تلاش برای بیرون آوردن جامعه عراق از این باطلاق چرکین و خونین.

حقیقتی که در این حرکت مردم عراق برجسته شد این بود که مردم با حضور فعال و نسبتا گسترده خود به تقسیم بندی جامعه عراق بر مبنای هویت های کاذب و مهندسی شده قومی و مذهبی تمکین نکردند و صحنه را به اصل مکانیسم های يك جامعه متعارف نزدیکتر کردند. واضح است اگر نمایندگان واقعی

مردم، در صحنه سیاست جامعه عراق حضور ملموس و متشکل و تحزب یافته و از نظر اجتماعی غیر قابل حذف داشتند، این نیرو و تصمیم و اراده مردم عراق میتوانست اهرم قدرتمندی برای مهار نیروهای سیاه و ضدمدنی باشد.

بنابراین مهمترین دلیل شرکت وسیع مردم در انتخابات اخیر عراق، نه در توهم به نیروهای شرکت کننده و "ائتلاف" های آنان، که اساسا از منطق خواست و اراده مردم برای دخالت کردن در سرنوشت خود مایه میگردد. اینکه برای مثال در کردستان عراق، در برخی شهرها مثل سلیمانیه و در خارج کشور، بویژه در اروپا، اساسا مردم و مهاجرین "کرد" عراقی به لیست "تغییر" (گوران) رای دادند، دقیقا به همین دلیل است که طی بیست سال اخیر از حاکمیت و تقسیم قدرت و ثروت جامعه بین دو حزب اتحادیه میهنی و پارتی دمکرات به تنگ آمده اند. به نظر من اولین نتیجه آن زیر ضرب رفتن حاکمیت بلامنازع ناسیونالیسم و قوم پرستی کرد و مشاطه گران آن بود. بحث تضعیف موقعیت احزاب حاکم در "اقلیم" کردستان، ریشه های خودویژه ای دارد که رفقای دیگر در همین شماره نشریه بر آن تمرکز کرده اند و من اینجا بیش از این وارد آن نمیشوم.

عواقب و نتایج این انتخابات به هر جایی برسد، واقعیت این است که مردم عراق، نشان دادند که به این سادگی سرنوشت زندگی خویش و جامعه خود را براحتی به بازی سرنوشت و مقدرات و جنگ و گریزهای نیروهای سیاه نسپارده اند. اهمیت شرکت فعال مردم عراق علیرغم تهدیدات عملیات جنون آمیز انتحاری در روزهای انتخابات، در نفس فعال شدن اراده مردم برای دخالت در سرنوشت سیاسی خویش قرار دارد. نفس تسلیم نشدن مردم عراق به وضعیت استیصال و خودکشی سیاسی در نتیجه آثار و عواقب جنگ و میلیتاریسم و جولان و توحش های عملیات جنون آدمکشهای انتحاری و نیروهای سیاه و اسلامی و قومی و مذهبی، این امید را زنده نگاه میدارد که مردم با اراده خود میتوانند سدی در برابر تخریب مبنای مدنی و اجتماعی و اقتصادی جامعه خود بنا کنند. تلاش و تقلاي مردم برای قرار دادن جامعه بر مکانیسمها و سوخت و سازهای مدنی، پیش شرط اولیه مبارزه برای بالابردن توقعات انسانها است. استیصال و فقر و خشونت و جنایات جنگی، توقعات مردم را پائین می آورد. تنها با پس زدن و بایگانی کردن نیروهای سیاه و ضدمدنی و با رام و اهلی کردن نیروهای ضد اجتماعی، قومی و اسلامی است که میتوان زمینه آرایش و تقابل طبقات و مصاف اهداف و آرمانهای گرایشات مختلف اجتماعی را فراهم کرد. اهمیت تجلی اراده مردم برای تسلیم نشدن در برابر نیروهای ضد اجتماعی و ضد مدنی در ماجرای انتخابات عراق را نه در خود این انتخابات و یا اهداف ائتلافها و شخصیتهای "شیعه و سنی و کرد و عرب" و یا مدافعین عوامفریب حقوق "اقلیتهای قومی و مذهبی"، که در نفس اراده مردم برای مقاومت در برابر سرنوشت "مقدر" باید دید.

بار دیگر بر این حقیقت تاکید میکنم که صرف اینکه انواع ائتلافهای قومی مذهبی و ناسیونالیسم سنتا پدر سالار و

انتخابات پارلمان در عراق و موقعیت ناسیونالیسم کرد

عبدالله شریفی

این روزها بار دیگر سیاست در عراق به صدر مسایل مورد توجه جهانیان صعود کرد. سرانجام بعد از کشمکش های فراوان و درز گرفتن های فوران بحرانا در میان جریانات و دستجات ملی و مذهبی بر سر تقسیم مجدد قدرت، هفتم ماه مارس جاری انتخابات پارلمان در عراق برگزار شد.

بعد از تهاجم نظامی آمریکا و متحدینش به عراق و اشغال نظامی آن کشور این دومین بار است که این بساط بر سر تقسیم قدرت صورت میگیرد. بی تردید هر دوره ویژگی خود را دارد، بر شماری و قیاس این ویژگیها بروشنی اختلاف فازها و چگونگی آرایش سیاسی احزاب و جنبشها را بما نشان میدهد. ویژگی این بار در حضور نسبتاً وسیع مردم بر متن محدودیتها و فقدان حضور نمایندگان واقعیشان بود. حضوری که در تناقض با مکانیسم های حضور نظامی آمریکا و تاخت و تاز جریانات انتحاری و سلطه چپاولگران قومی و مذهبی قد علم کرد. امکانی محدود برای نفس کشیدن پیدا شد و معلوم شد مشکلات مردم بر پایه انتظارات یک جامعه مدنی متعارف به چه گستردگی هنوز موجودند، معلوم شد که مردم و جامعه قصد ندارد سرنوشت خود را در دست جریانات تروریست قومی و مذهبی رها کنند. اگر چه از منظر دولتمداران آمریکا این نمایش انتخاباتی برای ورود به دوره ای تازه و خروج بخش عمده نیروهای نظامی ضرورت پیدا کرد، اگر چه آمریکا برای ورود به دوره "اشغال کم هزینه" عراق به این "انتخابات" نیاز داشت، برای مردم جامعه عراق نیز با حضور وسیع بر متن محدودیتها اعلام غیر رسمی پایان بخشیدن به دوره میداناری و چپاول نیروهای سیاه و خیز برداشتن بسوی مدنیت بود.

با این همه این انتخابات به نوعی خبر از صف بندیهای جدید و کشمکش های جدید میدهد که این نوشته تلاش میکند در ظرفیت خود به این صفتبندی و در پرتو آن به موقعیت جدید احزاب ناسیونالیست کرد، در صحنه سیاست عراق و کردستان عراق بپردازد.

صفتبندیهای جدید

برای نشان دادن درست تر آرایش سیاسی و شناخت از تقابل نیروهای درگیر ابتدا بطور خلاصه بهتر است که گذرا به پیشینه و آرایش سیاسی قدیمی تر اشاره کرد.

قطعا با اشغال نظامی عراق و سرنگون کردن دولت بعث بر متن اوضاع آن دوره در کل منطقه و تقابل و تخصیصات بلوک بندیها آن دوره، بنا به موازنه نیروهای درگیر تلاش کردند با آرایشی

قبیله ای عرب به این واقعیت تن دادند و تسلیم شدند و با آن "راه آمدند" که در میان رقابتهای انتخاباتی بین ۶۲۰۰ کاندید برای ۳۲۵ کرسی پارلمان عراق، یک کمیت ۲۵ درصدی را به "زنان" اختصاص بدهند، خود نشانه قدرت نیروی نهفته ای است که امواج آن از اعماق ستمهای انباشته طی قرون بر علیه زنان و شهروندان جامعه عراق به آرایش ظاهری و در سطح "سیاست" فرمال و فرمایشی تنه میزند و قدرت بازیافته اش را به نمایش میگذارد. آقای مالکی که طبق توهمات ناشی از دوران "توافق" بین ائتلافهای قومی مذهبی "پیروزی" خود را برای تشکیل مجلس و کابینه بعدی با همراهی "مجلس اعلای انقلاب اسلامی عراق" (جریان تحت ریاست موروثی خاندان حکیم که اکنون به "عمار حکیم" به ارث رسیده است)، قطعی دیده بود، با مشاهده اولین نتایج شمارش نزدیک به هفتاد در صد آرا، فریاد و انقلاب و دبه در آوردنش به آسمان رفته است. آقای ایاد علاوی، برخلاف ادعای خود او، کمترین علاقه ای به "سکولاریسم" دارد، اما مردم حتی ژست سکولار او را برای ضربه ای قاطع به تصویر جامعه عراق به عنوان یک جامعه قومی مذهبی و "اقلیتهای" این دسته بندی جعلی، به او تحمیل کردند که ناچار شود به اتکا رای مردم خود را سکولار نشان بدهد و سکولار هم "عمل" کند. واقعیت این است که مردم عراق به یک حقیقت دیگر توجه کردند. اینکه غرب و در راس آنها آمریکا، در جنگی که با شبه بلوک اسلام سیاسی به سرکردگی جمهوری اسلامی در منطقه خاورمیانه با آن درگیر است، برخلاف دوران جنگ سرد، و حتی برخلاف دوره قوم سازی ها در جنگ یوگوسلاوی سابق، محور مهم تقابل با اسلام سیاسی را در سکولاریسم و فاصله گرفتن از ترسیم جوامع منطقه درگیری به عنوان غیر قومی غیر مذهبی تشخیص داده است. مردم عراق چه در لیست علاوی و چه در لیست "تغییر" به جایگاه و استراتژی غرب و آمریکا برای منطقه خاورمیانه، دستکم تا جایی که به "خطر" راس اسلام سیاسی و دست و بازوهای آن در منطقه، یعنی رژیم جمهوری اسلامی، مربوط است، آگاه بودند.

من تصور میکنم که فعال شدن عامل اراده مردم و دیکته حضور آنان در صحنه سیاست به سکاتداران سیاست رسمی، بر هر سناریو و نقشه از پیشی که برای حال و آینده عراق چیده شده است، تاثیر خواهد داشت و ناچار به حساب آورده خواهد شد. مهم این است که در سیر ادامه تلاش مردم، نیروهای انقلابی و رادیکال و سوسیالیست سعی کنند که خود را در معرض انتخاب مردم و اهرم آنان برای دخالت سیاسی موثر تر و مستقیم تر قرار بدهند. در غیر اینصورت مردم منتظر نخواهند ماند و در جبران عدم حضور و بی تاثیر جریانات چپ رادیکال اما غیر دخالتگر و بی اهمیت از نظر اجتماعی، ناچار میشوند که خود از دل نیروی زنده و حاضر در صحنه، اهرم و زبان مستقل خود را بسازند.

نیمه دوم مارس ۲۰۱۰

iraj.farzad@gmail.com

فرمال و متاثر از توازن جدالها در عراق به یک شکل کارتونی "دولت" بپردازند. آمریکا در همان قدم اول ورود به عراق از ناکامی و نادرستی تزاها و تحلیل های پنتاگون پی برد. از بین بردن ماشین دولتی و ارتش عراق، به رشد و گسترش جریانات باند سیاهی قومی و مذهبی دامن زد. از طرفی اسلام سیاسی و در راس آن جمهوری اسلامی ایران و از طرفی دیگر دول عربی و ناسیونالیسم عرب، از طرفی دولت ترکیه و از طرفی احزاب ناسیونالیست کرد به بازیگران جلو صحنه مبدل شدند. در پشت این کشمکش ها آمریکا و اروپا و روسیه و چین و کل تناقضات حل نشده دوران جنگ سردی بلوکهای درگیر به عیان پیدا بود.

انتصاب "غازی یاور" به پست تشریفاتی ریاست جمهوری و نخست وزیری نوبتی بنا بر فهرست الفبا فرمولی شد تا به ایستگاهی شکل دهد که همه جریانات درگیر نفسی تازه کنند. آمریکا قصد داشت در این دوره تنفس و خریدن وقت، نیروهای مورد اعتماد خود را سروسامان بخشد. اما اسلام سیاسی و جمهوری اسلامی ایران به اندازه کافی ابزار اعمال قدرت در اختیار داشت. مقتدا صدر و سپاه مهدی، حزب الدعوه، مجلس اعلا و سپاه بدر، جریانات سازمان یافته و آماده بودند که در غیاب مبارزات مردم و جبهه چپ و سوسیالیست جامعه از کل پتانسیل تخریبی خود بهره گرفتند. این دوره جامعه عراق به میدان جنگی ویرانگر و مخرب تبدیل شد، از طرفی انتحار و انفجار و از طرفی تشدید عملیتهای نظامی ارتش آمریکا، از جانبیان اشغالگر و بلاک واتر تا آدمکشان اسلامی و قومی در نهایت بیرحمی، کل مدنیت و زندگی اجتماعی یک کشور را آماج اهداف شوم خود قرار دادند.

با وارد شدن به "انتخابات" چهار سال پیش اوضاع عراق وارد فاز دیگری شد. خود انتخابات میدان نزاع بین آمریکا و جمهوری اسلامی شد. نتایج انتخابات شهار سال قبل، بار دیگر سترونی تحلیلگران آمریکا را به نمایش گذاشت. غازی یاور منصوب آمریکا قادر به کسب کمترین درصد آرا نشد، چلبی و صالح متک و کل کسانی که آمریکا بر روی آنها سرمایه گذاری کرده بود جایگاهی پیدا نکردند، ناسیونالیسم عرب هنوز در قهر بسر میبرد و زانوی غم جراحات وارده به پیکرش که با حمله نظامی به عراق متحمل شده بود را بغل کرده بود و با بی میلی به پروسه انتخابات نگاه کرد و نسبت به آن بی تفاوت ماند. آمریکا در مقابل جمهوری اسلامی و جبهه اسلام سیاسی کم آورد و برای راضی کردن اسلام سیاسی به قدرتگیری جناح حزب الدعوه و نوری المالکی که مقداری "معتدل" تر به نظر میرسیدند تمکین کرد. این شکست آمریکا را به دامن متحدان طبیعی خود یعنی احزاب ناسیونالیست کرد، که در جریان جنگ بخشی از ماشین جنگی بودند باز گرداند. مطرح کردن جلال طالبانی در پست فرمایشی ریاست جمهوری و سپردن وزارت خارجه به جریانات ناسیونالیست کرد، ایستگاه ناچاری آمریکا در مقابل دست بالا پیدا کردن جمهوری اسلامی، و میداندار شدن جنبش جنون انتحاری در عراق بود. از ویژگی آن دوره مساله محوری مماشات با اسلام سیاسی و جمهوری اسلامی و راضی کردن این جبهه بود.

دوره جدید یکی دیگر از جلوه های تعارضات در مناسبات بلوکهای بین المللی است که در شکلی جدیدی باز هم عراق را میدان این تعارضات تبدیل کرده است.

دور جدید "انتخابات" در عراق میبایست دوره اعاده حیثیت آمریکا در جهان باشد، آمریکا با بوش در رده منفورترین دول جهان در اذهان جامعه جهانی قرار گرفته بود. قرار بود که او باما، این حیثیت بر باد رفته را اعاده کند. با آمدن او باما کل صحنه جدالها تغییر کردند، سیاست آمریکا در اروپای شرقی و تهدید روسیه به ایجاد سپر موشکی چک تا تعامل در قبال منافع چین در کره شمالی و تا باز گشت به دوران تنش زدایی با اروپا، مهر تاثیرات خود را در کل معادلات منطقه خاورمیانه از جمله فلسطین و عراق و لبنان و افغانستان پاکستان و غیره زد.

این دوره انتخابات پارلمانی عراق، ناسیونالیسم عرب از دوره کسالت و عزاداری بیرون آمد و دول عربی از بی تفاوتی دوره قبل درس گرفته و تحت عنوان "سنی" ها به ایجاد ائتلاف العراقیه به رهبری ایاد علاوی اقدام کردند و چنان با حمایت دول عربی و فعال شدن آنها مواجه شد که سران جمهوری اسلامی از "ولخرجی" عربستان سعودی در انتخابات عراق بصدا در آمدند. این فاکتور جدید که وارد معادلات شد، کل صفندیهای قبلی را به هم ریخت و پایه یک آرایش جدیدی را پی ریخت، فعال شدن ناسیونالیسم عرب و میداناری این جبهه اکنون مساله محوری روز است.

در مقابل، جبهه که از طرف جمهوری اسلامی ساپورت میشد تحت نام "شیعی" های عراق، خود قادر نشدند در یک ائتلاف باقی بمانند و جناح مجلس اعلا و مقتدا صدر و حزب فضیلت اسلامی و بخشی از حزب الدعوه بر رهبری محمد جعفری ائتلاف اتحاد وطنی را سازمان دادند و از نوری المالکی جدا شدند. این ائتلاف در این دور انتخابات کمترین آرا را به خود اختصاص داد. در مقابل نوری المالکی در ائتلاف "دولت قانون" با جمعی از جریانات ملی مذهبی در انتخابات شرکت کرد.

در کردستان عراق نیز با برسمیت شناختن جناح گوران (تغییر) بر رهبری نوشیروان مصطفی، معاون پیشین جلال طالبانی در اتحادیه مهینی کردستان، و کسب آرا قابل توجه در سلیمانیه و هم چنین مطرح شدن جریان "جمعیت اسلامی" (کومه ل اسلامی) و "اتحاد اسلامی" (یه کگرتوی اسلامی) در مناطق اربیل و تحت حاکمیت حزب مسعود بارزانی، در جبهه ناسیونالیسم کرد شکاف قابل ملاحظه ای را ایجاد کردند. جالب این است که این دو جریان اسلامی قبل از حمله نظامی آمریکا به عراق در مارس ۲۰۰۳، از متحدین استراتژیک جریاناتی اسلامی بودند که مدافع بی کم و کاست اجرای قانون شریعه بودند، اکنون اما، همراه با لیست تغییر در رده "اپوزیسیون" قرار گرفته اند که سنگ دفاع از سکولاریسم و جدا کردن انتخابات از وابستگی قومی و اسلامی را به سینه میزنند!

هنوز نتایج قطعی و پایان گاو بندیهای پشت پرده معلوم نشده است، اما تاکنون بنظر میرسد که ائتلاف ایاد علاوی موسوم به "سنی" های "سکولار" در رده اول و ائتلاف نوری المالکی در رده دوم قرار دارند. تازه هنوز جنگ بر سر توافقات و تشکیل دولت جدید شروع نشده است، بازی بشدت پیچیده در راه است احتمال اینکه این توافقات در مدت نسبتا طولانی صورت گیرد، بعید نیست. آقای المالکی که در هوای قدیم نفس میکشد، خواسته است که کل آراء باز شماری شوند. کمیسیون ناظر بر انتخابات این شکایت را

رد کرده است و اعلام کرده است اگر تقلب در شمارش آراء با پیشرفته ترین برنامه کامپیوتری مقدر بوده باشد، پیشنهاد المالکی که میخواید با "قلم و کاغذ" آراء را بازشماری کنیم، بیشتر نیت تقلب را نمایندگی میکند!

دور جدید کشمکش و تعارضات جدید حول آرایش سیاسی جدید در راه است. در غیاب نیروی سازمانیافته و چپ و رادیکال مردم، باید برای مخاطرات جدی نتایج این تعارضات حساب باز کرد و نباید آنرا دست کم گرفت.

موقعیت ناسیونالیسم کرد

در عراق با هر تکانی بسوی متعارف شدن اوضاع، با هر چرخش بسوی مدنیت، احزاب ناسیونالیست کرد سیر نزولی طی میکنند. توضیح این حرکت معکوس، در جایگاه این احزاب در روند اوضاع سیاسی عراق و منطقه نهفته است. احزاب ناسیونالیست کرد بعنوان جزئی از سیاست نظامی آمریکا در حاشیه میلتاریزم و اشغال، در سایه تخریب بغداد و بصره عروج کردند. روندهای سیاسی با هر ماهیتی و با هر تفسیری در جامعه عراق جاری شود کل مکانیزم های دوره نظامیگری را به حاشیه میراند. نمیشود هم بازیگر تخریب جامعه بود و هم سازنده، سرانجام تصویر و هویت هر جریانی با روندی که در آن فعال بوده است شناسایی میشود.

این جریانات طی دو دهه اخیر نه تنها راجع به حل مساله کرد قدمی برنداشتند بلکه رنج و ستمکشی مردم کردستان را دستاویز چپاول و غارت و "فساد" نهادینه شده مالی و اداری و تقسیم کردستان عراق بر اساس سلطه دو حزب پارتی و اتحادیه میهنی قرار دادند. جریانات دخیل در اوضاع عراق هر یک سرانجام سعی کردند مساله ای را نمایندگی کنند. بطور مثال جریاناتی جنگ حکومت مذهبی، جریاناتی جنگ ناسیونالیسم و جریاناتی جنگ سکولاریزم را بعهدہ گرفتند، کسانی چون مقتدا صدر که در میان خون و باروت، نماینده میلیتانت شیعه و انتحار بود قطعا در فضایی به درجه ای آر امتر در شرایطی که جامعه امکان کوچکترین نفس کشیدن را بیابد جایگاهی پیدا نمیکند.

احزاب ناسیونالیست کرد در چهار سال قبل بعنوان نقطه سازش غرب با جمهوری اسلامی امکان پیدا کردند که نقش بازی کنند، اکنون فاکتورهای دخیل آن دوره جای خود را به عوامل دیگری داده اند. اکنون با وارد شدن و فعال شدن ناسیونالیسم عرب، با تجزیه جریانات شیعه، همان شانس چند سال قبل را ندارند. احزاب ناسیونالیست کرد نه تنها در جبهه خود شقه شده اند بلکه در مقابل جامعه کردستان و مردم کردستان عراق بعنوان غارتگر و فراغنه کرد حتی در قیاس با چند سال قبل سیر نزولی طی کرده اند.

اینها متحدان طبیعی و از سرناچاری آمریکا و یا بهتر است بگویم میلتاریزم آمریکا هستند. دول عربی با توجه به تعارضات تاریخی جدال ناسیونالیسم عرب و کرد هیچگاه نمیتواند پناهگاه مطمئنی برای احزاب ناسیونالیست کرد باشند، ترکیه و ایران نیز از نظر منافع مشترک بر سر مساله کرد، متحدان طبیعی جبهه ناسیونالیستی کرد در عراق نیستند.

ناسیونالیسم عرب، سپردن کرسی ریاست جمهوری و پست وزارت خارجه را در عراق به احزاب و شخصیت های ناسیونالیست کرد،

جز تحقیر و خفت دوران جریحه دار کردن خود میداند. اگر توجه کرده باشید دول عمده عربی در کمترین اجلاس دول عربی طی این چهار سال حاضر شدند، آنها بندرت این شخصیت ها را بعنوان "نمایندگان" رسمی دولتی عربی پذیرفتند.

از منظر سران جمهوری اسلامی و جبهه اسلام سیاسی در منطقه نیز احزاب ناسیونالیست کرد را همدستان آمریکا قلمداد میکنند و در بهترین حالت، روابطشان از حد روابط "دوستانه تاکتیکی" فراتر نخواهد رفت.

ترکیه که پایی در قضیه کرکوک و کشور همسایه است به همین منوال، این بن بست جریانات ناسیونالیست کرد را در درجه منفور شدن نزد نیروی جنبش خودی ضرب کنید متوجه میشوید که موقعیت این جریانات چگونه است.

مساله این است که متحد شدن بارزانی و طالبانی با آمریکا هم بر پایه منافع یکطرفه آمریکا است و گرنه آمریکا و غرب تاکنون راجع به مساله کرد هیچگاه پلانفرم و نظری رسمی و یا برنامه خاصی ارائه نکرده و قصد ندارد چنین کاری بکنند. از این گذشته از دوره برابری تاکنون چندین بار انحلال نیروی نظامی احزاب ناسیونالیست کرد (پیشمرگه) بعنوان بخشی از میلیشیا مطرح شده است.

در دور آتی نیز این جریانات ناچارا در همین پوزیسیون کنونی با آمریکا خواهند ماند، هر گاه پا از گلیم خود فراتر نهند با تهدید بر چین میلیشیا و نیروی نظامیشان و کم کردن کمک های مالی مواجه خواهند شد. این حربه آمریکا علیه بارزانی و طالبانی مانند شمشیر داموکلس همیشه تا زمانی که نیاز ابزاری به این جریانات باقی مانده باشد، بر سرشان آویزان است.

همه طرف های درگیر به این امر واقفند که بیش از دو دهه است که جامعه کردستان بصورت جامعه ای جامعه ای که هنوز سرنوشت مدنیت آن تعیین تکلیف نشده و از این نظر یک حالت ایستگاه ترانزیت موقت برای صدور کالا از طرف سرمایه داران ایران و شیوخ خلیج و چین و نیز برخی کشورهای "فرصت شناس" غربی است، و خارج از حوزه سوخت و ساز تولید کاپیتالیستی، با تزریق دلار سر پا است. این هرج و مرج اقتصادی سران احزاب ناسیونالیست را بر خوان یغما و ثروت سر سام آور انداخت که دست شستن از آن کار آسانی نیست. این حقیقت هم بر کسی پوشیده نیست که در متن چنین اقتصاد انگلی با هر تحول سیاسی دگرگونی سریع روی خواهد داد. در صورت قطع تزریقات دلار و پمپاژ سرمایه های وارداتی، و "سهام" معلق و همیشه قابل بازپس گیری "حکومت اقلیم" کردستان از فروش نفت عراق، جامعه بسرعت بسوی تباهی کامل کشیده میشود. این اوضاع بی ثبات یکی از محورها و یکی از اساسی ترین منشا های قدرت سیاسی احزاب ناسیونالیست کرد و در همان حال منشا تزلزل و ریزش این قدرت است. محور دوم قدرت سیاسی این جریانات نیروی نظامی و قدرت اسلحه است، از قضا هر دو محور قدرت بسادگی میتواند مورد تهدید واقع شوند. چون این جریانات از منظر مردم کردستان هم از اعتبار ساقط شده اند با حمایت مردم مواجه خواهند بود، این دوره فساد ریشه میلیتانت ناسیونالیسم کرد را خشکانده است.

موخره

دور آتی هر توافقی در گاو بندیهها بر سر حکومت صورت گیرد ناسیونالیسم کرد در موقعیت شکننده و بی ثبات تری خواهد بود.

اگر توجه کرده باشید ابتدا طالبانی بعنوان مدافع مشارکت بعثی های سابق با فرمول "بعثی ها میبایند در انتخابات کاندید شوند اما صدامیها نمیتوانند" وارد شد اما به سرعت متوجه بی لطفی آمریکا شد و در اطلاعیه ای هشدار داد که بعثیها قصد دارند کودتا کنند! واقعا خنده دار است کودتا علیه کی؟ در حالی که سلطه دولت عراق در همان پایتخت یعنی بغداد در منطقه سبز که شامل خیابان منصور و چند خیابان دیگر تجاوز نمیکند، قرار است علیه کی کودتا شود؟!

به نظر میرسد که غرب قصد دارد ابتکار عمل را به ناسیونالیسم عرب بسپارد، اینطور به نظر میرسد که اسلام سیاسی را به جایگاه درجه دوم در بسیج و عمل سیاسی در قبال مساله عراق عقب برانند. در این صورت دولت آتی بدون نقش ناسیونالیسم عرب نخواهد بود، علوی از موضع بالا از نوری المالکی میخواهد که سکولارتر و غیر فرقه ای تر باشد تا قابلیت همکاری کردن پیدا کند. آمریکا و دول عربی مصممند که نقش از دست رفته ناسیونالیسم عرب را اعاده کنند. جالب این است که اخیرا برخی از نهادهای "حقوق بشری" وابسته به دولت آمریکا از نقض حقوق بشر، نقض آزادی بیان و شکنجه زندانیان سیاسی توسط "نیروهای امنیتی" حکومت "اقلیمی" کردستان عراق سخن گفته اند.

جبهه ناسیونالیستی کرد ورق همیشه آماده و مهیا در دست آمریکا است، محمود عثمان یکی از نمایندگان کرد در پارلمان عراق اعلام کرده است که "کردها" حاضرند هم با علوی و هم با مالکی در دولت آتی مشارکت کنند. اخیرا هم به محض اینکه معلوم شد که در شمارش اولیه آراء، علوی بر مالکی پیشی گرفته است، مسعود بارزانی فوراً او را به ویلای تابستانی خود دعوت کرد تا طبق "دیپلوماسی" همیشگی ناسیونالیسم کرد، از پیش عرض "ادب" کرده باشد.

شکاف در بالا و نفرت از پایین موقعیت ناسیونالیسم کرد را حتی در درون خود نیز جهت ایفای نقش تضعیف کرده است. دور آتی هر چه باشد دوران ریخت و پاش احزاب ناسیونالیست کرد باقی نخواهد بود.

آمریکا قصد دارد که با خروج نیروهای نظامی چند ده هزار از نیروهایش را در کردستان عراق نگهدارد، سوال این است آیا اگر مناطق دیگر عراق بسوی امن شدن پیش روند قصد دارند که نا امنی و جنگ را به منطقه کردستان منتقل کنند؟ یا شاید به این ترتیب میخواهند راسا و توسط نیروهای نظامی، به دوره تبدیل کردن کردستان عراق به حیات خلوت "دو حزب اصلی" ناسیونالیسم کرد و میلیشیا و سازمانهای امنیتی آنان، نقطه پایانی بگذارند؟

در نتیجه این سطح از تحلیل، بار دیگر ما را به ضرورت شکل گرفتن جبهه سوسیالیستی و تشکل و ظهور افق کمونیستی میرساند.

این آرایش جدید و و تعرضات قدیم و جدید که اکنون در قالب چند جبهه، ناسیونالیسم عرب، اسلام سیاسی، ناسیونالیسم کرد و تحت عنوان "سنی"، "شیعه" و "کردها" صحنه گردان و میداندار هستند، تنش های جدید با خود عوارض های جانبی خواهد داشت، عوارضی که رنگ خود را به همه طرف خواهد زد.

در این میان سرنوشت احزاب و جریانات اپوزیسیون ایرانی مستقر در کردستان عراق، زیر علامت سوال قرار خواهد گرفت. بعید نیست که رفته رفته بر فشار مالی و کم کردن "مساعدت" ها افزوده شود. ممکن است تضییقات سیاسی و توطئه گری علیه رهبران و افراد این جریانات شروع شود.

فشار ایران و فشار ناسیونالیسم عرب بر رعایت قوانین بازی دو کشوری که در حال جنگ نیستند بر دوستی با امام جلال و محافل دوستان قدیمی چیره خواهد شد. زندگی انسانهایی که به هر دلیلی با این جریانات هستند، خانواده ها و کودکانشان در مسیر نگران کننده و تیره تر و موقعیت بدتر و بی ثبات و نامطمئن قرار خواهند گرفت.

در این میان سر نوشت سیاسی کومه له و حزب کمونیست ایران برای قطب چپ جامعه جای سوال است. هر کسی برای چپ جامعه دلی بسوزاند با هر درجه از دوری و نزدیکی سیاسی با کومه له موجود نمیتواند در طرح این سوال غافل بماند.

واقعا کومه له بار دیگر در دو راهه انتخاب قرار خواهد گرفت، آیا بار دیگر اردوگاه نشینی را عرصه مرگ و زندگی خود تعریف خواهد کرد؟ آیا برای بقا زندگی اردوگاهی از این بیشتر به ناسیونالیسم کرد تمکین خواهد کرد؟ آیا جریانی که ریشه ای در تاریخ کمونیسم در ایران و کردستان دارد، از بستر و نقطه قدرت واقعی خود دورتر خواهد شد و "آغازی دیگر" را از سر خواهد گرفت؟

آیا هزینه گزاف دیگری را در توهمات ناسیونالیستی و ادامه سیاست خرف کننده "انتظار" بر خود تحمیل خواهد کرد؟ آیا قادر است در دفاع از همان درجه از کمونیسمی که خود را بدان تعریف میکند راه خروجی بیابد؟

اینها سوالات واقعی و جدی هستند که باید رهبری کومه له و حزب کمونیست ایران بدان جواب عملی بدهد. باید منتظر این جوابها بود من امیدوارم که در این انتخاب دفاع از کمونیسم و جانبداری چپ و رادیکال غلبه کند.

۲۲ مارس ۲۰۱۰

abe_sharifi@yahoo.com

نامه مارکس به پدرش در تیر (۱۸۳۷)، برلین ۱۰ نوامبر

اولین بار در شماره ۱ ۱۸۹۷، 'Die Neue Zeit' منتشر شده است.
ماخذ: مجموعه آثار مارکس و انگلس (MECW) در اینترنت، جلد اول، در آدرس:
<http://marxists.org/archive/marx/works/cw/index.htm>

ترجمه توسط: ایرج فرزاد، مارس ۲۰۱۰

پدر عزیز،

لحظاتی در زندگی هر انسان وجود دارد که شبیه به سر حدهای مرزی اند، نقاطی که پایان یک دوره و در همان حال بروشنی بر مسیر نوینی در زندگی دلالت دارند. در چنان لحظه تحول ما ناگزیریم افکارمان را با تیزی چشم عقاب برای برانداز کردن گذشته و حال بکار گیریم تا به موقعیت واقعی خود آگاه شویم. در حقیقت خود تاریخ جهان نیز مایل است به این شیوه به گذشته نگاه کند، یعنی بایستد و با دقت و وسواس و موشکافی موقعیت فعلی و گذشته اش را بررسی کند. تاریخ جهان در چنین بازبینی هائی اغلب به صورت وضعیت رکود و یا سیر قهقرائی بازتاب می یابد، در صورتی که، همانطور هم که سیر واقعی تاریخ نشان داد، این وضعیت شبیه به حالتی است که این تاریخ جهان همچون یک شخص به صندلی اش تکیه داده است و دارد گذشته ها را مرور می کند تا خودش را بازیابد و از نظر ذهنی فعالیت کنونی خود را درک کند، انگار دارد افکار خود را جمع و جور میکند.

به این ترتیب در چنان لحظاتی انسان، به حالتی شاعرانه و بشدت عاطفی دچار میشود، چرا که هر تناسخ و دگرگونی بخشا از آخرین تکه های یک اثر هنری و بخشا، مدخل و نوید دهنده شعر عظیم و جدیدی است. تلاشی برای رسیدن به یک فرم قوام یافته در رنگهای درخشان است که با همدیگر ادغام و ترکیب شده اند. با وجود این، ما مایلیم که خاطر اتمان را از آن دورانهائی که در آن زندگی کرده ایم بازسازی و مرور کنیم به این منظور که انگیزه های فعلی ما آن تجارب گذشته را در مواجهه با موقعیتی که در کردار کنونی مان از دست داده ایم، اعاده کند. و این در کدام مکان مقدس و در چه مامن آرام بخشی متصور است، جز قلب پدر و مادر، این با رحم ترین قاضی ها، این نزدیکترین سمپاتها، این خورشید عشق که آتش گرمی

بخش آن مرکز ثقل و قوت قلب ما برای شروع هر کار سخت و بدیع و بی پیشینه ای است؟ آیا اصلاحیه و بخشودگیها در مقابل آنچه که قابل رد و مورد سرزنش اند، انتظارات زیاده خواهانه و توقعات افراطی نیستند؟ آیا بهتر نیست که بجای سرزنش خود، در موقعیتی ظاهر شد که وضعیت پایه ای پدیده ها و بنیادهائی که آنها را ضرورت داده است، توضیح داد و بیان کرد؟ چگونه، حداقل، بازی بد سرنوشت اتفاقات تصادفی و اشتباهات فکری و روشنفکرانه میتواند از تمایلات یک قلب نارسا و بیمار خود را فراری دهد؟

از این رو، پدر عزیزم، وقتی اکنون نگاهی به سیر رویدادها در آن زمان می اندازم تا نامه بسیار عزیز تو را از امز (EMS) پاسخ بدهم اجازه میخوام مرور بر وضعیت خود را به روشی انجام بدهم که زندگی را در کلیت آن نگاه میکنم، به عنوان بیان فعالیت و فعل و انفعالات فکری و روشنفکرانه ای که در تمام جهات، در علم، هنر و مسائل شخصی در جریان است.

وقتی تو را ترک کردم، دنیای جدیدی بروی من گشوده شد، دنیای عشق، که در واقع در ابتدا یک عشق سودائی و حریص و دلتنگی برای یک اتفاق غیر ممکن و مایوسانه بود. حتی سفرم به برلین، که میتوانست در بالاترین درجه من را خوشحال کند و میتوانست اشتها و رغبت و احساس من را برای درک طبیعت تحریک کند و الهام بخش آن باشد، من را سرد کرد. در واقع، این سفر شدیداً بی روحیه ام کرد، بخاطر اینکه صخره هائی که دیدم بیشتر از روح من خارا و غیر قابل تسخیر نبودند. شهرهای بزرگ بیشتر از خون من سرزنده و جوشان نبودند، غذای رستورانها گران تر و از این نظر، "غیر قابل هضم" تر نبودند در مقایسه با انبان خیالاتی که من با خودم حمل میکردم، و بالاخره برای من هیچ اثر هنری زیباتر از "جنی" موجود نبود.

بعد از ورودم به برلین، تمام روابط تاکنونی ام را قطع کردم، به ندرت و با بی میلی به دیدار کسی میرفتم و سعی کردم که خود را با علم و هنر مشغول کنم.

طبق روال ذهنی و فکری ام در آن زمان، شاعری و شعر و موزیک، دستکم نوع شاد و دم دست آن، اولین مساله مورد علاقه ام بود. اما با توجه به برخورد و موضع من و نیز کل ماجرای گذشته ام، این مشغله تماماً ایدآلیستی بود. بهشت و آسمان من، هنر من، همچنان عشق دور دستم، برایم غیر قابل دسترس بود. هر چیز واقعی برای من به شکل مبهم و غبارآلود در آمد و هر چیزی که مه آلود است، مرز و حدود مشخصی ندارد. تمام اشعار اولین سه دفترچه ای که برای جنی فرستادم با حمله به زمان ما مشخص اند، بیان نصف و نیمه و درهم ریخته احساسات اند. هیچ چیز طبیعی، و سر جای خود نیست و هر چیزی از تابش نور ماه ساخته شده است، در تضاد کامل بین آنچه که هست و آنچه که باید باشد، انعکاس پرطمطراق

نمونه وار در قانون، دولت، طبیعت، و فلسفه بطور کلی، بیان میشوند، خود موضوع باید در توسعه و تکامل خود مطالعه شود، تقسیمات دلخواهانه نباید انجام شود، خصائل عقلانی و منطقی خود موضوع و خود مساله مورد بحث به عنوان پدیده ای (چیزی) که تناقضات اش در خود آن نهفته است و وحدت اش را در خودش می یابد، در نظر گرفته شود.

سپس، و در قدم بعد، فلسفه قانون مطرح شد. به این معنی که طبق دیدگاههای من در آن زمان، بررسی توسعه ایده ها در قوانین مثبت رومی، انگار که قوانین مثبت در ارزیابی و انعکاس ذهنی از آن (منظورم در شکل معین کارکرد ویژه آن به صورت خالص و محض نیست) میتواند همواره با شکل گیری مفهوم از قانون متفاوت بوده باشد. بررسی بخش اول، با اینحال، باید انجام شود.

از این فراتر، من این بخش را به تئوری قانون رسمی و تئوری قانون مادی تقسیم کرده بودم. اولی، یعنی تئوری قانون رسمی، شکل محض و خالص سیستم در تسلسل و روابط درونی آن، تقسیمات فرعی و مفاد آنهاست، در حالی که دومی، یعنی تئوری قانون مادی، از طرف دیگر، با هدف توضیح محتوا و اینکه شکل چگونه در محتوا جا داده شده است، میپردازد. این اشتباهی بود که من در ارتکاب آن با آقای و. سیوینگی (Herr v. Savigny) سهیم بودم، انطوری که بعداً در کتابهای آموزشی او در باره مالکیت کشف کردم، تنها تفاوت این بود که او اصطلاح تعریف فرمال از مفهوم را: "یافتن مکانی است که این یا آن تئوری در سیستم رومی (تخیلی) اشغال میکند"، و تعریف مادی این است: "تئوری محتوای مثبتی است که رومی ها به یک مفهوم تعریف شده به این شیوه، منتسب کرده اند"، در حالی که برداشت من از فرم معماری ضروری فرمولسازیهایی ذهنی بود و با تعریف مادی، منظورم کیفیت ضروری این فرمولاسیون ها بود. اشتباه در این باور وجود دارد که ماده و شکل میتوانند و باید جدا و منفک از یکدیگر تکامل یابند، و به این ترتیب من یک فرم واقعی را بدست نیاوردم، بلکه به چیزی شبیه به یک میز رسیدم که من بعداً در کشورهای آن ماسه ریختم.

مفهوم در واقع حلقه ارتباطی بین فرم و محتواست. در بررسی فلسفی قانون، بنابراین، یکی باید از دیگری برخاسته شود، در واقع، فرم باید فقط ادامه محتوا باشد. از این رو، من به تقسیم ماده رسیدم بطوریکه برای تحلیلگر آن کلاسه کردن سطحی طرح آن در ساده ترین شکل، ممکن شود. اما این روشی بود که در آن روح و حقیقت قانون ناپدید شد. همه قوانین به قوانین قراردادی و غیر قراردادی تقسیم شدند. به منظور اینکه این را روشن تر کنم، من در آزادی کامل نقشه و طرح تقسیم *jus publicum* که همچنین در بخش فرمال بررسی شده است، را در مقابل خود پهن کردم.*

و عبارت پردازانه افکار بجای بیان شاعرانه آن اند. اما در عین حال، همین وضعیت مه آلود، شاید گرمای معینی از احساسات و کنکاش برای آتش شاعرانه را هم تصویر کند. تمام حسرتها و دلنگی هائی که حد و مرزی ندارند در چنین فضائی خود را در اشکال مختلف به نمایش در می آورند و به این ترتیب ساخت و "ترکیب" شاعرانه را به شلختگی و "درهم ریختگی" شاعرانه مبدل میکنند.

شعر و شاعری، با اینحال، می توانست و می بایست فقط یک وجه تکمیلی و یا سرگرمی باشد؛ من می بایست حقوق میخواندم و فراتر از آن، این اشتیاق را داشتم که با فلسفه کشتی بگیرم. این دو جنبه از فعالیت و مشغولیتم چنان به همدیگر مرتبط بودند که از طرفی من هاینه سیوس (Heineccius)، ثیباوت (Thibaut) و منابع خود را تماماً به شیوه بیشتر شبیه به بچه محصل و غیر انتقادی مرور کردم و به این ترتیب، برای مثال، اولین دو کتاب پاندکت (Pandect) را به آلمانی ترجمه کردم، و از طرف دیگر، سعی کردم که فلسفه حقوق که تمام حوزه مربوط به حقوق را بپوشاند، با دقت بشناسم و تجزیه و تحلیل کنم و نتایج آنرا آماده کنم. من نتیجه کارهایم را با پیشگفتاری حاوی برخی احکام متافیزیکی از طریق معرفی مساله و در ادامه این کار ناخوشایند به تهیه کتابی در باره حقوق عمومی که ۳۰۰ صفحه را در برمیگرفت، رسیدم.

اینجا، مقدم بر هر چیز، همان تناقض بین آنچه که هست و آنچه که باید باشد، تناقضی که از مشخصات ایدالیسم است، به عنوان نقیصه ای جدی سر بر آورد. نقیصه ای که منشا تقسیم نادرست و بیهوده ذهن- ماده، (فاعل- موضوع کار) است. پیش از همه، در این رابطه آن چیزی در این تناقض تظاهر یافت که من با خوشحالی آنرا متافیزیک حقوق نامیدم، یعنی پرنسپهای اساسی، بازتاب و تعاریف از مفاهیم جدا و منفک از تمام قوانین واقعی و جدا از هر شکل واقعی قانون، آنچنانکه در مورد فیچه (Fichte) روی داده است، با این تفاوت که در مورد من این انفکاک فقط مدرن تر و البته سطحی تر و کم مایه تر بر من آشکار شدند. اینجا در ابتدا مانع برای درک و رسیدن به حقیقت آن شکل غیر علمی دکماتیسم ریاضی بود که در آن از جهات و زوایای مختلف در مورد موضوع بحث میشود و بارها حول آن چرخ زده میشود، بدون اینکه شکل گیری خود مساله مورد بحث به عنوان پدیده ای زنده که در جهات مختلف رشد میکند، مورد توجه باشد. یک مثلث به ریاضی دان دورنما و چشم انداز یک ساختمان و صحت یک ارزیابی واقعی را میدهد، در حالی که این حقیقت برای او به عنوان یک تصور و مفهوم انتزاعی باقی می ماند و به هیچ چیز دیگری متحول نمیشود. این (تصویر انتزاعی از مثلث) ناچار است در کنار چیز دیگری قرار گیرد، سپس موقعیت های دیگری را بخود میگیرد و این تنوعی که به آن اضافه شده است، به آن تصویر انتزاعی روابط و حقیقتهای مختلف را میدهد. از سوی دیگر، در بیان کنکرت و مشخص جهان زنده ایده ها، که بطور

فراتر، من از طبیعت، هنر و جهان غافل شدم و درم را بروی دوستانم بستم. نکاتی را که فوقاً گفتم به نظر میرسد بوسیله جسم فرموله شده اند. یک دکتر به من توصیه کرد که به دهات بروم و به این ترتیب برای اولین بار تمام طول شهر را طی کردم تا به دروازه آن و از آنجا به استرالو (Stralow) رفتم. هیچ خبر نداشتیم که من از یک آدم رنجور و کم بنیه به مردی قوی و نیرومند و عضلانی تبدیل میشدم.

پرده افتاده بود، مقدس ترین مقدسها ترک برداشت و بزیر افکنده شد، خدایان جدیدی میبایست ساخته شوند. به هر حال من، که از ایدالیسم تغذیه کردم و آنرا با ایدالیسم کانت و فیچه مقایسه کرده بودم به نقطه ای رسیدم که ایده را در خود واقعیت جستجو کنم. اگر قبلاً خدایان بر فراز زمین منزل کرده بودند، اکنون آنان مرکز زمین شدند.

من تکه هائی از فلسفه هگل را خوانده بودم، ملودی زمخت و بی تناسب آن من را جذب نکرد. یک بار دیگر میخواستم به دریا شیرجه بروم، اما با این تمایل قطعی و این حقیقت اثبات شده برای من که طبیعت فکر به همان اندازه ضروری، کنکرت و تثبیت شده است که طبیعت جسم و بدن. هدف من دیگر تمرین شگردهای شمشیر بازان نبود، بلکه قصد داشتم مرواریدهای اصل را جلو نور آفتاب بگیرم.

من دیالوگی در حدود ۲۴ صفحه با این عنوان نوشتم: " (اسطوره) کلینتس (Cleanthes) **، یا نقطه شروع تداوم ضروری فلسفه". اینجا هنر و علم که کاملاً از یکدیگر منفک شده بودند، به درجاتی وحدت کرده بودند و من مثل یک سیاح قوی بنیه اصل مساله را در مقابل خود گذاشتم، یعنی یک ارزیابی فلسفی دیالکتیکی الهیات، در آن شکلی که ایده را در خود ایده بیان میکند، چه به عنوان مذهب، چه در تبیین طبیعت و یا تاریخ. آخرین فرضیات من، آغاز سیستم هگلی بود. و این کار به درجاتی من را به آشنائی با علوم طبیعی کشاند: شلینگ (Schelling)، و تاریخ. این کار که موجب شد که من مداوما مغز را چکش کاری کنم و چنان نوشته شده است (چرا که قرار بود منطق جدیدی باشد) که حتی خود من به سختی میتوانم هنگامی که به آنها فکر میکنم، خود را جمع و جور کنم. این کار، عزیزترین فرزندم، زیر نور مهتاب، شبیه به یک آژیر خطر دروغین من را به آغوش دشمنانم می سپارد.

این حالت کوفتگی و خمودگی برای چند روزی من را از فکر کردن ناتوان کرد، دیوانه وار دور باغ نزدیک به آب کثیف سپری (Spree)، که میگویند "روح را شستشو میدهد و چای را کم رنگ"، میچرخیدم. من حتی همراه با صاحبخانه ام به گردش و شکار رفتم، سپس با عجله بسوی برلین شتافتم و هر علاف و بیکاره گوشه های خیابانها را در آغوش گرفتم.

به فاصله کوتاهی پس از آن من فقط دنبال مطالعات

اما من چرا باید صفحاتی را با چیزهائی پر کنم که خودم آنها را رد کرده ام؟ کل قضیه در تقسیمات سه گانه اشباع شده است، و در عبارات پرطمطراق و کسل کننده نوشته شده اند. مفاهیم رومی در بربری ترین شکل آن مورد سوء استفاده قرار گرفته اند تا آنها را با زور در سیستم من بچپانند. از طرف دیگر، در این مسیر من یک تصویر عمومی از مادی و حلقه های رابط به آن را گرفتم، حداقل خطوط معینی از آن را.

در پایان بخش مربوط به قانون مادی شخصی، من جلی بودن کل مساله را دیدم، طرح مبنائی که کانت در محدوده های آن قرار دارد، اما در عمل از آن محدوده ها منحرف میشود. و به این ترتیب بار دیگر برای من روشن شد که راه عبور دیگری جز فلسفه وجود ندارد. به این طریق من با یک آگاهی خوب قادر شدم که یک بار دیگر خود را در آغوش او (فلسفه) بیاندام، و من طرح یک سیستم نو اصول متافیزیک را تدوین کردم. اما در استنتاج و نتیجه آن یکبار دیگر مجبور شدم که اقرار کنم من اشتباه کرده ام، شبیه به تمامی تلاشهای قبلی ام.

در رابطه با این تلاشهایم، عادت را در پیش گرفتم که از تمام کتابهائی خواندم، تکه هائی استخراج کنم، برای مثال از کتاب "laokoon" نوشته لیسنگ (Lessing)، از کتاب "Solger" به نام اروین (Erwin)، "تاریخ هنر" اثر وینکلمن (Winckelmann)، "تاریخ آلمان" نوشته لودن (Luden) و همزمان برداشتهای خودم را از آن کتابها یادداشت کنم. در همان حال من کتاب "Germania" نوشته تاسیتوس (Tacitus) را ترجمه کردم و شروع کردم که خودم انگلیسی و ایتالیائی را، یعنی با چشم پوشی از گرامر آنها، یاد بگیرم؛ اما در این رابطه هنوز به جایی نرسیده ام. من همچنین کتاب قانون جزا نوشته کلاین (Klien) و سالنامه های او را و نیز، هر چند جسته گریخته، متاخرترین ادبیات را خواندم.

در پایان ترم، "رقصهای الهه شعر" و "موسیقی خدای جنگل" را سرودم. در آخرین کتاب تمرین که برای تو فرستادم (عقرب و فلیکس) ایدالیسم در روحیه غیر ارادی نفوذ میکند و درامای خارق العاده اما ناموفق (Oulanem) سرانجام تماماً دگرگون میشود و تبدیل به هنر صرفاً فرمال میشود، عمدتاً بدون اهدافی که که از آنها الهام بگیرد و بدون هیچ نشانه ای از فکر.

با اینحال این آخرین شعرها، انگار شبیه به یک ضربه جادویی، که اولین تاثیر آن گیج کننده بود، من را به دنیای پر زرق و برق شاعری برد، تو گوئی دارم به یک قصر دست نیافتنی و افسانه ای وارد میشوم، و تمام آثارم بر باد فنا رفت!

در خلال ترم اول با این مشغله های کوناگون درگیر بودم، بسیار شبها را با بیخوابی به صبح رساندم و جنگهای بسیاری کردم و هیجانانگیز زیاد درونی و بیرونی را از سر گذراندم. اما در آخر چیزی دستگیرم نشد، و از آن

معدرت میخوام، دلیل این نرفتن به جزئیات، اشتیاق من برای سخن گفتن در مورد زمان حال است.

آقای و. چامیسو (Herr v. Chamisso) یادداشت مهمی را برایم فرستاد که در آن مرا مطلع کرده بود که "متأسفانه نمیتواند نوشته و کارهای من را در سالنامه * Deutscher Musenalmanach، منتشر کند، چرا که مدتها قبل چاپ شده است". من البته این را با دل آزردهگی هضم کردم. کتابفروشی ویگان (Wigand) نقشه و طرح من را برای دکتر شمیت (Schmidt) انتشاراتی موسسه ووندر (Wunder)، که در تجارت پنیرهای خوب و ادبیات بد فعالیت دارد، فرستاده است. من نامه او را ضمیمه کرده ام، اما دکتر شمیت هنوز پاسخی نداده است. با وجود این من از طرح خود بهیچوجه نمیخواهم دست بردارم، مخصوصاً به این دلیل که شخصیت‌های هنردوست مکتب هگلی قول داده اند که با کمک مدرس و سخنران دانشگاه، باوئر (Bauer)، که نقش زیادی در میان آنان دارد، و همکارم دکتر روتنبرگ با من همکاری کنند.

پدر عزیزم، در رابطه با مسائل اقتصادی، من اخیراً با یک کارشناس مسائل حقوقی، شمیدتانه (Schmidthanner) آشنا شدم و او من را راهنمایی کرد که بعد از امتحانات سال سوم حقوق به عنوان مشاور حقوقی در این زمینه کار کنم، کاری که با سلیقه من بیشتر همخوان است، چرا که در میان کارهای مدیریت علمی، من بیشتر فعالیتهای حقوقی را ترجیح میدهم. این جنتمن به من گفت که خود او و بسیاری دیگر در دادگاه عالی منطقه ای وستفاليا (Westphalia) ظرف سه سال توانسته اند به سادگی به مقام کارشناس حقوقی ارتقا یابند، طبعاً با تلاش سخت، دلیلش هم این است که این موقعیت ها مثل برلین و سایر جاها شدیداً اشغال شده و تقسیم شده نیستند. اگر بعداً به عنوان یک کارشناس حقوقی انسان درجه دکترا بگیرد، دورنمای گرفتن یک پست اضافی و فوق العاده به عنوان یک پرفسور روشن تر است، همانطور که در مورد آقای گرتنر (Gärtner) در بن اتفاق افتاد، کسی که اثر متوسطی در باره قانونگذاریهایی محلی نوشت و بجز آن فقط به عنوان کسی که به مکتب حقوقی هگل تعلق دارد شناخته شده است. اما پدر بسیار عزیزم، آیا بهتر نخواهد بود که در مورد همه این مسائل از نزدیک و بطور شخصی حرف بزنیم؟ وضعیت ادوارد (Eduard)، مریضی مادر عزیزم، وضع ناجور سلامت خود تو، که امیدوارم جدی نباشد، همه اینها من را وادار میکنند که در آمدن بسوی تو عجله کنم و چه بسا این عوامل این سفر را ضروری کرده است. من هم اکنون میتوانستم آنجا باشم اگر تردیدی در رضایت و اجازه شما نبینم.

پدر بسیار بسیار عزیزم، باور کن که هیچ تمایل خودخواهانه ای محرک من نیست، گرچه دیدن دوباره جنی برای من نعمتی است، اما افکار و تصوراتی من را حرکت میدهد و تشویش و فکری هم وجود دارد که من نمیتوانم آنرا بیان کنم. از بسیاری جهات برداشتن این

مثبت رفتم: مطالعه "مالکیت" سیویگنی (Savigny)، "قوانین جزا" از فوئر باخ (Fuerbach) و گرولمان (Grolmann)، کتاب کرامر (Cramer) به نام *de verborum significatione*، مجموعه قوانین (pandect) اثر ونینگ- اینگن هایم (Wenning-Doctrina pandectarum) (Ingenheim)، نوشته مولن بروخ (Mühlenbruch) که هنوز روی آن کار میکنم، و بالاخره برخی عناوین از لاوترباخ (Lauterbach)، در باره روشها و آئین های مدنی و در راس آنها قواعد مربوط به شرعیات، که بخش اول آنرا از نوشته گراتین (gratian) با عنوان (Concordia discordantium canonum) را تقریباً تماماً خوانده ام و برخی قطعات را از آن استخراج کرده ام، و همچنین متمم آن (Lancelotti's Institutiones). سپس من "خطابه" ارسطو را ترجمه کردم و کتاب (de augmentis scientiarum) اثر فرانسیس بیکن معروف را خواندم، مدت نسبتاً زیادی را با آثار ریماروس (Reimarus) که کتاب او در مورد غریزه هنری حیوانات برایم دلچسپ بود و همچنین با قوانین آلمان دست و پنجه ای نرم کردم، البته تا آن حد که مروری بر قوانین شرعی و کلیسائی پادشاهان مناطق قدیمی و دوک نشین جنوب آلمان و نامه های پاپ به آنان انجام داده باشم.

پدر عزیزم همانطور که برایت نوشتم دلواپسی از مریضی جنی و بیهودگی و بی ثمری کارهای فکری خودم و به دلیل خون جگر شدن در نتیجه اینکه من نظرات و دیدگاهی را به عنوان شاخص و راهنما و معبود خود انتخاب کردم که از آن متنفر شدم، من مریض شدم. وقتی حال کمی بهتر شد، همه اشعارم و سرخط داستانهایم را سوزاندم، چرا که تصور میکردم که کلاً از آنها دست برداشته ام، که تاکنون دلیل دیگری برخلاف این برداشتم را ندیده ام.

وقتی مریض بودم، هگل و مهمترین مبانی فکری و اعتقادی او را از اول تا پایان شناختم. در خلال جلساتی که با دوستان در استرالو (Stralow) داشتم با یک کلوپ دکنرها آشنا شدم که برخی از مدرسین و سخنرانان دانشگاه و نزدیکترین دوست برلینی من، دکتر روتنبرگ (Rutenberg) را در برمیگیرد. اینجا برعکس، عقاید متضاد زیادی بیان شدند، و من بیشتر و محکمتر به تاریخ مدرن فلسفه جهان گره خوردم، کاری که فکر کرده بودم از آن فرار کنم. اما اینجا تمام صداهای پر محتوا ساکت کرده میشدند و من بحقیقت نیش خشمگین یک طنز را احساس کردم، طنزی که بسادگی و پس از اینکه خیلی چیزها نفی و رد شده بودند، اتفاق می افتد. بعلاوه، سکوت جنی هم بود، و من نمیتوانستم تا وقتی که خودم را نوسازی نکرده ام و به دیدگاههای دانش و علم معاصر دست نیافته ام، آرام بگیرم آنهم از طریق معدود تولیدات بدی مثل (The visit)، و غیره.

پدر عزیزم، من شاید اگر تمام ترم آخر را در جزئیات توضیح نداده ام و سایه روشنهائی را حفظ کرده ام،

b) Law of things; c) Law of persons in relation to property

a) Law of persons

I. Commercial contracts; II. Warranties; III. Contracts of bailment

I. Commercial contracts

2. Contracts of legal entities (societas). 3. Contracts of casements (locatio conductio).

3. Locatio conductio

1. Insofar as it relates to operae.

a) locatio conductio proper (excluding Roman letting or leasing);

b) mandatum.

2. Insofar as it relates to usus rei.

a) On land: usus fructus (also not in the purely Roman sense);

b) On houses: habitatio.

II. Warranties

1. Arbitration or conciliation contract;

2. Insurance contract.

III. Contracts of bailment

2. Promissory contract

1. fide jussio; 2. negotiorum gestio.

3. Contract of gift

1. donatio; 2. gratiae promissum

b) Law of things

I. Commercial contracts

2. permutatio stricte sic dicta.

1. permutatio proper; 2. mutuum (usurae), 3. emptio venditio.

II. Warranties

pignus.

III. Contracts of bailment

2. commodatum; 3. depositum

** Cleanthes که در فاصله سال ۳۳۰ تا ۲۳۰ قبل از میلاد زندگی کرد بعد از زنو (Zeno)، دومین مدافع مکتب فلسفی معروف به رواقیون (تارکین دنیا و تهذیب روح و دوری جستن از لذت و ...) در آتن بود. در حقیقت بر بنیادهای این مکتب فلسفی است که مذهب مسیح شکل گرفت. کلمه کلینتز در فرهنگ تزاروس مترادف اسطوره نیز هست. مترجم

*** این سالنامه که خط مشی لیبرالی داشت در لایپزیک و از سال ۱۸۲۹ منتشر میشد.

قدم برای من سخت است، اما همانطور که تنها زیبایی من جنی مینویسد، این ملاحظات در مقابل انجام وظایفی که مقدس اند، هیچ نیستند. با همه اینها، پدر عزیزم، هر تصمیمی که میگیرید، از شما خواهش میکنم که این نامه یا حداقل این صفحه از نامه را به مادر فرشته من نشان نده. رسیدن ناگهانی من ممکن است به بهبود این مادر گرانقدر و عظیم کمک کند.

نامه من به مادرم مدتها قبل از دریافت نامه عزیز جنی نوشته شده است، و بنابراین شاید من ناشیانه در باره مسائل زیاد گویی کرده ام و یا اینکه خیلی مناسب نبود. به این امید که ابرهائی که بر خانواده من سایه انداخته اند، کنار بروند و امکان و شانس داشته باشم که غمها را با شما تقسیم کنم و همراه با شما گریه کنم، به این امید که وقتی در کنار شما خواهم بود بتوانم عشق و علاقه قلبی ام را به شما اثبات کنم و نشان بدهم، کاری که در بیان آن بسیار ناشی هستم، به این آرزو که شما پدر همیشه عزیزم حالت بسیار تهییجی افکارم را در نظر بگیرید، و به این امید که من را بخاطر حساسیت قلبی که در میان هیجانات روحی محاصره شده است، میبخشید، و به این امید که شما سلامت و بهبود کامل خود را باز یابید که بتوانم با تمام توان شما را در آغوش بگیرم.

پسر همواره عاشق و دوستدار شما

کارل

لطفا پدر عزیز، بد خطی و شیوه بد نگارش نامه را بر من ببخش، ساعت ۴ بامداد است و شمع تماما سوخته است و چشمانم کدر شده اند و بی تابی و بی قراری بر من چیره شده است، من از آرام کردن امواجی که ذهنم را پوشانده است، تا زمانی که در کنار شما که برایم عزیز هستید، نباشم، عاجزم.

لطفا سلام من را به جنی عزیز و گرامی ام برسان. من تا حال نامه او را دوازده بار خوانده ام و همیشه در آن گوشه های خیره کننده تازه ای کشف میکنم. از هر نظر، از جمله در سبک نگارش، این زیباترین نامه ای است که توسط یک زن نوشته شده است.

* این طرح و نقشه از متن به زیر نویس انتقال یافته است.

I jus privatum

II jus publicum

I. jus privatum

a) Conditional contractual private law

b) Unconditional non-contractual private law

A. Conditional contractual private law

a) Law of persons

دموکراسی: تعابیر و واقعیات

منصور حکمت

حقوق انسانی و یا صلح و صفای اجتماعی مترادف نیست. برعکس همه دنیا دارد از رویدادهای هولناک سه سال اخیر و ناامنی سیاسی و اجتماعی در سطح بین المللی حرف میزند.

این واقعیت دارد که تعدادی از رژیمهای نظامی، عمدتاً در آمریکای لاتین، جای خود را به دولتهای سیویل داده اند. اما این بخودی خود هنوز چیز زیادی راجع به شدت و ضعف استبداد و توتالیتریزم نمیگوید. رژیمهای نظامی تنها شکل و یا حتی رایج ترین شکل استبداد سیاسی نبوده اند. در اغلب موارد جایگزینی حکومتهای نظامی با حکومتهای غیرنظامی تغییر فاحشی در راه و رسم دولت و حتی بافت آن بوجود نیاورده است. تا آنجا که به توتالیتریزم، یعنی تسلط نهاد دولت بر همه فعل و انفعالات سیاسی و فرهنگی، مربوط میشود با عروج حکومتهای اسلامی و نیز با گسترش قدرت رسمی کلیسا در کشورهای مختلف، این جنبه اتفاقاً در بعضی رژیمها تقویت شده است. جایگزینی حکومتهای نظامی پیشین با حکومتهای سیویل در برخی کشورهای فقیرتر، که عمدتاً بر طبق برنامه و تقویم مصوب خود رژیمهای نظامی جلو رفته است، بیش از آنکه ناشی از تعرض آزادیخواهی باشد، ناشی از فاکتورهای اقتصادی در این کشورها و نتیجه ته کشیدن کاربست اجتماعی رژیمهای نظامی در این کشورها بوده است. مشکل قدیمی این کشورها اساساً توسعه اقتصادی است. خاصیت رژیمهای نظامی برای بورژوازی این کشورها از میان بردن تشنگت سیاسی در درون خود طبقه حاکمه، برقراری اختناق و سرکوب شدید طبقه کارگر و لاجرم ایجاد زمینه سیاسی و اجتماعی برای افزایش سودآوری سرمایه و نرخ رشد اقتصادی بوده است. امروز در مجموع استراتژی های توسعه اقتصادی در این کشورها به بن بست رسیده است. نظرها متوجه مکانیسم بازار و لاجرم آزادی عمل سرمایه خصوصی شده. حکومت نظامی باعث نارضایتی عمومی و بی ثباتی سیاسی است، بی آنکه فعلاً دیگر دردی از بورژوازی این کشورها دوا کند. بهر حال دموکراسی، به

انترناسیونال: با پایان جنگ سرد و فروپاشی بلوک شرق همه جا صحبت از پیروزی دموکراسی است. میگویند برای اولین بار در تاریخ، دموکراسی در بالغ بر ۱۷۰ کشور برقرار شده است. سقوط یکی پس از دیگری دیکتاتوری های نظامی در کشورهای آمریکای لاتین در چند سال اخیر، روی کار آمدن دولتهای جدیدی در نتیجه انتخابات عمومی در برخی کشورهای اروپای شرقی و یا این اواخر در آفریقا، مویید این امر در نظر گرفته میشود. تفسیر شما از این واقعیت چیست؟ آیا آنچه اتفاق افتاده واقعا پایان دیکتاتوریهای نظامی و حکومتهای مستبد و توتالیتر است؟

منصور حکمت: اتفاقاً بنظر میرسد بحث پیروزی دموکراسی این اواخر فروکش کرده باشد. دو سه سال پیش در اوج این بحث استنباط خودم را گفتم. "عصر سقوط دیکتاتوری ها" همان موقع هم فرمول توهم آمیزی بود که ورد زبان سیاستمداران لیبرال و روشنفکران ناراضی کشورهای عقب مانده و بلوک شرق بود. این گواه دلخوشی هایی بود که اینها نسبت به گرفتن پاداشی به مناسبت پیروزی غرب بر شرق داشتند. خیلی زود معلوم شد که از این خبرها نیست. اگر یادتان باشد برای مثال جمهوریخواهان ایرانی حتی کفش و کلاه کرده بودند که به تهران بروند و آغاز این عصر را در رکاب "پرزیدنت رفسنجانی" جشن بگیرند. امروز دارند تلفاتشان را میشمарند. بهر حال با این فرمول این تیپ اجتماعی و به دنبال آنها بخشی از مردم محروم چه در غرب و شرق و چه به اصطلاح در جنوب، پشت آلترناتیوهای دست راستی جدید و دورنمای نظم نوین جهانی آمریکا و غرب به خط شدند. این توهمات امروز بشدت تضعیف شده. معلوم شد که پایان جنگ سرد با گسترش آزادی ها و

این معنی ای که میگویند امروز پیروز شده است، آنتی تز ظلم و استبداد نیست، بلکه فقط به معنی وجود نوعی مجلس سراسری نمایندگان بر مبنای انتخابات عمومی (و نه لزوماً آزاد) است. این حتماً به حکومت علنی ارتش و پلیس ترجیح دارد چون حتی تظاهر بورژوازی به آزاد بودن جامعه هم از نظر سیاسی و فکری فرجه‌هایی برای طبقه کارگر و اقشار محروم و مدافعان آزادی فراهم میکند. اما این در آن حد نیست که رقص و پایکوبی ای لازم داشته باشد. مشخصات اصلی حکومت‌های بورژوایی در کشورهای آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین که ارکان اصلی آن عبارت است از ممنوعیت و یا محدودیت جدی جنبش‌ها و سازمان‌های کارگری و سوسیالیستی، محدودیت آزادی بیان، فعالیت سیاسی، تشکل و اعتراض، وجود دستگاه‌های نظامی و پلیسی قهار و سرکوبگر و ماوراء قانون، دادگستری گوش بفرمان دولت، فقدان حقوق سیاسی و مدنی تضمین شده برای فرد، رواج شکنجه، وجود مجازات اعدام و در یک کلمه بیحقوقی و دست بستگی شهروند در مقابل قدرت دولتی، در اساس سر جای خود مانده است. میشود از اقیانوسیه و آسیای جنوب شرقی تا شمال آفریقا و آمریکای جنوبی یک یک کشورها را شمرد و قضاوت کرد.

راستش من حاضرم بپذیرم که دموکراسی پیروز شده و هم اکنون در صد و هفتاد کشور، یعنی در همه کشورهای که کسانی هم بعنوان نماینده مجلس از کیسه مردم حقوق میگیرند، برقرار است. این البته شامل لیتوانی و استونی و لتونی که قریب نیمی از جمعیت آنها بجرم لالایی گفتن به زبان روسی برای کودکانشان فاقد حق رای هستند، مصر، اردن، ایران، کره جنوبی، اخیراً کویت، کنیا، و امثالهم هم میشود. کاسه از آش داغ‌تر نمیتوان شد. اگر از نظر دموکراتها اوضاعی که در دنیا برقرار است اسمش دموکراسی است، بسیار خوب، فقط معلوم میشود که مشکل مردم بر سر این دموکراسی نبوده، بلکه سر آزادی و برابری بوده است. آمار سرکوبهای سیاسی، اعدامها، شکنجه‌ها، محدودیتها و ممنوعیت‌هایی که بر بخشهای مختلف مردم اعمال میشود، تا چه رسد به فقر و بیخانمانی و آوارگی و مرگ و میر ناشی از بی غذایی و بد غذایی در همین چند ساله پیروزی دموکراسی، حکم جالبی در مورد دنیای تحت سیطره دموکراسی نمیدهد.

انترناسیونال: تعبیرها و تفاسیر و برداشتهای متفاوتی از دموکراسی رایج است. از نظر شما دموکراسی چیست؟

منصور حکمت: فکر نمیکنم منظورتان این باشد که

من تعبیری از دموکراسی "واقعی" و "اصیل" بدهم. دموکراسی مقوله ای کلیدی در سیستم فکری من بعنوان یک سوسیالیست و مارکسیست نیست. ما از آزادی حرف میزنیم و این یک مقوله محوری برای ماست. اما دموکراسی، همانطور که قبلاً هم گفته ام، تبیین طبقاتی خاص و یک درک تاریخی - مشخص از مفهوم وسیع تر آزادی است. دموکراسی مقوله ای است که بخش معینی از جامعه بشری در بخش معینی از تاریخ از مجرای آن مفهوم وسیع تر آزادی را تجسم کرده است. بنابراین تعبیر من از دموکراسی فقط میتواند یک تعبیر ابژکتیو و تاریخی باشد. یک لیبرال یا دموکرات، کسی که دموکراسی یک ایده آل و آرمانش را تشکیل میدهد، میتواند تعبیری "داخلی" و سوبژکتیو از این مقوله بدهد، میتواند بگوید که از نظر او دموکراسی واقعی چه هست و چه نیست. اما یک مارکسیست، بنظر من، باید معنی تاریخی و پراتیکی دموکراسی و عملکرد اجتماعی آن را بحث کند. دموکراسی، نه بعنوان یک لغت در این یا آن رساله قدیم بلکه بعنوان واقعیتی که مردمان جامعه معاصر با آن مواجه شده اند، محصول عروج سرمایه داری است. دموکراسی نگرش بورژوا به امر آزادی است. منظورم ابداً این نیست که تنها یک روایت از دموکراسی وجود دارد و تاریخاً تنها بورژوازی دموکراسی خواسته و یا آن را تبیین کرده است. اتفاقاً، بخصوص در طول زندگی دو نسل گذشته، دموکراسی در موارد زیادی خواست طبقات و اقشار فرودست بوده و توسط متفکران و جنبشهای این طبقات و اقشار به اشکال مختلف تفسیر و تبیین شده. اما این نه غیر بورژوایی بودن این مفهوم، بلکه برعکس سلطه ایدئولوژی و ترمینولوژی بورژوایی بر مبارزه برای آزادی و رهایی را نشان میدهد. جامعه بورژوایی موفق شده مقوله دموکراسی را جای آزادی و آزادیخواهی بنشانند و به این اعتبار حد نهایی تعرض از ایخواهانه طبقات فرودست و شکل نهایی پیروزی آنها را از پیش تعریف کند. شما برای آزادی میجنگید و پس از "پیروزی"، پارلمان و "پلورالیسم" تحویل میگیرید.

وجود روایت‌های مختلف از دموکراسی، حتی روایت‌های طبقاتی مختلف، این مقوله را به یکی از مبهم‌ترین و تفسیر بردارترین و نامعین‌ترین مقولات در فرهنگ اصطلاحات سیاسی تبدیل کرده است. جنبشها و سیاستمداران مختلف، با اهداف و منافع متفاوت و گاه متضاد از دموکراسی حرف زده اند و میزنند و قطعاً منظورشان یک چیز نیست. وضعیت های سیاسی مختلف توسط جریان‌های مختلف دموکراسی اطلاق شده است. از تعبیرات ضد کمونیستی و جنگ سردی، تا تعبیرات انساندوستانه و حق

طلبانه، وجود داشته اند و دارند. پشت همه این تفاسیر میتوان جوهر مشترک و ابژکتیو دموکراسی و دموکراسی طلبی را که آن را، در تمام اشکال اش، برای مثال از سوسیالیسم و آزادی خواهی سوسیالیستی متمایز میکند، شناخت و تعریف کرد. اما در صحنه سیاسی نفس مفهوم دموکراسی، به همین صورت کلی، چیز زیادی را بیان نمیکند و کمکی به تفکیک جنبشها و جریانات اجتماعی نمیکند. به این دلیل صفتها و پسوند و پیشوندهایی که به دموکراسی اضافه میشود، تازه اجازه میدهد این کلمه معنی دقیق تری پیدا کند، نظیر دموکراسی لیبرالی، دموکراسی خلق، دموکراسی پارلمانی یا وکالتی (نماینده ای representative)، دموکراسی مستقیم، دموکراسی غربی و غیره. این عبارات از نظر سیاسی کاملاً مفهوم و قابل تعریفند و تفاتهایشان و در موارد زیادی تناقضاتشان قابل توضیح است. جنبشها و نیروهای مدافع هر یک از اینها هم قابل تعریف است و در بسیاری موارد کاملاً قابل تفکیکند.

انترناسیونال: به این تفاوتها بر میگردیم. بخصوص بد نیست بیشتر درباره دموکراسی غربی و پارلمانی و لیبرالی صحبت کنیم. اما اول بهتر است به "جوهر مشترک و ابژکتیوی" که گفتید بهر حال پشت همه روایات از دموکراسی وجود دارد بپردازیم. این را چطور تعریف میکنید؟

منصور حکمت: به چند مولفه میشود اینجا اشاره کرد. طبعاً بحث مفصل تر اینجا مقدور نیست. دموکراسی به معنی حکومت مردم تعبیری بود که در قرن ۱۸ و ۱۹ در برابر سلطنتهای مطلقه و استبدادهای مبتنی به سلطنت و کلیسای مسیحیت میدان پیدا کرد. در مقابل حکومتهای موجود که از نظر ایدئولوژیکی مشروعیت و منشأ قدرت خود را از منبعی ماوراء مردم و جامعه میگرفتند، بورژوازی رو به رشد، توده مردم و مصلحین اجتماعی دولتهایی خواستند که منبعث از مردم باشند. البته خود این خواست، همانطور که مبارزات دو قرن بعد تا همین امروز به روشنی نشان داده است خیلی مبهم است. اولاً، فرم عملی دخالت مردم در قدرت سیاسی و دولت چه باید باشد، و ثانیاً، مقوله "مردم" شامل چه کسانی هست. تا همین نسل ما، بخشهای زیاد و در مواردی حتی اکثریت آدمها، مانند زنان، سیاهان، مهاجرین، و غیره در این یا آن دموکراسی جزو "مردم" به حساب نیامده اند. خیلی وقت نیست که آدم مزدبگیر از نظر پروسه دموکراتیک جزو مردم تعریف شده است. هر دوی این عرصه ها، یعنی ساختار حکومت و رابطه عملی مردم

با قدرت دولتی، و دامنه شمول دموکراسی به افشار مختلف مردم، عرصه های جدی مبارزه سیاسی بوده اند و نتایج این مبارزات چهره عملی دموکراسی را در خود جامعه اروپایی و آمریکایی تا حد زیادی تغییر داده است. اما بهر حال یک واقعیت ابژکتیو در مفهوم دموکراسی وجود دارد و آن رد حاکمیتی است که منشأ قدرت در آن ماوراء جامعه و یا غیر قابل توضیح باشد. نه فقط زور شمشیر و خون اشرافی یا نبوت و امامت و امثالهم از نقطه نظر دموکراسی و تفکر دموکراتیک بعنوان منشأ قدرت سیاسی نامشروع است، بلکه قدرت غیر قابل پس گیری بطور کلی، حتی اگر در منشأ اولیه خود انتخابی بوده باشد، غیر دموکراتیک محسوب میشود. بعبارت دیگر تفکر دموکراتیک و رژیم دموکراتیک، در هر شکل، قدرت دولتی را منبعث از مردم، جوابگو به مردم و به نحوی از انحاء قابل تغییر توسط مردم اعلام میکند. حال این ادعا در این یا آن مکتب و این یا آن کشور چقدر توخالی و یا واقعی است، امر دیگری است. هر تعبیر از دموکراسی بهر حال خواهان نوعی مراجعه به آراء مردم در امر تعیین دولت است. دوم و مهمتر اینکه، دموکراسی و دموکراسی خواهی به خودی خود در قبال ساختار اجتماعی و روابط اقتصادی کور است. بعبارت دیگر وضع موجود اقتصادی، نقش دولت، موقعیت انسانها در تولید و روابط ملکی، تقسیم مردم به افشار و طبقات مختلف و نظیر اینها، نهادهای سیاسی و اداری موجود، از نظر دموکراسی و دموکراتیسم فرض گرفته میشود. تلاش برای لغو شرط مالکیت در انتخابات پارلمان، برای مثال، یک حرکت دموکراتیک است، نفس مالکیت و رابطه بخشهای مختلف مردم در رابطه با مالکیت مورد سوال نیست. از زاویه دموکراتیک میشود خواهان شرکت زنان در ارتش اعزامی آمریکا به خلیج شد و به نقش و جایگاه این ارتش و این عملیات کاری نداشت. و یا به سازمان سیا اعتراض کرد چرا به اندازه کافی سرخپوست در مقامات بالای آن وجود ندارد. تقسیم کردن مردم به شیعه و سنی و مسیحی و بعد برای مثال خواستار دولتی در لبنان شدن که این "افشار" همه در آن سهمی داشته باشند، هر چند حال آدم را بهم میزند، اما موضعی دموکراتیک است. مطالبه دموکراسی صنعتی، برای مثال، به نوبه خود در ازای اختیاراتی که برای اتحادیه کارگری مطالبه میکند تقسیم مردم به کارگر و کارفرما را فرض میگیرد و در سیستم خودش ابدی میکند.

به این ترتیب روشن است که کور بودن در قبال روابط اقتصادی و طبقه بندی مردم در جامعه به این معنی نیست که دموکراسی به قلمرو سیاسی محدود میماند

و دموکراسی طلبی امری صرفا سیاسی است. بلکه، برعکس، به این معنی است که کل بنیاد اقتصادی جامعه موجود، یعنی مالکیت بورژوازی و تولید کاپیتالیستی با همه ابعاد اجتماعی و طبقاتی اش، توسط این تفکر و این جنبشها اخذ شده و به مبنای اجتماعی دموکراسی تبدیل میشود. دموکراسی یک رژیم سیاسی، و یا مطالبه کردن یک رژیم سیاسی، بر مبنای وجود اقتصادی - اجتماعی کاپیتالیسم است. چه از نظر تئوریک و چه در واقعیت تاریخی، خواست دموکراسی معادل مطالبه کردن "کاپیتالیسم دموکراتیک" است.

خلاصه کلام، محتوای مشترک و ابژکتیو دموکراسی و دموکراسی خواهی اینست که در هر مقطع، با فرض و بر مبنای وجود مناسبات اجتماعی کاپیتالیستی و غلبه اقتصادی، سیاسی و فکری طبقه بورژوا، خواهان تعمیم پایه فرمال و حقوقی قدرت سیاسی به بخش بیشتری از اقشار و تقسیمات موجود در همین جامعه است. از نظر عملی دموکراسی فرمولی است که قشری که میخواهد به محرومیت قانونی و یا دوفاکتوی خود از حق شرکت در پروسه تصمیم گیری اعتراض کند، با آن حرکت خود را توصیف میکند. بنظر من خصلت مشترک و عام دموکراسی همین است و نه بیشتر.

دموکراسی به خودی خود یک وضعیت یا یک رژیم سیاسی و قانون اساسی قابل تعریف و منحصر بفرهنگ نیست، بلکه یک حرکت دائمی از جانب اقشار بیرون مانده برای کسب اختیارات حقوقی مشابه با دیگران در قبال قدرت سیاسی است. ماهیت دموکراسی و دموکراتیسم هم در نتیجه به این بستگی دارد که از چه قشری، در چه جامعه ای و در چه تلاقی سیاسی ای، مایه میگیرد. بورژوازی خصوصی در جدال با بوروکراسی اداری و صنعتی دولتی در بلوک شرق از زبان سخنگویانش در غرب و شرق خواهان امکان شرکت در قدرت سیاسی میشود. اسم جنبش خود را هم چه در غرب و چه در خود بلوک شرق دموکراسی خواهی میگذارد. سیاهپوست آفریقای جنوبی هم خواهان حق شرکت مساوی در انتخابات است، او هم دموکراسی میخواهد. افق و آرمانهای اجتماعی این دو جنبش بسیار با هم فرق دارند.

انترناسیونال: شما میگوئید دموکراسی فرمولی است برای قشری که میخواهد درهای بسته قدرت را بر روی خود باز کند، یا عبارتی بسط و گسترش پایه حقوقی قدرت و شرکت اقشار هرچه وسیعتری در قدرت. این همان چیزی است که به دموکراسی در افکار عمومی

مشروعیت و مطلوبیت میدهد، یعنی اختیار فرد در دخالت در امور جامعه و آزادی فردی. این بنظر شما چه ایرادی دارد؟

منصور حکمت: تعمیم پایه حقوقی و فرمال قدرت سیاسی، یعنی آنچه که من گفتم، با "شرکت اقشار هرچه وسیعتری در قدرت" و یا "اختیار فرد در دخالت در امور جامعه و آزادی فردی" ابداعی نیست. اتفاقا آنچه که به دموکراسی نه فقط مشروعیت داده است بلکه آنرا به یک کلام مقدس در فرهنگ سیاسی مردم و جامعه امروز تبدیل کرده همین است که تعمیم حقوقی و فرمال اجازه شرکت در قدرت به اقشار مختلف جامعه، با آزادی فردی و اختیار فرد در دخالت واقعی در امور جامعه یکی تصور میشود. اینها یکی نیستند. در مورد اینکه دموکراسی با تعریفی که شما در انتهای سوال از آن بدست دادید، که در واقع تصویری از دموکراسی لیبرالی است، "چه ایرادی دارد" بعدا صحبت میکنم.

نکته اصلی مورد بحث محدوده کاپیتالیسم برای شرکت یافتن اقشار اجتماعی در پروسه حقوقی شکل گیری دولت و قدرت سیاسی نیست. دموکراسی به این معنی حتی هنوز مبین یک نظام و آئین نامه سیاسی خاص برای جامعه نیست. معادل خواستن یا دادن آزادی بیشتر به فرد یا به "مردم" نیست. تمام کشورهای دنیا، بجز معدودی، مستقل از دامنه آزادی های مدنی در آنها، خود را دموکراتیک میخوانند زیرا میتوانند یک پروسه فرمال و حقوقی که طی آن "مردم" در تعیین دولت شرکت میکنند را نشان بدهند. با تعبیر دموکراسی لیبرالی خیلی از این کشورها، از جمله حکومتهای سیویل و پارلمانی طرفدار غرب در آمریکای لاتین و آسیای جنوب شرقی دموکراتیک نیستند و نبوده اند. با تعبیر دموکراسی خلقی، خود دموکراسی لیبرالی، دموکراتیک نیست. اما این تفاوت تعبیرهای لیبرالی، جنگ سردی، خلقی، آنارشویستی، سوسیال دموکراتیک، تکنوکراتیک و غیره از دموکراسی را نشان میدهد و نه "واقعی" نبودن دموکراسی در این یا آن کشور را.

و بالاخره تاکید من این بود که ما، بعنوان سوسیالیست، قبل از اینکه هنوز این پیشوند و پسوندها را وارد بحث کنیم، با جوهر مشترک پشت سر همه این روایات، یعنی پذیرش بنیاد اقتصادی موجود و تنزل دادن مساله رهایی سیاسی به شرکت فرد یا "اقشار" در پروسه فرمال و حقوقی تشکیل دولت، فاصله جدی داریم. دموکراسی در اشکال و تبیین های مختلف تاکنونی آن مکانیسم مشروعیت مردمی بخشیدن به حکومت طبقاتی و ماهیتا

مافوق مردمی بورژوازی بوده است.

که بخواهند رای خواهند داد. اینگونه تصمیمات ناقص بشر دوستی، آزادیخواهی، برابری طلبی و حرمت انسانی هست، اما ناقص دموکراسی و پروسه دموکراتیک نیست. دموکراسی قالب حقوقی ای برای پروسه تصمیم گیری است، نه الگو و معیاری برای محتوای خود تصمیمات.

خود دموکراسی فی نفسه به معنای حکومت مردم است و همانطور که گفتیم این مقوله در برابر حکومت‌های دینی و اشرافی و سلطنتی و قداره بندی شکل گرفت. اینکه جامعه ای که در آن دموکراسی برقرار است چه تیبینی از آزادی فرد، عدالت اجتماعی، برابری انسانها و حقوق بشر و امثالهم دارد موضوع بحث خود دموکراسی نیست، بلکه موضوع جدال سنتهای فکری و سیاسی طبقات اجتماعی مختلف در جامعه است. بخش زیادی از مطالباتی که امروز با دموکراسی تداعی میشود، نظیر حاکمیت قانون، رعایت حقوق بشر، آزادیهای مدنی فردی و جمعی و نظیر اینها، فی نفسه ربطی به دموکراسی ندارد، بلکه تاثیر گرایشات اجتماعی و سنتهای فکری و سیاسی خاصی نظیر لیبرالیسم یا سوسیالیسم است.

انترناسیونال: آیا منظورتان اینست که دموکراسی خود مفاهیم مستقلی در زمینه حقوق و آزادیهای فردی و مدنی و یا حکومت مردم ندارد؟

منصور حکمت: مساله اینست که تیبینی از دموکراسی، مستقل از جنبش و مکتبی که دارد از دموکراسی حرف میزند، نداریم. اصول طلایی دموکراسی مستقل از مکاتب سیاسی جایی نوشته نشده. روی کاغذ، تعبیر مکتب لیبرالیسم از دموکراسی تعبیر رایج و مسلط بوده است. میگویم روی کاغذ، زیرا در واقعیت امر در بخش اعظم قرن بیستم، تا همین اواخر، دو تعبیر دیگر از دموکراسی زندگی اکثریت عظیم کره ارض را عملاً تحت تاثیر قرار داده، یکی تعبیر جنگ سردی ("دموکراسی غربی")، که علیرغم خویشاوندی نزدیکش با تعبیر لیبرالی ابدأ نباید با آن یکی گرفته شود، و دوم، تعبیر خلقی ("دموکراسی خلق")، یعنی روایتی که تلقی توده‌های وسیع مردم کشورهای تحت سلطه و عقب مانده را از مفهوم دموکراسی شکل داده است. مفاهیم این مکاتب در مورد قدرت سیاسی و حقوق مدنی و آزادی فردی بسیار با هم فرق میکند. در بخش اعظم دوران پس از جنگ دوم در حالی که دموکراسی غربی و دموکراسی خلق در آقصی نقاط دنیا سر معنی عملی این کلمات برای مردم با هم شمشیر میزدند، دموکراسی لیبرالی در محیط‌های فرهنگی و سازمانهای خیریه و حقوق بشری خطاهای

یادآوری میکنم که اولاً، پیروزی دموکراسی بر حکومت‌های مطلقه در اروپا ابدأ قدرت را، به همان معنی فرمال هم، در دسترس "فرد" قرار نداد. تا دهها سال شهروند صاحب حق انتخابات در دموکراسی های اروپا مرد سفید پوست "آزاد" و صاحب زمین یا سرمایه است. حق رای کارگران، زنان، رنگین پوستان و قس علیهذا جزو ارگانیک تعریف دموکراسی نیست و همراه آن زائیده نشده، بلکه حاصل مبارزه حق طلبانه طبقات و اقشار مختلف در جامعه دموکراتیک موجود بوده است. مبارزاتی که تحت پرچم فکری و سیاسی جنبشهای دیگر نظیر جنبش سوسیالیستی، جنبش برابری زنان، جنبش ضد تبعیض نژادی و قومی و غیره) و عمدتاً به شیوه غیر دموکراتیک و غیر قانونی پیش رفته. ثانیاً، خود عبارت دموکراسی به معنی اخص کلمه، درست نظیر استقلال یا خودمختاری، لزوماً مترادف با گسترش عدالت اجتماعی و برابری و یا حتی آزادی فردی بیشتر نیست. دموکراسی، استقلال و غیره قالبهای سیاسی و اداری معینی هستند که میتوانند محتواهای متفاوتی را در خود جا بدهند. از پیش معلوم نیست که استقلال بنگلادش یا لیتوانی و تاجیکستان و یا باسک لزوماً به معنی گسترش حقوق بشر و رفاه و برابری اجتماعی در این کشورها بوده و یا باشد. از پیش معلوم نیست که وقتی "خود" کرواتها و صرب‌ها و بوسنی‌ها در خطه‌های مربوطه حکومت کنند آدم متوسط زندگی بهتر یا بدتری در جغرافیایی که قبلاً یوگوسلاوی نام داشت خواهد داشت. واقعیت اینست که در موارد زیادی در تاریخ معاصر، و از جمله در همین دوره خود ما، مردم همان نیمچه حقوق سابق خود را هم تحت لوای استقلال و خودمختاری و "حکومت خودمان" از دست داده اند. در مورد دموکراسی به معنی اخص کلمه، یعنی دموکراسی بی پیشوند و پسوند، هم همین نکته صادق است. امروز در بخش اعظم کشورهای اسلام زده، هر پارلمان منتخب اکثریت و هر فرماندم توده ای به احتمال قریب به یقین موقعیت زن را بعنوان شهروند درجه ۲، و حتی بدتر از آن، در قانون تثبیت میکند. آراء عمومی و مجالس نمایندگی آمریکا و انگلستان و در واقع تمام اروپای دموکراتیک به لشگرکشی و آدم کشی در خلیج رای دادند. نود و چند درصد از مردم ایران در یک فرماندم عمومی به برقراری جمهوری اسلامی در ایران رای داد و در الجزایر هم داشت همین اتفاق میافتاد که در محل جلویش را گرفتند. پارلمانهای آزاد در اروپا، و هر فرماندم توده ای در این کشورها، امروز بسادگی به نقض حق پایه ای مردم جهان به نقل مکان و اسکان در هر جا

طرفین را در دفاتر خود ثبت میکرده است.

آنچه بین همه اینها مشترک است و همانطور که گفتیم حکم مستقل و محتوای ابژکتیو دموکراسی را تشکیل میدهد، مبنا بودن مناسبات کاپیتالیستی و برقراری یک مکانیسم حقوقی برای شرکت مردم (یا هر تعریف) در پروسه تعیین و تغییر دولت است. نفس دموکراسی را حکومت اکثریت تعبیر کرده اند و نه برقراری معیارها و ارزشها و حقوق خاص. وارد کردن این معیارهای خاص در مفهوم دموکراسی کار مکاتب و جنبشهای سیاسی مختلف بوده است. این کار را لیبرالیسم، سوسیالیسم، کنسرواتیسم، آنارشیزم و غیره همه کرده اند. در این شک نیست که دموکراسی، بعنوان نظامی که در آن دخالت فرد و اقتدار اجتماعی در امر دولت مجاز تعریف میشود، فرجه بیشتری نسبت به اشکال حکومتی غیر دموکراتیک برای جنبشهای مختلف اجتماعی باز میکند که مهر خودشان را به جامعه بزنند و برای ایجاد تغییراتی که مایلند تلاش کنند. اما این بخودی خود کار آکتر جامعه را تعیین نمیکند. نتیجه پروسه دموکراتیک لزوما آزادی فردی یا جمعی بیشتر، برابری و عدالت اجتماعی، رعایت حقوق بشر و غیره نیست. آزادی های سیاسی و عدالت اجتماعی محصول خود پروسه دموکراتیک نیست، بلکه محصول جنبشها و نیروهای اجتماعی آزادیخواه و عدالت طلبی است که در طول تاریخ توانسته اند، چه از درون یک پروسه دموکراتیک و چه از بیرون آن، تناسب قوای اجتماعی را به نفع خود و ایده آلهایشان بر هم بزنند و گوشه هایی از این ایده آله را به قانون و نرم تبدیل کنند. در بسیاری موارد، همانطور که در دهه هشتاد با رشد تاجریسم دیدیم و امروز با رشد نیروهای فاشیستی و راسیستی در عرصه سیاست پارلمانی اروپا شاهدیم، خود پروسه دموکراتیک، و یا لااقل اشکال معینی از آن، میتواند محمل رشد و حتی قدرت گرفتن نیروهای ضد انسان و تاریک اندیش و مستبد هم باشد. آن تصویر طلایی که کاپیتالیسم در ایدئولوژی رسمی و در تبلیغات سیاسی اش از دموکراسی بدست میدهد، تصویری که در آن آزادی عمل و اختیار فرد و همینطور نوعی حقوق پایه ای انسان تضمین شده است، تصویری مبتنی بر تبیین لیبرالیسم (و به درجه ای سوسیال دموکراسی) از دموکراسی است. برای خیلی ها این تصویر آبتیره و تئوریک از دموکراسی، با مشخصات زندگی طبقه متوسط کشورهای اروپای غربی و آمریکا و با عدم تعصب و تحمل فرهنگی بیشتری که بدلائل مختلف در این کشورها وجود دارد، تلیفیک میشود و یک تصویر رویایی از دموکراسی را میسازد. وقتی برای مثال یک روشنفکر ایرانی یا روسی و یا مصری و غیره دموکراسی

میخواهد، این تصویر را میخواند. اما این عکس روی جعبه است. البته حتی اگر محتوی آن همان بود که تصویر میشود، باز ما بعنوان کارگر و بعنوان مارکسیست به آن ایرادات اساسی داشتیم. ما منتقد لیبرالیسم و روایت لیبرالی از آزادی هستیم. دموکراسی لیبرالی مسخ اندیشه آزادی بشر است، فرمولی برای امتیزه کردن انسانها در برابر سرمایه در قلمرو سیاسی و مشروعیت بخشیدن به دیکتاتوری مافوق مردمی طبقه سرمایه دار است. این یک وجه اصلی بحث ما در مورد دموکراسی است که باید بطور سیستماتیکی به درون جامعه برده شود. اما این تصویر لیبرالی نه فقط در نسخه های صادراتی دموکراسی، بلکه در خود کشورهای پیشرفته غربی هم ربط زیادی به واقعیت ندارد. دموکراسی بالفعل، دموکراسی آنطور که هست، توخالی تر و ریاکارانه تر از حتی تصویر لیبرالی آن است. در موارد زیادی، برای مثال در کاربرد این ترم در جنگ سرد با بلوک بورژوازی رقیب و یا در کارزار تبلیغاتی علیه سوسیالیستها و مارکسیسم در کشورهای غربی، دموکراسی رسماً به معنی قدوسیت مالکیت خصوصی و بازار بکار میرود. برای مثال یکی از ارکان تاجریسم تصویر کردن نهادهای کارگری بعنوان عوامل محدود کننده دموکراسی و آزادی فرد (برای پذیرش هر شغلی و هر شرایطی) بود. براه بودن بساط شکنجه در دستگاههای پلیسی کشورهای غربی بارها گزارش شده است. وجود محافل غیر رسمی مافوق دولت و مافوق مجلس در تعیین سیاستهای کشوری، محاکمات مخفی و دادگاههای فرمایشی، دستگاهها و نهادهای مخفی و مسلح کنترل مردم، رسانه ها و ژورنالیسمی که هنر ارباب و تحریک و تحمیق را با انقلاب در تکنیک و فرم به اوج رسانده اند، دستجات چماقدار دست راستی مورد حمایت دولت و متصل به پلیس که کارشان سربریز نگرداشتن اقتدار محروم و جناح چپ در جامعه است، و دهها نهاد و راه رسم دیگر حقوق و اختیار فردی و حقوق بشر را در خود جوامع غربی به شوخی تبدیل کرده است. فرد متوسط این کشورها، که تازه وضعیتش از مردم بقیه کشورهای جهان بهتر است، بطرز رقت آوری بیحقوق، ترسیده و در سرنوشت خویش بی تاثیر است.

اگر میخواهیم راجع به مفاهیم و مقولات دموکراسی در مورد حقوق فردی و مدنی و غیره صحبت کنیم، یا باید مشخصاً در مورد مکاتب مختلف و تعبیرات ویژه این مکاتب از دموکراسی صحبت کنیم و این اساساً ما را به بحث دموکراسی لیبرالی و سیستم پارلمانی میرساند. و یا باید دموکراسی را در عملکرد مشخص آن در تاریخ معاصر قضاوت کنیم. در هر دو این حالات یک

مارکسیست خود را در موضع منتقد دموکراسی، چه بعنوان یک مفهوم و چه بعنوان یک واقعیت، پیدا میکند.

انترناسیونال: از نظر تئوریک و همینطور از نظر تصویر ایده آلی که سخنگویان سرمایه داری از مناسبات سیاسی در این نظام میدهند، دموکراسی لیبرالی و سیستم پارلمانی جایگاهی کلیدی دارد. دموکراسی لیبرالی در همین تصویر تجریدی و بیان فرمال اش چه مشخصاتی دارد؟

منصور حکمت: دموکراسی لیبرالی یک مفهوم (و عبارتی یک مدل) ترکیبی و پیوندی است متکی بر دو بنیاد متفاوت: دموکراسی، بعنوان حکومت مردم یا حکومت اکثریت و لیبرالیسم بعنوان یک سلسله اعتقادات و احکام خاص در مورد رابطه سیاسی و حقوقی فرد و جامعه. تلقی عمومی و اولیه خیلی از مردم از این عبارات اینست که دموکراسی بعنوان یک رژیم سیاسی و لیبرالیسم بعنوان یک سلسله ارزش ها و معیارهای سیاسی و مدنی لازم و ملزوم یکدیگر هستند، اولی فرم و دومی محتوای نظام سیاسی را بیان میکند، بطوریکه به یک از هم نتیجه میشوند و غیره. واقعیت اینست که میان این دو جزء دموکراسی لیبرالی یک تنش دائمی و در تحلیل نهایی یک ناسازگاری جدی وجود دارد که در عمل منشاء کشمکشها و تناقضات سیاسی مهمی در جامعه بورژوازی و در صحنه سیاسی کشورهای اروپای غربی بوده است.

سد هر تصمیمی که اکثریت مردم در طی پروسه دموکراتیک، برای مثال از طریق نمایندگان شان در پارلمان بگیرند، از نقطه نظر مفهوم دموکراسی مشروعیت دارد. حال آنکه لیبرالیسم ارزشهای سیاسی و مدنی از پیشی ای دارد که آنها را حقوق طبیعی و یا حقوق مدنی غیر قابل نقض آحاد بشر اعلام میکند. بعبارت دیگر از نقطه نظر لیبرالیسم، دامنه عمل دموکراسی و حاکمیت مردم باید کنترل و محدود بشود. تصمیم دموکراتیکی که حقوق طبیعی مورد نظر لیبرالیسم را ملغی اعلام کند و یا خدشه دار کند، از نظر این مکتب مشروعیت و اصالت ندارد. لیبرالیسم نه به عنوان محتوای حکومت دموکراتیک، بلکه بعنوان شرط کنترل کننده و محدود کننده آن عمل میکند. موضوع لیبرالیسم تعریف حقوق فرد و حفاظت از آنها در مقابل حاکم، دولت و یا عبارتی "جامعه" است. لیبرالیسم حکومت پارلمانی و یا به هر حال منتخب را از این لحاظ مورد استقبال قرار میدهد که بقول جان استوارت میل فرض میکند حکومت "خود مردم" به حقوق مدنی مردم دست اندازی نمی کند. برای لیبرالیسم کلاسیک این حقوق

اصل و فرم حکومت ثانوی است. اما این فرض لیبرالی هم در تئوری و هم در دنیای واقعی چندان قابل اتکاء نیست و دو رکنی بودن سیستم، التقاط و تناقض درونی در خود تئوری دموکراسی لیبرالی ببار میآورد و در سیر حرکت دموکراسی های لیبرالی کشمکشهای سیاسی مهمی را باعث میشود.

اگر دقت کنید، عموماً به یک قانون اساسی متکی هستند که در مراحل اولیه شکل گیری این نظام در هر کشور نوشته شده و برخلاف قوانین دیگر جرح و تعدیل آن به تصمیم اکثریت نسبی نمایندگان پارلمان ممکن نیست. نفس وجود قانون اساسی نهایتاً محدودیتی است که بر پروسه دموکراتیک گذاشته شده است. معنی این حرف اینست که رای امروز نمایندگان مردم یک کشور چند ده میلیونی به نسبت مصوبات مجلسی در بیش از یک قرن قبل، با ۱۰ درصد جمعیت امروز و با حق رای به مراتب محدود تر برای افراد، فرعی محسوب میشود. اکثریت مردم این نسل دارند به مصوبات تعداد به مراتب کمتری از مردم چهار نسل پیش گردن میگذارند. این از نظر دموکراسی یک محدودیت و مانع است، اما از نظر لیبرالیسم، که احکام و ایده آلهای خود را بر متن مبارزات داغ اجتماعی و سیاسی در قرنهای گذشته در قانون اساسی نظامهای پارلمانی کاشته، یک دستاورد و ضامن بقاء آزادی فردی و مدنی در دموکراسی های پارلمانی محسوب میشود. این تنش در بطن دموکراسی لیبرالی، چه بعنوان یک مفهوم و چه بعنوان یک نظام اجتماعی، وجود دارد.

انترناسیونال: به این ترتیب کدام این دو رکن، لیبرالیسم و یا ایده حکومت اکثریت، قرار است منشاء و ضامن اصلی آزادی در دموکراسی پارلمانی باشد؟

منصور حکمت: هر دو و هیچکدام. از نظر تئوری حکومت بورژوازی در سرمایه داری مدرن، هر دو، و از نظر عمل سیاسی طبقه بورژوا و دولت او، هیچکدام. از نظر تئوریک هر دو رکن حیاتی هستند. یک دیکتاتوری "مردمی و دلسوز" هر قدر هم پایبند به حقوق فردی و مدنی باشد، نمیتواند آزاد تلقی بشود چون حق اولیه فرد مبنی بر دخالت در امر دولت و اصل حکومت منبعث از مردم را نقض میکند. و این اولین داعیه تفکر دموکراتیک در مورد آزادی سیاسی است که قدرت در رژیم دموکراتیک در دست مردم قرار میگیرد. از طرف دیگر، هیچ تضمینی نیست که اکثریت مردم در پروسه دموکراتیک تصمیمات ناقص حقوق طبیعی و اولیه بشر، انطور که لیبرالیسم تعریفشان میکند، نگیرند. "استبداد اکثریت" مفهومی است

که منادیان مکتب لیبرالی، نظیر میل، در مورد آن هشدار میدهند. بنابراین از نظر تئوریک هر دو این اجزاء برای دموکراسی لیبرالی حیاتی اند و همانطور که گفتم ایدئولوژی رسمی اینها را در تلفیق با هم بعنوان مبنای فکری نظام سیاسی سرمایه داری امروز در اروپا و آمریکا ارائه میکند. این حقیقت که این یک التقاط است تا امروز در تبلیغات رسمی بورژوازی در مورد ارکان و محسنات نظام سیاسی حاکم در غرب مشکلی بوجود نیآورده است. اما از نظر عملی به زعم بورژوازی هیچکدام اینها قرار نیست منشاء و ضامن آزادی مردم باشد. بلکه قرار است حکومت طبقاتی بورژوا، یعنی دیکتاتوری یک اقلیت، را بنام مردم و بنام آزادی مشروعیت بدهد. اگر مردم بنا باشد ادعاهای آزادی خواهانه هر یک از این دو جزء را جدی بگیرند، آنوقت بورژوازی معنی واقعی اینها را با تحکم به آنها خاطر نشان خواهد کرد. اینجاست که دو رکنی بودن دموکراسی لیبرالی خاصیت عملی خود را آشکار میکند. هر جا این خطر وجود داشته است که مردم، یا یک نسل رادیکال، برای مثال از همان پارلمان نیم بند بورژوائی سنگری برای کسب برخی حقوق درست کنند، بورژوازی محدودیت اختیارات پارلمان و تقدس احکام از پیشیای که تحت لوای حقوق فردی و مدنی امتیازات طبقاتی بورژوازی را حراست میکند را یادشان انداخته است. و هر جا حاکمیت فضای دست راستی بر جامعه امکان داده است که مرتجع ترین جناحهای بورژوازی پارلمان ها را پر کنند، کوچکترین اعتباری برای آزادی های مدنی باقی نگذاشته اند و تحت لوای "رای مردم" و "حکومت مردم" ابتدایی ترین حقوق پذیرفته شده انسانها را در مقیاس میلیونی نقض کرده اند. اهمیت و خاصیت دموکراسی و لیبرالیسم در کارکرد عملی حکومت بورژوائی نه در محتوای آزادی خواهانه این مفاهیم، بلکه برعکس در جدایی این مفاهیم از آزادی واقعی و نسبی بودن و طبقاتی بودن تعبیر هردوی آنها از مقوله آزادی است.

انترناسیونال: احکام پایه ای لیبرالیسم و حقوق "طبیعی" مورد نظر این مکتب در خطوط اصلی چیست؟ چگونه لیبرالیسم در تعریف این حقوق امتیازات بورژوازی را حراست میکند؟

منصور حکمت: بخشی از این احکام همانهاست که امروزه بعنوان بدیهیات حقوق بشر و آزادی های مدنی از آن صحبت میشود. آزادی بیان و اندیشه، آزادی تجمع و تشکل و لیستی از آزادیهای فردی از جمله احکام اساسی لیبرالیسم کلاسیک هستند. یادآوری میکنم که اینجا دارم

از لیبرالیسم کلاسیک بعنوان یک مکتب حرف میزنم و نه از لیبرالها و احزاب لیبرال که ممکن است به هیچیک از اینها سرسوزنی متعهد نباشند.

لیبرالیسم و مطالبات و اصولی که با لیبرالیسم تداعی میشود در صدر مبارزه بورژوازی رو به عروج علیه قیود فئودالی و موازین سلطنت های مطلقه قرار داشت و برقراری این حقوق، و یا حتی برقراری نیم بند این حقوق و پذیرش فرمال آنها بعنوان حقوق طبیعی در جامعه یک پیشرفت اساسی به نسبت اوضاع پیشین تلقی میشود.

اما مساله نه به اینجا ختم میشود و نه اینگونه حقوق جوهر اصلی لیبرالیسم را تشکیل میدهند. آزادیهای مورد بحث مکتب لیبرالی در قلمرو سیاست و دولت، در واقع انعکاس و اشتقاقی است از اصولی که این مکتب در زمینه اقتصادی و طبقاتی اعلام میکند. لیبرالیسم بعنوان ایدئولوژی سرمایه داری و اصالت بازار در مقابل نظام اقتصادی فئودالی به میدان آمد. تقدس مالکیت خصوصی بورژوائی و آزادی فرد، بعنوان تجسم انسانی مالکیت خصوصی و یک اتم اقتصادی، در عرصه فعل و انفعال اقتصادی در بازار، بنیاد لیبرالیسم است. جانبداری از آزادی های فردی و مدنی در تئوری سیاسی لیبرالیسم، انعکاس دفاع این مکتب از آزادی عمل اقتصادی و سیاسی فرد بورژوا در جهان واقعی بازار است. واضح است که این بنیاد صریحا طبقاتی، که آشکارا از اقتصاد سیاسی سرمایه داری دفاع میکند، نه فقط دامنه جانبداری این جریان از آزادیها و حقوق سیاسی را محدود و مشروط میکند، بلکه معنی و تفسیر خاصی هم به آنچه در خصوص آزادی های سیاسی گفته میشود میبخشد. آنچه در میان همه احکام لیبرالیسم مقدس و خدشه ناپذیر است، آنچه که تعبیر و تفسیر برنمیدارد، مالکیت خصوصی بورژوائی است. مقدس ترین و "طبیعی ترین" حق فرد برای لیبرالیسم حق مالکیت است. وقتی به این فکر کنیم که مالکیتی که بدینسان تقدیس میشود، از یک طرف مبتنی بر نقد و رد نوع دیگری از مالکیت، یعنی مالکیت اشرافی و فئودالی، است و از سوی دیگر وابسته به وجود یک طبقه عظیم فاقد مالکیت در جامعه جدید مورد نظر لیبرالیسم است، روشن میشود که چگونه موضوع بحث این مکتب در واقع توجیه و تقدیس موقعیت و قدرت بورژوازی و ترسیم یک روبنای سیاسی متناسب با کاپیتالیسم است. روشن میشود که چگونه "جامعه مدنی" مورد دفاع لیبرالیسم چیزی بیش از انعکاس حقوقی بازار نیست و چگونه حقوق "طبیعی" مورد نظر لیبرالیسم حقوق بورژوائی فرد و در تحلیل نهایی امتیازات فرد بورژواست. لیبرالیسم، در نسخه

اولیه و انگلیسی آن، مبتنی بر آنچه‌ی است که اصطلاحاً، و بنظر من با تفسیری مکانیکی، "آزادی منفی" نام گرفته است. یعنی آزادی از موانع و قیود (و از جمله قوانین و مقررات) خارجی که میتواند حرکت آزادانه فرد را مانع شود. لیبرالیسم نقطه عزیمت خود را حراست از اختیار و آزادی عمل فردی در برابر دست اندازی حکام، دولت و "جامعه" تعریف میکند. از این مجرا آزادی‌های فردی و حقوق مدنی معنی جدید و البته جالبی پیدا میکنند. اصالت فرد و آزادی فردی در مورد طبقه بورژوا به نبود قوانین و نهادهایی تعبیر میشود که مانع آزادی عمل سرمایه و فرد سرمایه دار در فعل و انفعالات اقتصادی باشند. از طرف دیگر، در قبال طبقه کارگر، آنجا که خبری از مالکیت و اختیار داشتن فرد بر وسائل تولیدش نیست، اصالت فرد به ضرورت افراد و تمیزاسیون فرد کارگر در برابر سرمایه ترجمه میشود. لیبرالیسم کلاسیک در رابطه با سرمایه، خصوصی گرا و مخالف دخالت دولت در اقتصاد است. مخالف تابع کردن سرمایه خصوصی و فرد بورژوا به هر نوع قانون و مقررات ماوراء قوانین بازار است. از طرف دیگر در قبال کارگران، لیبرالیسم مخالف ابراز وجود دسته جمعی و مخالف تابع شدن فرد کارگر به سیاست اتحادیه و تشکل کارگری است. من و شما ممکن است خیال کنیم اتحادیه داشتن به امر تحقق بخشی از حقوق "طبیعی" و مدنی کارگران کمک میکند. لیبرالیسم کلاسیک، اما، این را ناقض آزادی فرد کارگر برای تصمیم گیری در مورد نحوه فروش و استفاده از نیروی کارش میداند. این وجه آشکارا ارتجاعی لیبرالیسم و این تفسیر دست راستی از آزادی فردی، که تحت لوای ارج گذاشتن به اختیار فرد و تلاش و ابتکار فردی، مسئولیت مطلق هر فرد در قبال سهم و سرنوشت اش در دنیا و رها شدنش به تقلائی فردی را تبلیغ میکند، در مکتب لیبرتاریانیسم، که با تاجریسم و گل کردن مکتب اقتصادی مانتاریسم به جریان مسلط در دهه ۸۰ تبدیل شد، به کمال میرسد. لیبرالهای به اصطلاح متمدن تر و انسان تر در اروپا و آمریکا که جناح مرکز در سیاست در این کشورها را تشکیل میدهند، آنهایی هستند که بخشا تحت فشار سوسیالیسم و سوسیال دموکراسی، که سنت های سیاسی اصلی اروپای قاره در تمایز با انگلستان بودند، مقوله آزادی منفی را تا نتیجه نهایی و افراطی آن دنبال نمیکنند. در این مکاتب دیگر، آزادی نه فقط به عدم وجود موانع بیرونی و مقررات محدود کننده، بلکه به وجود امکان مادی و معنوی برای انتخاب فردی ربط پیدا میکند. همه ما در این دنیا اجازه داریم خیلی کارها را بکنیم که هرگز امکان مادی و یا شناخت و اطلاعات کافی برای دست زدن به آنها را پیدا نمیکنیم. این وجه مقوله آزادی،

یا اصطلاحاً "آزادی مثبت"، یعنی برخورداری از امکان انتخاب آزادانه، جزو سیستم فکری لیبرالیسم نیست و اساساً میراث سنت های جامعه گرا و سوسیالیستی است. عروج سوسیال دموکراسی و دولت رفاه بخشا این جنبه را در فرهنگ سیاسی جوامع پیشرفته غربی برای دوره ای تقویت کرد. این قرار بود مبنای سرمایه داری "با چهره انسانی" باشد. شاید برای خیلی از تحصیل کردگان و روشنفکران جوامع عقب مانده این آن وجهی بوده است که به نظام سیاسی در اروپای غربی، و به این اعتبار به مقوله دموکراسی که فی نفسه ربط مستقیمی به این "چهره انسانی" ندارد جذابیت میداد. لیبرتاریانیسم به رهبری جریان تاجر، بر متن معضلات اقتصادی سرمایه داری رفاه در دهه هشتاد، پایه این سیستم را، دقیقاً با استناد به مقوله "حکومت مردم" و با گرفتن رای مردم، به لرزه انداخت.

انترناسیونال: آیا به این ترتیب نمیشود گفت که مقوله آزادی مثبت، که بنظر میرسد برای امکانات برابر افراد و مسئولیت جامعه و آگاهی جا باز میکند، نقطه عزیمت بهتری برای تعریف آزادی سیاسی است؟

منصور حکمت: همانطور که قبلاً گفتم بنظر من نفس این تفکیک بعنوان یک تعریف پایه ای در شناخت مقوله آزادی اعتبار چندانی ندارد. در تحلیل نهایی، و همینطور در عمل سیاسی جامعه تاکنونی، سنت لیبرالیسم انگلیسی و سنت سوسیال دموکراتیک اروپا، هر دو نشان داده اند که به یکسان میتوانند آزادی واقعی انسانها را تحریف کنند، به یکسان میتوانند تحت لوای ایجاد رژیم سیاسی آزاد یک انقیاد بنیادی تر طبقاتی در جامعه و یک بیحقوقی سیاسی مشهود در سطح عمومی را سازمان بدهند. آزادی مثبت و منفی هر دو در چهارچوب یک درک بورژوایی از انسان و آزادی انسان و بر متن یک جامعه تقسیم شده به طبقات تعریف میشوند. نبود موانع سیاسی و حقوقی برای اعمال اراده آزاد فرد جایی که اقتصاد سیاسی جامعه قبلاً انسانها را به دو طبقه حاکم و فرودست تبدیل کرده معنایی جز آزادی بی مهار طبقه حاکم در تاخت و تاز علیه طبقه کارگر و امتیزه بودن و دست و پا بسته بودن مطلق افراد طبقه فرودست در مقابل شرایط اجتماعی و اقتصادی ای که تغییرشان کاملاً از حیطه اراده آنها خارج بنظر میرسد، ندارد. آزادی منفی لیبرالیسم به این ترتیب، حال هر نقشی در برابر سلطنتهای مطلقه قرون گذشته داشته است، در دنیای امروز با هر ملاک آزادیخواهانه جدی مقوله ای مخدوش و بی اعتبار است. "آزادی مثبت"، از طرف دیگر، ایجاب میکند که یک نهاد و یک مرجع اجتماعی

وجود داشته باشد که نیازهای مادی و معنوی انسانها را برای داشتن شانس انتخاب آزادانه در قلمرو سیاسی و مدنی تفسیر کند. چقدر سواد و چه نوع سوادی لازم است تا انسان بتواند در یک انتخابات تصمیم واقعا آزادانه خود را بگیرد؟ چقدر اطلاعات و چه نوع اطلاعاتی لازم است تا آدم بتواند آزادانه تشخیص بدهد در قبال فلان سیاست دولت، از اعلام جنگ تا سیاست مالی، کجا میایستد؟ طول و عرض مسکنی که اجازه میدهد آدم در محدوده آن حق "طبیعی" خود مبنی بر داشتن یک حریم شخصی غیر قابل تعرض را جامه عمل بپوشاند، چیست؟ چه بخشی از روز فرد میتواند به کار اختصاص یابد بدون آنکه خدشه ای بر حق طبیعی هر فرد در پرداختن به نیازهای معنوی و عاطفی اش وارد بشود؟ مقوله آزادی مثبت، و سوسیالیسم بورژوایی، سنتا پای دولت را بعنوان مسئول تامین این حداقل ها، و لاجرم مرجع تشخیص اندازه ها و حد نصابها، به میدان کشیده است. اما فراموش نکنید که جامعه فی الحال طبقاتی است و دولت دولت بورژوازی است. بنابراین همه چیز در این خلاصه میشود که محدودیتهای بورژوایی بر حقوق و آزادیهای مردم اینبار نه توسط قوانین کور بازار، بلکه توسط نهاد دولت اعمال میشود. تحت پوشش مصون داشتن فرد از بی حقوقی ناشی از عملکرد خودبخودی سرمایه داری و بازار، اینجا قالب زدن رسمی نحوه زندگی و طرز تفکر و انتخاب انسانها توسط نهادهای سیاسی و فرهنگی جامعه بورژوا در پیش گرفته میشود.

بعلاوه، بخاطر بیاوریم که چگونه، بخصوص با انقلاب انفورماتیک و الکترونیک چند دهه اخیر، رسانه های جمعی و ژورنالیسم رسمی بار اصلی تحمیق و تهدید مردم را، که قبلا کار کلیسا و ارتش و پلیس بود، به اشکال مدرن تر و "بدون دخالت دست" بر عهده گرفته اند. تحت لوای دسترسی به اطلاعات برای تصمیم گیری آزادانه و صحیح، که یک شرط در تعریف آزادی مثبت است، رسماً سوء اطلاعات را به جزء لاینجزای زندگی مردم تبدیل کرده اند. صفحه تلویزیون تان هرچه بزرگتر، اختیار و اراده سیاسی تان به همان درجه دست سازتر و توخالی تر. محصول عملی این مکاتب در قبال امر آزادی کمتر از مدل لیبرالی خالص ترسناک نیست. در کشورهایی که سوسیالیسم بورژوایی در اشکال مختلف دست بالا داشته، شوروی سابق یا اروپای شمالی برای مثال، فرد ایمن تر و مطمئن تر است، اما به همان درجه به دولت بورژوایی وابسته تر و در زندگی خود از آن متأثرتر است. اختیارات حقوقی دولت بورژوایی در دست بردن به پارامترهای اقتصادی و سیاسی و فرهنگی

زندگی مردم وسیع تر است. دولت رابطه ای قیم مآب با توده کارکن جامعه برقرار میکند که به آن امکان میدهد بدرجه زیادی حرکت آنها را در مبارزه طبقاتی مشروط کند. در این جوامع فرد بی چهره تر و قالب زده شده تر است. بشدت در مقابل "حقیقی" که از بالا صادر میشوند، روش زندگی ای که بنامش رقم زده میشود و سناریوهای سیاسی و اقتصادی ای که جلوی گذاشته میشود بی دفاع و تسلیم است. مادام که جامعه طبقاتی است، مادام که دولت و ایدئولوژی حاکم بورژوایی و ابزار سیادت طبقه بورژواست، مکاتب بورژوایی هر تعریفی از آزادی بدهند جزئی از مکانیسم و دم و دستگاه محدود کردن آزادی توده مردم کارکن در جامعه اند. نمیتوان طبقه حاکمه داشت و آزادی سیاسی واقعی هم داشت. جامعه طبقاتی نمیتواند جامعه ای آزاد باشد. در این شک نیست که در سیستمهای پارلمانی، فرد با انتخابهای سیاسی روبرو میشود و یا مخیر است به این یا آن شکل در حیات سیاسی جامعه دخالت کند. و باز تردید نیست که فرد مخیر است که در محدوده انتخابهایی که در مقابلش قرار میگیرد آزادانه آنچه را مایل است انتخاب کند. مشکل اینجاست که در جامعه طبقاتی خود انتخابهای سیاسی ای که جلوی افراد قرار میگیرد، خود مجراهایی که برای دخالتگری سیاسی جلوی او باز میشود، با ملاک آزادی واقعی انسان، قلابی و بی اعتبار است. بدوا من و شما را بعنوان صرب و کروات و عرب و کرد و مسلمان و مسیحی و سفید پوست و سیاه پوست، زن و مرد، شاغل و یا بیکار و غیره تعریف میکنند، بدوا خودآگاهی و هویت هر یک از ما را بعنوان یکی از آحاد یک قوم، نژاد، مذهب و کشور معین و یا عضوی از یک گروه اجتماعی معین تعریف میکنند، بعد این انتخاب "آزاد" را جلوی ما، یعنی این مخلوقین زبان بسته ایدئولوژی حاکم، میگذارند که حال بعنوان یک عده انسان متعصب و تحریک شده و ترسیده میخواهیم با ملت و یا نژاد بغل دستی دشمن خونی باشیم یا صرفاً رقیب اقتصادی. بدوا صحنه سیاسی جامعه را بصورت مسابقه پارلمانی احزاب چپ و راست بورژوایی، زیر سایه سنگین رسانه ها و دستگاه های عقیده سازی طبقه حاکم، میچینند و بعد از ما میخوانند، آنهم نه با اصرار، که هر چند صباح به یکی از آنها رای بدهیم. وجود رفراندوم استقلال لیتوانی، رفراندوم رد و قبول پیمان ماستریخت، انتخابات الجزایر و امثالهم البته نشان وجود دموکراسی و اختیار فردی است. اما نفس انتخابهایی که جلوی مردم قرار میگیرد اسارت آور است.

بنظر من شرط لازم آزادی، انقلاب علیه انقیاد طبقاتی و استنثار طبقاتی است. جامعه نابرابر، جامعه ای که

و ایدئولوژیکی میان دو بلوک بود تا مفهومی در حقوق و تئوری سیاسی.

اما همانطور که گفتیم امروز این مفهوم دارد محتوای تئوریک تری پیدا میکند. البته هنوز هم این مقوله بیش از آنکه اشکال و ساختارها و نرم های سیاسی ای را توصیف کند، نوع مشخصی از "تمدن" و سطح زندگی و "فرهنگ" را تداعی میکند. دموکراسی غربی معرف نوع مشخصی از زندگی است و نه صرفا یا لزوما یک رژیم سیاسی خاص. بنظر میرسد که امروز مفسرین سیاسی غربی عمدتا مقوله دموکراسی غربی را برای سرمایه داری های پیشرفته صنعتی با سطح بالای مصرف، کشورهای که در آن سنتهای عقب مانده قومی و ملی و مذهبی تابع فرهنگ فردگرایانه و رقابتی سرمایه داری صنعتی قرار گرفته است، و بخصوص ایدئولوژی بورژوازی به آنچنان نیروی مادی ای تبدیل شده باشد که بتواند تلاطم های سیاسی و فرهنگی حاد در این کشورها را کنترل کند، بکار میبرند. هندوستان هر قدر هم پارلمانش پارلمان باشد و انتخاباتش کم تقلب، با این سر و وضع مردمش و جدالهای قومی و مذهبی که سرپایش را گرفته است نمونه "دموکراسی غربی" محسوب نمیشود. اما ژاپن، حتی اگر تمام سیاستمدارانش نوچه گانگسترها و جیره خوار کمپانی ها باشند، یک جزیره دموکراسی غربی در شرق دنیا محسوب میشود. تایوان و کره جنوبی هم احتمالا به همین ترتیب. بنظر من مقوله دموکراسی غربی از این نظر جالب است که به ما نشان میدهد که "بالا" از دموکراسی چه میخواهد و به اسم دموکراسی چه میسازد. این مقوله خیلی جدی تر و واقعی تر از اسطوره دموکراسی است که روشنفکران لیبرال جامعه، چه در عالم سیاست و چه در آکادمی ها، بخورد مردم میدهند.

انترناسیونال: اساس انتقاد مارکسیستی به دموکراسی لیبرالی و پارلمانی بعنوان چهارچوبی برای پیاده شدن عملی آزادی سیاسی در جامعه چیست؟

منصور حکمت: بعدا در مورد مقوله آزادی قدری اثباتی تر چند کلمه ای میگویم. اما در مورد مدل دموکراسی لیبرالی اولین نکته ای که باید مورد توجه قرار بگیرد اینست که علیرغم اینکه لیبرالیسم و اندیشه دموکراسی پارلمانی مانند همه اشکال ایدئولوژی و تئوری اجتماعی بورژوازی میکوشد پایه و بار طبقاتی خود را پنهان کند و بعنوان اصول و حقایق عام و "بشری" ظاهر بشود، محتوای طبقاتی و جایگاه آن در سازماندهی حاکمیت بورژوازی به سهولت قابل مشاهده است. همانطور

نابرابری را بعنوان یک مشخصه اساسی خود بازتولید میکند، نمیتواند ظرف آزادی و اختیار انسان باشد. دموکراسی لیبرالی و نظام پارلمانی، هر مفهومی از آزادی هم که پشتوانه نظری آن را تشکیل بدهد، رژیم سیاسی ای برای سازمان دادن این جامعه و تبعیضی است که بنیاد آن را تشکیل میدهد.

انترناسیونال: قبلا به مقوله دموکراسی غربی اشاره کردید و گفتید که باید تفاوتهای این مفهوم با دموکراسی لیبرالی را شناخت. در مورد این بیشتر توضیح بدهید.

منصور حکمت: برخلاف دموکراسی لیبرالی یا لیبرالیسم و پارلمانتاریسم و غیره، "دموکراسی غربی" مقوله ای است فاقد یک نقطه رجوع فلسفی و تئوریک. این مقوله محصول یک کشمکش سیاسی مشخص در تاریخ معاصر یعنی رقابت بلوکهای غرب و شرق و وجود جنگ سرد میان آنهاست. مقوله دموکراسی غربی در درجه اول نه به یک نظام، بلکه به یک بلوک سیاسی اشاره میکند. این عبارت را مائین ایدئولوژیکی غرب، و در درجه اول سیاستمداران غربی، در رقابت علیه شرق و سیستم اقتصادی و سیاسی حاکم در بلوک شرق بکار برده اند. قبلا این را بگویم که در این چند سال اخیر با بالا گرفتن تب هویت غربی و هویت اروپایی و بخصوص با سقوط شرق مقوله دموکراسی غربی تا حدودی از نظر محتوایی تدقیق شده است. پیش از این، تعلق یک کشور به اردوی دموکراسی غربی، که قبلا جهان آزاد اطلاق میشد، لزوما نه به معنی اروپایی و آمریکایی بودن کشور مربوطه بود و نه پارلمان داشتن و قانونی بودن حکومت آن. نفس تعلق به اردوی غرب با درجه ای اغماض برای اطلاق این عنوان به یک کشور کافی بنظر میرسید. دموکراسی غربی یک پراتیک سیاسی معین نبود، بلکه اعلام جانبداری از یک سلسله معیارها و ارزشهای بنیادی سیاسی و فرهنگی، و از آن مهمتر اقتصادی، بود که آمریکا و اروپای غربی سمبلها و مدافعان اصلی آن بودند. محور اساسی این مفهوم به این ترتیب تقدس مالکیت خصوصی و تعلق به اردوی غرب در جنگ سرد تا حد تعلق به یکی از پیمانهای نظامی وابسته به آمریکا بود. واضح است که مدلهای سیاسی آمریکا و اروپای غربی پارلمانی بود و از لیبرالیسم تاثیر پذیرفته بود. اما راجع به اسرائیل و ایران سلطنتی و فیلیپین و ژاپن و شیلی و یونان و ترکیه و امثالهم، یعنی اعضاء افتخاری و یا علی البدل دنیای دموکراسی غربی، با همین اطمینان خاطر این حرف را نمیشد زد. خلاصه حرفم اینست که مقوله دموکراسی غربی بیشتر ابزاری در جدال سیاسی

که گفتیم، لیبرالیسم یک ایدئولوژی مشتق از مالکیت بورژوازی و مدافع مالکیت بورژوازی است. لیبرالیسم ترجمه مکانیسم بازار و ملزومات آن به زبان تئوری سیاسی و حقوق است. دموکراسی لیبرالی با پارلمان و انتخابات و غیره آن، یک نظام و روبنای سیاسی جامعه ای است که مشخصات بنیادی آن از نظر رابطه بخشهای مختلف جامعه با قدرت سیاسی در سطح پایه ای تری تعیین شده است. ایدئولوژی حاکم، ماهیت قدرت سیاسی را تعیین نمیکند بلکه از آن مایه میگیرد و آن را توجیه میکند. دموکراسی لیبرالی به مردم در امر دولت و قدرت سیاسی نیست، بلکه توجیه و پوششی برای اعمال قدرت یک طبقه، یک اقلیت، بر جامعه است. ضامن مصونیت حقوق بنیادی انسانها، چه جمعی و چه فردی، در برابر دست اندازی ها و خودکامگی های صاحبان قدرت نیست، بلکه مقررات و موازینی برای نحوه مشروع انکار و یا سلب این حقوق است. دموکراسی مفهومی است مربوط به مشروعیت دولت، و نه استقرار آن و یا تعیین کارآتر سیاسی آن. دولت دموکراتیک دولتی است که مشروعیت و قانونیت اش را از رای مردم میگیرد. اما نفس وجود دولت، قدرت آن، منافعی که دنبال میکند و طبقه ای که آن را در دست دارد از طریق رای و پارلمان تعیین نمیشود و از طریق پارلمان محفوظ داشته نمیشود. این دیگر خارج پروسه دموکراتیک در متن مبارزه وسیع تر طبقاتی و با ابزارهای متفاوتی انجام میشود.

دموکراسی لیبرالی فرمولی است برای مشروعیت بخشیدن به حاکمیت فی الحال مستقر بورژوازی و پنهان کردن خصلت طبقاتی آن - اما نفس این حاکمیت است که ناقض آزادی و متناقض با آزادی است. دموکراسی لیبرالی، و یا هر مکتب سیاسی دیگری که چهارچوب فکری و اداری این حاکمیت باشد، به همین اعتبار با آزادی بیگانه است. پارلمان، قانون اساسی، سنت ها و قوانین لیبرالی و غیره حتی در تکامل یافته ترین دموکراسی های غربی هم ارکان قدرت سیاسی و ظرف اصلی مادیت یافتن آن نیستند. حاکمیت بورژوازی اساسا به اعمال خشونت و یا تهدید به اعمال خشونت علیه مردم متکی است. سرکوب، ارباب و تحمیق محور حکومت بورژوازی است. نیروی مسلح سرکوب، اعم از ارتش و پلیس علنی یا نهادهای سرکوب مخفی، دادگاهها و زندانها و کل سیستم محاکمه و مجازات، اینها کانالهای اصلی اعمال قدرت و ضامن حفظ آن هستند. تصمیمات سیاسی اصلی در آرایش های محفلی و کانونی متنوع طبقه حاکمه، و از طریق نهادها و مراجع غیر رسمی بورژوازی گرفته میشود که شغل وکالت مجلس بخودی خود حتی جوازی برای خبر شدن

وکیل مربوطه از فعل و انفعالات آنها، تا چه رسد به شرکت در آنها، نیست. مجلس حتی در بسیاری موارد ابزار اصلی خوراندن این سیاستهای مصوب به مردم در نظام دموکراتیک هم نیست. این اساسا کار رسانه ها و دستگاههای تبلیغاتی طبقه حاکم است.

تا آنجا که به حقوق پایه مردم مربوط میشود، دوام و بقاء اینها ربط مستقیم با فراغ خاطر و تحمل اقتصادی و سیاسی بورژوازی دارد. هیچ دموکراسی ای در دنیا نیست که مفهوم "وضعیت فوق العاده" و حکومت نظامی و لغو حقوق مدنی در قوانین و یا سنت حقوقی آن تعبیه نشده باشد. هیچکس نباید یک لحظه هم در این تردید کند که حتی در صورتیکه برای مثال در یک انتخابات معمولی در کشوری مثل انگلستان جناح چپ خود حزب کار (کارگر) سرکار بیاید، شمارش معکوس برای دخالت ارتش و پلیس مخفی برای سرنگونی قهری و ماوراء قانونی دولت مربوطه از همان لحظه پایان انتخابات شروع میشود. خاصیت این پادشاه ها و ملکه هایی که در کاخهای دموکراسی غربی به هزینه گزاف ترشی انداخته شده اند اینست که در روز مبادا بعنوان سمبل های غایی کشور و میهن و ارتش علیه "سوء استفاده چپ" از دموکراسی به میدان بیایند. منظورم اینست که مورد مصرف دموکراسی لیبرالی حتی بعنوان یک قالب فرمال حقوقی برای حاکمیت بورژوازی و یا ضامن حقوق فردی و مدنی، محدود به دوره های متعارف و غیر بحرانی است. در دوره بحرانی، در دوره ای که کشمکش طبقاتی حاد میشود و پیروزی سوسیالیستی طبقه کارگر حتی بصورت یک تهدید بالقوه برای طبقه حاکم مطرح میگردد، این بساط یک شبه جمع میشود.

نظام پارلمانی بهر حال یک مکانیسم غیر مستقیم دخیل شدن مردم است. نه مردم، بلکه کسانی به نمایندگی آنها قرار است در حاکمیت دخیل شوند. این نماینده ها در نظام پارلمانی "نماینده مفید" نیستند، به این معنی که موظف به انعکاس تمایل انتخاب کنندگان خود در مورد موضوعات مختلف نیستند، بلکه نظر و رای خود را در پارلمانها و مجامع مقننه و غیره اعلام میکنند. بعبارت دیگر، مردم آنها را نه به نمایندگی و سخنگویی خود بلکه بعنوان جانشین خود در امر حاکمیت انتخاب میکنند. پروسه انتخابات به این ترتیب به معنی پروسه مشروعیت گرفتن دولت است و نه دخالت مردم در سیاست. و این، همانطور که قبلا گفتیم، موضوع اساسی دموکراسی است: یعنی برقراری حکومتی که از نظر فرمال منبعث از مردم باشد. انتخابات این را برای طبقه حاکم تامین میکند. چند

سال یکبار این مهر تائید را میگیرند و پی کار خودشان میروند. رای دهنده، همانطور که قبلا در بحث دیگری توضیح داده ام، نه بعنوان آدم معین با نظر معین، که در فاصله دو انتخابات همچنان زنده است و حرف دارد، بلکه بعنوان یک واحد قابل شمارش در این سرشماری متناوب حضور بهم میرساند. نه کسی حرفش را میپرسد و میشوند، نه دست ایشان به جایی بند است و نه در مورد قوانینی که نمایندگان مربوطه در مورد زندگی او تصویب میکنند تا چهار سال بعد که دوباره رای ناقابلش را در یک نوبت به صندوق بیاندازد کاری از دستش بر میآید. البته میتواند در این فاصله اعتراض کند، مشروط بر اینکه شهر را شلوغ نکند و اعتراض او محل امور متعارف جامعه نشود و مزاحمت جدی ای برای بورژوازی سیاستمدار و بورژوازی کاسب درست نکند. وگرنه، مانند معدنچی انگلیسی، صلاحیت خود را برای برخورداری از حقوق مدنی از دست میدهد.

انترناسیونال: به مدل پارلمانی از موضع مطالبه پیگیرانه تر دموکراسی ایرادات مختلفی گرفته میشود. مثل قابل عزل نبودن نمایندگان توسط انتخاب کنندگان، انحصار بورژوازی بر دستگاههای تبلیغاتی، پرخرج بودن امر شرکت در انتخابات بعنوان کاندید و بعضا حتی بعنوان رای دهنده، انتخاب شدن دولتهایی که عملا بخش کوچکی از مردم به آنها رای داده اند، چه بدلیل درصد پائین شرکت کنندگان در انتخابات و چه شکل معین تخصیص کرسی های پارلمانی برحسب آراء احزاب و غیره. اینگونه انتقادات به دموکراسی چه جایگاه و اهمیتی در بحث شما دارند؟

منصور حکمت: اینها انتقاداتی ریشه ای به این سیستم نیستند. برخی، مانند اعتراض به سیستم هایی نظیر انگلستان که در آن کرسی های پارلمان به نسبت مستقیم درصد آراء توزیع نمیشود، اساسا حتی انتقاد محسوب نمیشوند. بهرحال، خود متفکرین بورژوازی در راس دیگران این نواقص را با فصاحت تمام بحث میکنند و له و علیه این نکات با ارجاع به اصول دموکراسی و لیبرالیسم برای هم استدلال میاورند. ایراد اصلی، نکته ای که بنظر من محور نقد مارکسیستی به این سیستم است، جدا قلمداد شدن مساله دولت و قدرت سیاسی از اقتصاد سیاسی و مبارزه طبقاتی در جامعه و دادن تبیینی صرفا حقوقی و اداری از دولت بورژوازی است. این تصویر که این مردم هستند، که ، حال در یک پروسه کم یا بیش آزاد و منصفانه، با رای خود دولت را انتخاب میکنند، تصویری قلابی است. صاحب طبقاتی دولت قبلا بر مبنای تقسیم

قدرت اقتصادی، بر مبنای حاکمیت سرمایه بر زندگی تولیدی و اجتماعی و بر مبنای موازنه ایدئولوژیکی جامعه و خودآگاهی مردم، تعیین شده هست. مقدم به انتخابات و پارلمان، نیروی اعماب قهر مسلح بورژوازی برای حراست قهرآمیز این قدرت و این دولت سازمان یافته و وجود دارد. قوانین و حقوق جزایی ، اعم از نوشته یا ننوشته، در دفاع از قدرت بورژوازی و قدوسیت تصویر بورژوا از جامعه، و دادگاهها و زندانها برای تضمین اجرای آنها وجود دارد. انتخابات این را تعیین میکند که کدام جریان و حزب و مجموعه افراد، با کدام سایه روشن های برنامه ای و روشی، اداره این سیستم و تعیین اولویت های اجرایی آن را برای دوره ای برعهده میگیرند. انتقاداتی از این دست، که بهرحال از موضع دلسوزی بحال چپ مطرح میشود، علل اصلی ناکامی چپ رادیکال در نظامهای پارلمانی را میپوشاند و بر توهمات پارلمانی چپ بویژه در کشورهای اروپایی صحنه میگذارد. علت اصلی اینکه چپ رادیکال در انتخابات بندرت به جایی میرسد برخلاف تصور منتقدین دموکرات دموکراسی پارلمانی، این نیست که پول ندارد تبلیغات کند، پروسه انتخابات دموکراتیک نیست و یا فرمول ریاضی تخصیص کرسی ها در رابطه با تعداد آراء به نفع احزاب بزرگ کار میکند و غیره. علت اینست که رای دهنده، و قبل از همه توده وسیع خود طبقه کارگر، تصویر واقعی تر و بی توهم تری از جایگاه انتخابات و پارلمان در زندگی شان دارند. میدانند که انتخابات وسیله تغییرات بنیادی در جامعه نیست، میدانند که صاحب طبقاتی قدرت سیاسی از طریق انتخابات پارلمانی تعیین نمیشود، میدانند که حداکثر انتظار از پارلمان کمک به امر رفرفرم های موضعی است، میدانند که انتخابات بر سر بود و نبود سرمایه و سرمایه داری نیست، بلکه بر سر کم و زیاد شدن جزئی سهم آنها از امکانات جامعه موجود در دوره بعد است، میدانند که نتیجه انتخابات پارلمان تنها انعکاس کمابیش وفادارانه موازنه قوایی خواهد بود که فی الحال، بیرون پارلمان و بیرون دموکراسی، میان طبقات برقرار است. کارگر ممکن است آگاهانه دشمن سرمایه داری باشد ولی در انتخابات پارلمانی علی العموم نه به احزاب خواهان انقلاب علیه سرمایه، بلکه به جناح چپ خود بورژوازی رای میدهد. به حزبی که به زعم او اتفاقا میتواند موقعیت او را در رابطه با سرمایه ای که در حال کار است بهبود بدهد. اگر تغییرات بنیادی منتفی تلقی شده باشد (که نفس اجرای انتخابات و اصالت پارلمان و وجود اوضاع غیر انقلابی این را به مردم میفهماند) آنوقت خیلی طبیعی است که اقشار محروم که دیگر باید به رفرفرم رضایت دهند، به شخصیتها و احزاب اصلاح طلب خود

طبقه حاکمه رای بدهند که به زعم آنها از امکان مادی به کرسی نشاندن آن اصلاحات برخوردارند. مشکل چپ این نیست که چرا تخصیص کرسی ها به نسبت مستقیم آراء نیست و چرا حزب تروتسکسیت سر کوجه امکان مساوی تبلیغ تلویزیونی ندارد تا بلکه یک نماینده در میان ۴۰۰ نفر را بخود اختصاص بدهد. مشکل اینجاست که کارگر در اوضاع متعارف علی القاعده کسی را که از موضع انقلاب علیه سرمایه میخواهد به مدت ۴ سال نماینده مجلس شود، وکیل خوبی برای دنبال کردن منافع روزمره اش از این مجرای خاص نمیبیند. مردم، مگر در دوره بحران انقلابی (که در آن حالت پارلمان هم دیگر مرجع قانون گذاری در یک جامعه با ثبات نیست، بلکه تریبونی برای آژیتاسیون و مانور سیاسی است) کاملاً مقررات بازی پارلمانی را میدانند و رعایت میکنند. از اهم این مقررات یکی هم این است که برنده طبقاتی بازی از پیش معلوم است و در غیر اینصورت کل این بساط برچیده میشود.

انترناسیونال: به این ترتیب از نظر شما اینگونه اصلاحات در نظام پارلمانی آن را به تصویر مارکسیستی از آزادی نزدیک تر نمیکند.

منصور حکمت: مبحث آزادی از نقطه نظر مارکسیستی کلا در صفحه متفاوتی جریان پیدا میکند. موضوع دموکراسی "دولت مشروع" است. اما آزادی مقوله ای مربوط به فرم حکومت و رابطه فرد و دولت نیست، بلکه مربوط به نفس حکومت و وجود و عدم وجود دولت است. مفهوم گرهی در مبحث آزادی، طبقه و استثمار و سرکوب طبقاتی است. این منشاء دولت است. شرط آزادی واقعی انسان محو تقسیم طبقاتی، پایان استثمار بخشی از جامعه توسط بخشی دیگر، از میان رفتن مبنای سرکوب و سلب آزادی و در نتیجه زوال دولت بعنوان ابزار تحمیل منافع و حفظ برتری طبقاتی است. نظام پارلمانی نه فقط سرسوزنی به این مفاهیم نزدیک نمیشود، بلکه خود یکی از موانعی است که جامعه انسانی در مسیر آزادی کامل و واقعی باید از آن عبور کند. مفهوم آزادی در مارکسیسم تجزیه پذیر به قلمرو سیاست و اقتصاد و یا به جامعه و ذهن نیست. رهایی، یک رهایی کامل است. بیرونی و درونی. همان پروسه ای موانع بیرونی ای را که اراده آزاد انسانها را مانع میشوند از بین میبرد، از خود بیگانگی انسان و تمام آن منافع مادی و معنویات واژگونه ای را که انسانها را به پذیرش اخلاقی نابرابری و انقیاد و قبول نقش سرکوبگر و سرکوب شونده سوق میدهد از میان میبرد. قوانین و نیاز به قوانین با هم از میان میروند. همان پروسه ای که برابری ایجاد میکند،

نوعدوستی و احترام عمیق به سعادت و آزادی یکدیگر را بوجود میآورد. نمیتوان مزد بده دنبال سود و مزد بگیر مجبور به کار داشت و در قلمرو سیاسی آزاد بود. نمیتوان طبقات فرادست و فرودست داشت و تعصب و جهالت و ستمگری و جنایت داشت. آزادی واقعی تنها حاصل دگرگونی سوسیالیستی جامعه و خروج انسان از دوران توحش طبقاتی اش است. آزادی واقعی مفهومی اجتماعی و فراگیر است و نه صرفاً حقوقی و اداری. به این اعتبار آزادی واقعی موضوع دموکراسی نیست زیرا دموکراسی و لیبرالیسم با فرض بنیاد اجتماعی و اقتصادی بورژوازی، با فرض وجود سرمایه و سود و مزد و بازار و مالکیت خصوصی، به مشخصات روبنای سیاسی و اداری جامعه میپردازد.

انترناسیونال: آیا نقد شما به دموکراسی هیچ خصلت دورانی ندارد؟ منظورم اینست که آیا تاریخا پیدایش دموکراسی محملی برای گسترش آزادی واقعی انسانها نبوده است و یا هنوز نمیتواند در جوامعی چنین باشد؟ آیا انتقاد مارکسیست امروز به این تفکر و این نظام انتقادی به کهنه بودن آن است و یا به تناقض همیشگی و بنیادی آن با آزادی واقعی؟

منصور حکمت: به هر دو جنبه. بنظر من از این لحاظ انتقاد ما به لیبرالیسم و دموکراسی از نوع انتقاد ما به خود شیوه تولید سرمایه داری است. وقتی تولید کننده از وابستگی به زمین و از کنترل ارباب فنودال خارج میشود و به یک " کارگر آزاد" تبدیل میشود که میتواند نیروی کارش را آزادانه بفروشد، این یک پیشرفت تاریخی است. اما هیچکس مفهوم " کارگر آزاد" را، که در واقع به معنی انسان فاقد مالکیتی است که ناگزیر به فروش نیروی کار خویش است، با آزادی واقعی انسانها در قلمرو اقتصادی اشتباه نمیگیرد. پیدایش دموکراسی و برقراری حقوق مدنی ای در راستای اصول لیبرالی، و پیدایش مقوله فرد و شهروند بعنوان مبنای فرمال کسب مشروع عیت حکومت، یک پیشرفت تاریخی در برابر حکومتهای مطلقه بود، اما این در قیاس با آزادی واقعی، و تصویری که جنبش سوسیالیستی، با همه توهمات و ناروشنی هایش، همزمان با آن از آزادی واقعی میدهد، عقب مانده است. سوسیالیسم و دموکراسی ایده هایی بوده اند که در طول تاریخ سرمایه داری دوشادوش هم وجود داشته اند و رشد کرده اند. دو جنبش در کنار هم و رقیب با هم و البته در بسیاری موارد در امتراج با هم. به این اعتبار انتقاد سوسیالیستی از دموکراسی و آلترناتیو سوسیالیستی به دموکراسی به اندازه خود دموکراسی قدمت دارد. انتقادات محتوایی

از نظر سیاسی زیانبار بحال مبارزه برای آزادی واقعی است. بحث من اینست که دموکراسی مترادف با آزادی نیست. دموکراسی یک فرم حکومتی و یک سلسله ایده‌ها و پراتیک‌های سیاسی متناسب با وجود اجتماعی سرمایه و بیحقوقی سیاسی ناشی از آن است، که بویژه در دوره ما از هر رابطه‌ای با گسترش حقوق توده مردم تهی شده. دموکراسی یک اسم رمز سیاسی، یک آرم، برای یک وضعیت سیاسی و اقتصادی ارتجاعی است که تقدس بازار محور اصلی آن است.

این درست است که کلمه دموکراسی مجموعاً در ادبیات کمونیستی تاکنونی بار مثبتی داشته است و یک کلمه کلیدی در مبارزه سیاسی و در امر تاکتیک بشمار میرفته است. اما بنظر من این باید تغییر کند، چرا که وضعیت عینی و معنی عملی دموکراسی و همینطور برداشت ذهنی جامعه امروز از دموکراسی تغییر کرده است. این را هم بگویم که خود برخورد متفکرین کمونیست به مقوله دموکراسی از نوشته‌های اولیه مارکس و انگلس (۴۷-۱۸۴۳) در مورد روندهای فکری و تحولات سیاسی اروپا تا شیوه برخورد لنین در متن انقلاب روسیه و در رابطه با جنبشهای توده‌ای در اوائل دهه بیست قرن حاضر، دستخوش تغییراتی شده که خود بیانگر درجه‌ای تدقیق تئوریک از یک طرف و از آن مهم‌تر تکوین کنکرت دموکراسی و دموکراتیسم در جهان عینی است. در نوشته‌های مارکسیستی پیشین تفکیک برجسته‌تری، به نسبت آنچه که من امروز می‌گویم، میان اصل دموکراسی به معنی حکومت مردم یا حکومت مردمی با لیبرالیسم و پارلمانتاریسم بعنوان محتوای عملی دموکراتیسم بورژوازی وجود دارد. در حالیکه لیبرالیسم و دموکراسی بورژوازی به روشنی به مالکیت خصوصی و بازار و سرمایه ربط داده میشوند، دموکراسی به معنی عام بعنوان "جمهوری خواهی" و ختم سلطنتهای مطلقه، بعنوان خواست تبدیل مردم به منشاء قدرت و ایجاد جامعه مدنی متکی به قانون و معطوف به سعادت شهروندان و غیره گرفته میشود. در آن مقطع دموکراسی کلمه روز است. در اذهان عموم معادل بیداری مردم به حقوقشان و تمایلشان به بدست گرفتن امور خود است. اینجاست که مارکس و انگلس به دفعات از "دموکراسی کمونیستی"، از "ما دموکراتها"، از "دموکراسی واقعی"، از تمایز دموکراسی کارگران با دموکراسی بورژواها و نجبا، از سعادت و رفاه بشر بعنوان هدف دموکراسی و نظیر اینها صحبت میکنند. این بنظر من طبیعی است. چرا که نبرد اجتماعی برای معنی کردن کلمه دموکراسی در جریان است و اینگونه فرمولبندی‌ها خود بخشی از تلاش کمونیستها و کارگران سوسیالیست برای گذاشتن

سوسیالیسم به دموکراسی، که در واقع انتقاد به تلقی و تعریف بورژوازی از آزادی و از دولت و روبنای سیاسی در سرمایه داری است، صد و پنجاه سال قبل همانقدر موضوعیت داشت که امروز. این تصور که برقراری دموکراسی، با تعبیری که من در این بحث از آن دارم، در برخی جوامع امروز هنوز میتواند محملی برای گسترش آزادی انسانها باشد، بنظر من خام اندیشانه و غیر انتقادی است. به این معنی که آزادیخواهی در این کشورها را دنبال نمودن سیاه می‌فرستد. دموکراسی امروز یک سلسله حکم راجع به آزادی مطبوعات و عقیده و خوشرفتاری با اقلیت‌ها نیست (حتی اگر روزی این بوده باشد)، مدلی نیست که بتوان آن را دلبخواهی هر جا پیاده کرد. بلکه عنوانی است برای رژیم سیاسی بورژوازی امروز. نمیشود دموکراسی را بعنوان یک نهاد و یک روبنای سیاسی استوار خواست و حکومت بورژوازی را نخواست. و لذا این بورژوازی و منافع اوست که معنی عملی دموکراسی و سهم اتباع جامعه از آزادی را در هر مورد و در هر دوره تعیین میکند. اگر جایی بورژوازی مستبد باشد و به حقوق فردی و مدنی بی اعتنا، که در انتهای قرن بیستم این کم‌کم یعنی همه دنیا، آنوقت گسترش آزادی را از دموکراسی انتظار داشتن گول زدن خود و مردم است. دموکراسی امروز دیگر خود را بعنوان آنتی تز فنودالیسم و سلطنت مطلقه و حکومت مذهبی تعریف نمیکند، بلکه صاف و ساده سد دفاعی بورژوازی در برابر آزادی خواهی کارگری و انتظارات آزادیخواهانه ملهم از سوسیالیسم در جهان امروز است.

انترناسیونال: به این ترتیب آیا بنظر شما نفس کلمه و مفهوم دموکراسی برای طبقه کارگر و جنبش کمونیستی کارگری غیر قابل استفاده است؟ بگذارید اینطور سوال را طرح کنم، چرا نمیتوان در تقابل با تعبیر بورژوازی از دموکراسی، یک تعبیر پرولتری و سوسیالیستی از دموکراسی داشت، همانطور که در ادبیات کمونیستی و از جمله در اندیشه خود لنین وجود دارد و یک فرمولاسیون قدیمی و پذیرفته شده در میان کمونیستها بوده است؟

منصور حکمت: من مخالفت فئاتیکی با بکار بردن کلمه دموکراسی ندارم. در خیلی موارد مردم از این عبارت بجای مفهوم آزادی، برقراری حقوق مدنی متعارف، و یا حتی وجود تحمل سیاسی و اجتماعی در قبال آراء و رسم و آئینهای مختلف و غیره استفاده میکنند. آنچه که من دارم می‌گویم اینست که این مفهوم، آنجا که بعنوان یک ایده آل سیاسی بکار میرود، و بخصوص آنجا که چپ به تعریف و تمجید آن می‌پردازد، یک مفهوم گمراه کننده و

فرم و قالبی غیر لیبرالی و شورایی توصیف میشود. عمل مستقیم و از پائین کارگران و اقشار فرودست و همینطور ارگانهای توده ای این عمل مستقیم برجستگی پیدا میکند. عبارت دیگر در شیوه برخورد لنین دموکراسی اصالت و حقانیت خود را از اقشار اجتماعی ای میگیرد که پایه آن را در هر دوره تشکیل میدهند و آن وضعیتی دموکراتیک محسوب میشود که در آن موانع اعمال اراده سیاسی اقشار فرودست از میان برداشته شده باشد. برای لنین وجود و بقای آزادی های سیاسی و مدنی (حتی بورژوایی) که از نظر او برای پیشروی طبقه کارگر حیاتی است، خود در گرو اعمال اراده طبقاتی است که برخلاف بورژوازی در این حقوق ذینفع هستند.

تداعی شدن دموکراسی، نه در درجه اول با مجموعه معلومی از حقوق و آزادیهای مدنی و ارگانهای مقننه انتخابی نظیر پارلمان، بلکه با اعمال اراده مستقیم و از پائین توده ای و نهادهای مستقیم و محلی این حرکت، اینهم به سهم خود با توجه به شرایط آن دوره قابل درک است. از یکسو دموکراسی پارلمانی در اروپا به نرم تبدیل شده و رابطه لیبرالیسم و پارلمانتاریسم بورژوایی با ارتجاع کاپیتالیستی و امپریالیستی روشن تر و قابل مشاهده تر شده - از سوی دیگر خیزش های سوسیالیستی به منظور کسب قدرت سیاسی عملا دارد در دستور جنبش طبقه کارگر قرار میگیرد. مقدمات جنبش بطور عینی از اصلاحات پارلمانی فراتر رفته است.

در سیر تحریف مارکسیسم در شوروی دوره استالین و بعد و در تجربه چین و و عروج مائوئیسم، رابطه مقوله دموکراسی با حق و آزادی های مدنی از یک طرف و با اعمال اراده از پائین اقشار فرودست کاملا گسیخته میشود. از یک طرف دموکراسی به اسم مستعار اقشار اجتماعی خاصی تبدیل میشود که مستقل از سیاست و اهداف اجتماعی و سیاسی شان به اعتبار جایگاه اقتصادی شان "دموکرات" محسوب میشوند، و از طرف دیگر خود این اقشار، چه در تبیین سیاسی و چه در دنیای واقعی با نیروهای سیاسی و دولتهایی که "نماینده" طبقاتی آنها هستند جایگزین میشوند. خیلی ساده وضعیت دموکراتیک، که در این مکاتب دموکراسی خلق یا توده ای نامیده میشود، وضعیتی است که در آن احزاب "خلق" قدرت را در دست دارند. در این نوع دموکراسی ها، که فرم حکومتی اصلی کشورهای مختلف در بلوک شوروی و چین و اعمار سیاسی دور نزدیک آنها بود، فرض خلقی بودن دولت است که توجیه دموکراتیک خوانده شدن رژیم به حساب میاید و نه وجود آزادیهای فردی و سیاسی و

سوسیالیسم در دستور عملی جامعه ای است که ترقی اجتماعی را در تقابل با استبداد، "دموکراسی" مینامد. بعدها، البته، تفکیک بسیار روشن تری میان کمونیستها و سوسیالیستها با دموکراتها و دموکراسی در آثار مارکس و انگلس به عمل میاید و دموکراسی به کلمه ای تبدیل میشود که بیشتر در متن صحبت در مورد رادیکالیسم بورژوایی و تحرک خرده بورژوازی به میان میاید. بهر حال در اوائل کار، مارکس و انگلس تا حدودی حتی سوسیالیسم را به عنوان هدف و محتوای عملی پیروزی دموکراسی، بعنوان تحقق دموکراسی واقعی، بحث میکنند. دوره لنین دوره متفاوتی است. دموکراسی عملا با تفسیر بورژوا - لیبرالی خود به کرسی نشسته است و کمتر آن معنی عام و بیشکل "جمهوری خواهی" سابق را دارد. لنین حتی تلاش کرده است مبانی دوام درجه ای تحمل سیاسی و آزادی های مدنی در کشورهای سرمایه داری پیشرفته را بر مبنای وجود یک نظام جهانی و امپریالیستی و تقسیم بین المللی آزادی و اختناق توضیح بدهد. لنین خیلی بیشتر از رهبران قبلی کمونیسم خود را موظف میبیند که با دموکراسی واقعا موجود، با لیبرالیسم و نظام پارلمانی و انتخاباتی اش، جدل کند و تصویر کنکرت تری از دموکراسی کارگری متکی به دیکتاتوری پرولتاریا و شوراها بدهد. اما خصلت نمایی حکومت کارگری بعنوان "دموکراسی" کارگری برای لنین بیشتر جنبه تدافعی دارد و اساسا در پلمیک با کسانی مطرح میشود که آزادی سیاسی تحت حکومت کارگری را از موضع پیشداوری های لیبرالی و نظام پارلمانی زیر سوال میبرند. خود مفهوم دموکراسی برای لنین دیگر بیش از پیش در متن پراتیک سیاسی بورژوازی جا میگیرد. "دموکراسی انقلابی"، عبارتی که لنین دوست دارد در مورد رادیکالیسم تهیدستان غیر پرولتر بکار ببرد، در آثار او در حوالی انقلاب اکتبر و بویژه بعد از آن دیگر کاملا بعنوان تمایل و جنبشی غیر پرولتری و متمایز از سوسیالیسم کارگری بکار گرفته میشود. رادیکالیسم و آزادیخواهی کارگری با سوسیالیسم و رادیکالیسم غیر کارگری با "دموکراسی انقلابی" توصیف میشوند.

دو نکته در تبیین لنین از دموکراسی قابل توجه است: اولاً، دموکراسی بیش از پیش از یک ایده آل عام، از یک مترادف سیاسی برای مفهوم آزادی، تبدیل به یک وضعیت سیاسی مشخص و حتی گذرا میشود که ایستگاه بین راه و تخته پرشی برای انقلاب سوسیالیستی به حساب میاید. تصریح میشود که سوسیالیسم یعنی فراتر رفتن از دموکراسی، رسیدن به آزادی واقعی. ثانیاً، اوضاع دموکراتیک مورد نظر کارگران، بعنوان یک دوره گذار، بیش از پیش با

مدنی و یا نهادهای محلی تصمیم گیری توده ای و غیره. این تبیین دولتی - خلقی اساس درک چپ ضد امپریالیست جهان سومی از دموکراسی بود. شاید یادتان باشد که وقتی در اول انقلاب ۵۷ ما از آزادی های بی قید و شرط سیاسی نظیر آزادی بیان و مطبوعات و غیره صحبت کردیم، حتی رادیکال ترین بخش چپ آن روز، خط ۳ و حواشی آن، شوکه شدند. ما را به این متهم میکردند که میخواهیم نشریه میزان را باز نگهداریم! در مکتب آنها، یا بهر حال در تعبیر شبه سوسیالیستی ای که خواه ناخواه از استالین و مائو ارث برده بودند، دموکراسی خلق به معنی بقدرت رسیدن جبهه واحد احزاب خلقی بود. اینکه حقوق فرد در این نظام چیست و تکلیف آزادی بیان و آزادی اعتصاب مردم چه میشود از نظر آنها یکسره به قلمرو لیبرالیسم تعلق داشت.

این نگرش دولتگرایانه و خلقی به دموکراسی هم زمینه های اجتماعی خود را داشت. این چیزی جز ناسیونال رفرمیسم ضد امپریالیستی خرده بورژوازی و روشنفکران ناراضی از عقب ماندگی اقتصادی در اینگونه کشورها نبود. دموکراسی خلق قرار بود رژیم سیاسی معطوف به رشد اقتصادی و صنعتی، قطع وابستگی به غرب، کسب "استقلال" اقتصادی و ارتقاء حیثیت سیاسی کشور باشد. زیرا توسعه اقتصادی و استقلال سیاسی تمایلات مشخص کننده خلق و اقشار خلقی به حساب میامد. در مقابل، آزادی فردی، گشایش فرهنگی، بالا رفتن سطح و تنوع مصرف، اینها تمایلات بورژوایی و مغایر با منافع خلق محسوب میشدند. پشت همه اینها میشد تلاش بخشی از بورژوازی جهان سوم و کشورهای عقب مانده را دید که میخواست با سازمان دادن یک دولت مقتدر و ملی، بر مبنای یک بسیج ایدئولوژیکی توده کارگر و زحمتکش جامعه برای پذیرش عسرت اقتصادی و محدودیت سیاسی، توسعه و صنعتی شدن اقتصاد ملی را جامعه عمل ببوشاند. دموکراسی، دموکراسی خلق، ابزار سیاسی و ایدئولوژیکی یک چنین دولت بورژوایی بود. بنظر من با پیدایش و بعد ورشکستگی مقوله دموکراسی خلق دوران ور رفتن کارگر و سوسیالیسم با مقوله دموکراسی دیگر رسماً تمام میشود. چرا که در دموکراسی خلقی، درست مانند دموکراسی لیبرالی، مقوله دموکراسی بار دیگر رسماً به ابزار مشروعیت بخشیدن به دولت طبقاتی بورژوازی حاکم تبدیل میشود.

این واقعیت که دور جدید محبوبیت دموکراسی که در این چند ساله شاهد آن بوده ایم، رسماً در متن تقدس بازار و تمجید کاپیتالیسم شکل میگیرد، خود گواه این است که

دوران رادیکالیزه کردن و "اصیل" کردن و کارگری کردن مقوله دموکراسی توسط سوسیالیستها دیگر بسر رسیده است. دموکراسی در هر دوره یک محصول مشخص تاریخی است و تا هر جا مفسرین آن بخواهند کش نميآید. ما دیگر نه در دوره مارکس و چشم گشودن کارگر به حقوق سیاسی و مدنی هستیم و نه در دوره لنین و اولین انقلابات کارگری برای کسب قدرت. این دوره جدیدی است. گند کار سرمایه داری و اقتصاد و سیاستش درآمده است. هر کس مختار است هر کلمه ای منظورش را بیان میکند بکار ببرد. اما بنظر من، برای کمونیسم کارگری مفهوم و مقوله دموکراسی راهگشا نیست. بیش از آنکه آگاهی ببار بیاورد توهم ایجاد میکند، بیش از آنکه صف آزادیخواهی دنیای امروز را تعریف کند، آن را با خیل عظیمی از بدترین دشمنان آزادی انسان مخدوش میکند، بیش از آنکه نظام اجتماعی شایسته زندگی بشر را تعریف کند، به نظامهای فاسد و سرکوبگر موجود مهر تائید میزند. بنظر من ما باید این کلمه را کنار بگذاریم و در این خیمه شب بازی اواخر قرن بیست، ولو ناخواسته، شرکت نکنیم. ما دموکرات نیستیم، ما آزادی خواهیم، ما سوسیالیستیم، ما مدافع انسان و حقوق و حرمت او، اعم از فردی و جمعی، در برابر نظام طبقاتی حاکم هستیم. هدف تاریخی ما دموکراتیزه کردن دولت نیست، از میان بردن پایه وجودی آن است. ما از آزادی های فردی و مدنی انسانها در مقابل تعدیات دولتها و احزاب اعم از دموکراتیک و غیر دموکراتیک، پارلمانی و غیر پارلمانی، قاطعانه دفاع میکنیم و معتقدیم تنها انقلاب سوسیالیستی کارگر و انسانهایی که حول پرچم این انقلاب بسیج میشوند، میتواند جامعه ای به معنی واقعی کلمه آزاد ایجاد کند.

انترناسیونال: یک رگه تجدید نظر در میان سوسیالیستها بدنبال سقوط بلوک شرق، انتقاد به آنچه کمرنگ بودن ایدهآل دموکراسی در کمونیسم و سوسیالیسم تاکنونی خوانده میشود و تلاش برای رفع این به اصطلاح نقیصه از طریق وارد کردن و پررنگ کردن مفهوم دموکراسی در سوسیالیسم است. همچنین گرایشات مختلفی استدلال میکنند که نبود دموکراسی در شوروی و کشورهای بلوک شرق یک عامل اصلی در شکست این نظامها بوده است. نظر شما درباره این گونه نقدهای دموکراتیک چه از مارکسیسم و چه از سیر توسعه و تکوین و نهایتاً سقوط شوروی بعنوان یک بلوک مدعی سوسیالیسم چیست؟

منصور حکمت: بنظر من این نوع منتقدین دو دسته اند، یک عده منظورشان از دموکراسی همین معنای مشخص

به آن بپردازیم. در مورد شوروی البته بحث چیز دیگری است. روشن است که در شوروی دموکراسی لیبرالی حاکم نبود. این ادا به این معنی نیست که شهروند اتحاد شوروی حتی در عرصه سیاسی لزوماً حقوق کمتری از یک شهروند کشورهای غربی داشت. در موارد متعددی، برای مثال در عرصه قوانین مربوط به برابری زن و مرد، حق شهروندان به آموزش و بهداشت، حق دخالت در مقررات و موازین محیط کار و زندگی، این بلوک شرق بود که آزادی بیشتری برای افراد قائل بود. آنچه تفاوت میکرد نهایتاً مکانیسم های بیحقوق کردن عملی مردم در هر یک از این دو قطب بود. این امر در نظام پارلمانی با ظرافت بیشتر و به شیوه غیر مستقیم تری انجام میشود. اما بهر رو سقوط بلوک شرق ناشی از فقدان دموکراسی لیبرالی نبود. اساس مساله، همانطور که قبلاً بحث کرده ایم، در بن بست اقتصادی مدل شوروی و ناتوانی اش از پیش آمدن در تحولات تکنیکی دو دهه اخیر و پاسخگویی به نیازهای یک جامعه صنعتی پیشرفته بود. شوروی در انتهای دهه ۵۰ میلادی به همین اندازه غیر لیبرالی بود و در عین حال رشد اقتصادی بالایی داشت و نشانی هم از فروپاشی در آن نبود. در چین امروز استبداد حاکم است و در همان حال نرخ رشدش مایه غبطه غرب شده. اگر بشود درباره رابطه دموکراسی با فروپاشی شوروی چیزی گفت اینست که چه بسا، آنطور که گارد قدیمی حزب کمونیست شوروی سابق امروز معتقد است، اگر تسلیم به بازار بدون چراغ سبز به حقوق لیبرالی انجام شده بود (کاری که چین دارد میکند)، یعنی "پرسترویکا بدون گلاسنوست"، فروپاشی شوروی اینچنین کامل و دراماتیک صورت نمیگرفت.

و بالاخره، ایراد به فقدان آزادی سوسیالیستی در جامعه شوروی پیشین بنظر من این ضعف را دارد که رسماً یا تلویحاً به اقتصاد شوروی و بلوک شرق مهر تائید سوسیالیستی میزند. آزادی سوسیالیستی تنها میتواند بر مبنای تحولی در بنیاد اقتصادی جامعه، در مناسبات تولید، شکل بگیرد. چنین آزادی ای در شوروی وجود نداشت چون چنین تحولی در بنیاد اقتصادی جامعه هرگز صورت نگرفت. انتظار چنین آزادی ای در بلوک شرق معنایی جز این ندارد که تجسم خود منتقد از مناسبات تولیدی سوسیالیستی تفاوت چندانی با همان نظم حاکم در این بلوک ندارد. این موضع جریانات تروتسکیستی اصلی و بخش اعظم چپ نو بوده است و بنظر من سراپا توهم آمیز و توهم برانگیز است. نبود آزادی به تعبیر کارگری و مارکسیستی هم به طریق اولی علت فروپاشی بلوک شرق نبود. بنظر من باید معنی اجتماعی و تاریخی

بورژوا - لیبرالی آن است و بحث واقعی شان اینست که نه فقط تئوری سیاسی مارکسیسم، بلکه مبانی اقتصادی آن باید مورد تجدید نظر قرار بگیرد و هم بازار و هم دموکراسی به معنی پراتیک پارلمانی و غربی آن، باید به این نگرش اضافه شود و با آن امتزاج پیدا کند. پوچی و بورژوایی بودن چنین تلاشی از نقطه نظر کمونیستی که اساساً منتقد اقتصاد بورژوایی و روبنای سیاسی جامعه بورژواست و مارکسیسم را در این ظرفیت شناخته و پذیرفته است نیازی به توضیح ندارد. جلوی کسی که میخواهد با امتزاج مارکسیسم و بازار و مارکسیسم و لیبرالیسم مکتب ثالثی بسازد را نمیشود گرفت. اما چنین مکتب پیوندی ای بهر حال نه ربطی به رهایی از سرمایه داری پیدا میکند و نه به آزادی بشر و نه در نتیجه توسط جنبش سوسیالیستی کارگری بدست گرفته میشود. اما بحث آنها که معتقدند مقوله فرد و آزادی فردی به معنایی کلی تر در کمونیسم و مارکسیسم کمرنگ بوده است، باید مشخص تر جواب بگیرد. اینجا طبعاً جای بحث تفصیلی در این مورد نیست. من فقط به ذکر این نکته اکتفا میکنم که این انتقادات خواه ناخواه تحت تاثیر پراتیک بستر رسمی کمونیسم در شوروی و چین و اقرار آنها هستند و خواه ناخواه این پراتیک را کلاً یا بخشاً پای مارکسیسم مینویسند. در غیر اینصورت بنظر من خیلی ساده است که انسان با مراجعه به آرمانها و تحلیلهای مارکسیستی، با مراجعه به تاریخ کمونیسم قبل از تغییر ریل شوروی، نشان بدهد که چگونه نه فقط مارکسیسم نیازی به اصلاحات آزادیخواهانه ندارد، بلکه چه از نظر تحلیلی و چه در تاریخ واقعی جهان این جریان اساساً به دلیل آزادیخواهی افراطی و بدون تخفیف همواره مورد حمله متفکرین و سیاستمداران بورژوایی بوده است. اگر تلقی جامعه از مقوله آزادی و ارزش و حرمت انسان در طول دو قرن اخیر تعمیق شده باشد این اساساً مدیون مارکسیسم و کمونیسم بوده است. مارکسیسم چنان تلقی ماکزیمالیستی ای از آزادی انسان دارد و جلوه های انقیاد انسانها را در چنان ظرائفی بیرون میکشد که بنظر من خنده آور است کسی با الهام از تجربه دموکراسی غربی قصد آزاد اندیشانه تر کردن آن را داشته باشد. کسی که انسانها را به صرف وابسته نبودن به زمین و داشتن حق معامله مال و کارشان در بازار و رای داشتن در انتخابات مجلس، آزاد میندارد مشکل بتواند به دیدگاهی که حتی در آزادترین دموکراسی ها حقارت انسانها را در برابر قدرت همه جانبه سرمایه افشاء میکند چیز بدرد بخوری اضافه کند. بهر حال شک نیست که تبیین مارکسیستی آزادی بنظر من عرصه ای است که ما، اگر واقعا میخواهیم جلوی عوامفریبی های ضد سوسیالیستی جاری بایستیم، باید جدا

پشت این ترند، یعنی اشتیاق و مشغله دموکراتیزه کردن سوسیالیسم، را در این دوره فهمید. نظر مارکسیسم در مورد آزادی و جایگاه مقوله آزادی در جنبش کمونیستی در طول یک قرن و نیم دانسته تر از آن بوده که کسی ناگهان امروز به صرافت آزمایش آن و تصحیح آن بیافند. آنچه که چنین مشغله ای را به مشغله مد روز تبدیل میکند، هژمونی فکری و هیاهوی تبلیغاتی راست در مورد دموکراسی است. بخشی از چپ در جریان عقب نشینی دارد فرمان فاتحین را به اجرا در میاورد. دارد تاریخ تائید سوسیالیسم و بنیادهای اندیشه سوسیالیستی را به روایت جریان پیروز بازنویسی میکند و مورد بازاندیشی قرار میدهد. این یک کرنش سیاسی است و نه چشم گشودنی به حقایق علمی نویافته - بنابراین تمام این معضل و این مشغله بنظر من بی ارزش است. بی ارزش است اما بی اهمیت نیست. چون جنبش سوسیالیستی طبقه کارگر را در منگنه قرار میدهد و به حاشیه میراند. باید در مقابل آن ایستاد، اما نه با جدی گرفتن بار علمی آن، بلکه با افشاء حقیقت سیاسی اش.

انترناسیونال: چند و چون و ملزومات برقراری دموکراسی در ایران یکی از مباحثات مهمی بود که در انقلاب ۵۷ در درون چپ ایران جریان داشت. در آن مقطع شما، و اتحاد مبارزان کمونیست، در نوشته هایی مانند "اسطوره بورژوازی ملی و مترقی" و سایر متونی که بعدا مبانی برنامه ای حزب کمونیست ایران را ساخت، کلا وجود زمینه عینی برای برقراری دموکراسی لیبرالی در ایران را با ارجاع به مشخصات اقتصاد سیاسی چنین کشوری مورد سوال قرار دادید. امروز، در پرتو تحولات مهم بین المللی سالهای اخیر و همینطور مباحثاتی که در مورد دموکراسی در جهان امروز مطرح میکنید، در قبال این مساله چه میگوئید؟

منصور حکمت: بحث ما در انقلاب ۵۷ و از جمله در نوشته هایی که به آن اشاره کردید چهارچوب روشن و قابل درکی داشت. مردم علیه رژیم استبداد سلطنتی انقلاب میکردند و آزادی میخواستند و بخش اعظم چپ، عملا در پامنبری احزاب اصلی بورژوازی و خرده بورژوازی، به این توهم مردم دامن میزد که گویا ایجاد یک رژیم سیاسی غیر سرکوبگر، و به تعبیر عامه دموکراتیک، بدون خلع ید از بورژوازی بطور کلی، بدون زدن ریشه سرمایه داری در ایران ممکن است. حال یکی حکومت دموکراتیک را حکومت مخلوقات اساطیری ای مانند بورژوازی ملی و یا خرده بورژوازی ضد - امپریالیست

میدید و دیگری خودش و یا طبقه کارگر را عامل اجرایی این تحول دموکراتیک تلقی میکرد. یکی احتمالا مدتش را از اروپا و غرب میگرفت و یکی از انقلابات خلقی در جهان سوم. یکی لیبرال بود و دیگری دولت گرا و خلقی. بخشی از این جریانات یکسره منکر حاکمیت سرمایه داری در ایران بودند و معتقد بودند که وظیفه انقلاب تازه تحقق حاکمیت سرمایه داری، البته از نوع "خودی و خوب و مستقل"، در برابر فئودالیسم استعماری است که به زعم آنها بر کشور حاکم بود و مبنای استبداد سیاسی را هم تشکیل میداد. وجه مشترک اینها، بهرحال، این بود که سرمایه داری غیر سرکوبگر در ایران رانه فقط یک امکان واقعی، بلکه هدف مبارزه انقلابی جاری قلمداد میکردند. همه به نحوی از انحاء استبداد را از حاکمیت سرمایه در ایران جدا میکردند و منشاء آن را خارج آن قرار میدادند. برای یکی منشاء استبداد فئودالیسم و استعمار بود، برای دیگری امپریالیسم و "وابستگی" و برای یکی دیگر غیر صنعتی بودن و ناکافی بودن رشد سرمایه داری در ایران، یا عدم رشد فرهنگ مدرن بورژوازی. در مقابل اینها ما استدلال کردیم که بی حقوقی سیاسی مردم و توحش دولتی و سرکوب در ایران معاصر نه تصادفی است، نه توطئه اجنبی است و نه ناشی از فرهنگ عقب مانده مردم و نه کمبود کارخانه و سرمایه دار خودساخته وطنی. ریشه این اختناق نیازهای کلیت رژیم سرمایه داری در ایران است. ما استدلال کردیم که وجود آزادی های مدنی که با دموکراسی تداعی میشود، نظیر آزادی بیان و تشکل و اعتصاب در همان حد غربی اش، با نیاز حیاتی سرمایه در ایران (مانند طیف وسیعی از کشورهای جهان) به کار ارزان و کارگر خاموش تناقض دارد. اختناق در ایران نه ابزار خفه کردن بورژواها توسط فئودالهاست و نه زدن بورژواهای "میهنی" توسط بورژواهای "وابسته". این رژیم است که کل بورژوازی در برابر طبقه کارگر ایران علم کرده و در سایه اش دارد انباشت سرمایه میکند. هر کس و با هر نیتی، با هر رنگ پرچمی و با هر مدل اقتصادی ای، بخواهد در جهان امروز سرمایه داری ایران را بچرخاند قبل از هر چیز بناگزییر پایه این اختناق را محکم میکند.

این حرفها را ما وقتی میگفتیم که هنوز مسلمین در ایران سر کار نیامده بودند، تا چه رسد به اینکه ۳۰ خرداد فرا رسیده باشد. دوره ای که اعطای آزادی و دموکراسی حداقل انتظار چپ رادیکال سنتی از بورژواها و خرده بورژواهای "مترقی و ضد امپریالیست" شان بود که داشتند به قدرت میرسیدند. ۱۵ سال و دهها هزار قربانی از آن زمان میگذرد. فکر میکنم حقانیت آن بحثها و آن

هشدارها برای هر کس که آزادی سیاسی، ولو با تعبیر لیبرالی و دموکراتیک، درد واقعی اش باشد قابل مشاهده است. اگر تنمه چپ رادیکال بنظر میرسد باز دارد، اینبار حتی به شکل ساده لوحانه تری، وعده یک ایران بورژوایی دموکراتیک را به مردم میدهد از آن روست که حتی دموکراسی امر واقعی اش نیست. ناسیونالیسم و آرمان توسعه صنعتی رگه اصلی در تعریف هویت سیاسی اینهاست. دموکراسی برای اینها به معنی "دولت قابل تحمل" است و برقراری این به زعم خیلی هایشان از عهده جناحهایی از حکومت موجود و یا شاخه هایی از اپوزیسیون بورژوایی برمیاید. بنظر من تحولات سیاسی در صحنه بین المللی، چه در عروج تاجریسم در دهه ۸۰ و چه در تحولات تاریخی و به مراتب مهم تر سالهای اخیر، سقوط بلوک شرق و پایان جنگ سرد و عواقب پر دامنه آن، بر حقانیت اساس نگرش ما در مورد ربط مستقیم دموکراسی با موقعیت اقتصادی بورژوازی در قبال طبقه کارگر صحنه گذاشته است. انگلستان مهد لیبرالیسم و دموکراسی بوده است. اما وقتی طبقه بورژوا عرصه را از نظر اقتصادی به خود تنگ مییابد و تاجریسم را به ایدئولوژی رسمی خود تبدیل میکند، ابتدایی ترین حقوق سندیکایی کارگران و حقوق مدنی توده مردم لغو میشود. در سیر تحولات بلوک شرق نه تنها مشخص شد که دموکراسی اسم رمز بازار و رقابت و تعدد سرمایه هاست، بلکه اینهم معلوم شد که گسترش کاپیتالیسم خصوصی و انباشت سرمایه در کشورهایی با بنیادهای تکنولوژیک ضعیف جز با کاهش شدید سطح زندگی کارگر و سهم او از تولید اجتماعی مقدور نیست. این مساله فوراً تعبیر متناسب خود از مقوله دموکراسی را هم ببار آورد. تعبیری که رسانه ها و ژورنالیسم بیشرم دهه نود هر روز به مردم میخورانند. اینجا دیگر دموکراسی حتی در سطح فرمال معنایی معکوس پیدا میکند. اینجا "دموکرات" به نیروهای مورد اعتماد دول غربی میگویند که آماده اند قیمتتها را آزاد کنند و سطح معیشت مردم را بشدت پائین ببرند، و در مقابل موج نارضایتی مردم وضعیت فوق العاده اعلام کنند، حقوق مدنی را معلق کنند، استبداد فردی راه بیاندازند و اعتصاب و تحزب را ممنوع اعلام کنند. دموکراسی اسم مستعار دوستان دست راستی و دیکتاتور مآب بانک جهانی در این کشور هاست. بهرحال معلوم شده که نظام پارلمانی که بورژوازی غرب در ویتترین آویزان کرده بود با موقعیت اقتصادی بورژوازی کشورهای شرق و با نیاز این طبقه به سرکوب خشن هر ابراز وجود جدی کارگر در این کشورها تناسب ندارد.

انترناسیونال: به این ترتیب آیا بنظر شما برقراری دموکراسی لیبرالی در ایران و ایجاد یک جمهوری پارلمانی با کمابیش همان درجه آزادی فردی و مدنی که امروزه در کشورهای اروپای غربی شاهدیم اساساً منتفی است؟ چقدر چنین دورنمایی، که بویژه مورد توجه اپوزیسیون لیبرال و طیف وسیعی از سازمانهای چپ دوره قبل است، بنظر شما امکان وقوع دارد؟

منصور حکمت: مساله بر سر امکان و عدم امکان "پیدایش" چنین وضعیتی نیست، بلکه بر سر امکان بازتولید آن بعنوان یک روبنای سیاسی در جامعه است. دموکراسی لیبرالی در ایران از حکومت آخوندی دور از ذهن تر و ناممکن تر نیست. سوال، همچنانکه در مورد رژیم اسلامی هم طرح میشود، اینست که تا چه حد چنین رژیم سیاسی ای میتواند یک روبنای بازتولید شونده برای جامعه و ظرف و ساختار پابرجای فعل و انفعال سیاسی در کشور باشد. رژیم اسلامی یکبار بنا به شرایط سیاسی مشخص و در پاسخ به ضرورتهای تاریخی معینی پیدا شده است. اما هرگز، حتی بعد از گذشت کمابیش یک و نیم دهه به ساختار سیاسی پذیرفته شده و روتین کاپیتالیسم در ایران تبدیل نشده است. جمهوری اسلامی برای هر روز ماندنش باید از نو خون بریزد، سرکوب کند و طرح داشته باشد. پارلمان و قانون اساسی لیبرالی هم ممکن است تحت شرایط تاریخی دیگری بعنوان یک واقعه و یک تصادف سیاسی در ایران ظهور کند. ممکن است زور نسل معینی از پارلمانتاریستها، بی آلترناتیوی اپوزیسیونها، مداخله نظامی حامیان بین المللی هیات حاکمه وقت و دهها فاکتور غیر قابل پیش بینی دیگر حتی اجازه بدهد که این پارلمان و موازین لیبرالی چند صباحی هم بر قرار بماند. اما واقعیتی که در این میان نباید فراموش شود اینست که این نظام پارلمانی در اقتصاد سیاسی جامعه و مشخصاً در روش ابراز وجود سیاسی بورژوازی ایران و نحوه مواجهه سیاسی طبقه حاکم با کارگر ریشه ندارد و در متن آن از نو ساخته نمیشود. این پارلمان را هم باید کسانی بزور، و علیرغم میل بدنه اصلی طبقه بورژوا که در قلمرو اقتصاد فعال است، سرپا نگهدارند و گرنه از چپ یا راست چیز دیگری جایش را میگیرد. مشکل بعدی، اما اینجاست که نفس پیدایش نظام پارلمانی و لیبرالی ولو بعنوان یک تصادف تاریخی بهرحال احتیاج به وجود احزاب لیبرال و سنت مبارزه لیبرالی دارد، و این در جامعه ایران ناموجود است. نظام لیبرالی بهرحال به چندتایی آدم لیبرال احتیاج دارد! کسانی که امروز در اپوزیسیون ایران سهواً به آنها لیبرال اطلاق میشود، در واقع جمهوریخواهان ناسیونالیست و مکلا (و

نه حتی لزوماً سکولار و غیر مذهبی) هستند که تا امروز کوچکترین تعلق خاطری به موازین و اصول لیبرالیسم، حال هر ارزشی که دارد، از خود نشان نداده اند. وقتی اینها از پارلمان و پلورالیسم حرف میزنند منظورشان چیزی شبیه کره جنوبی یا ترکیه است. بنابراین خلاصه حرف من در پاسخ به این سوال اینست که دموکراسی و سیستم پارلمانی لیبرال نه با نیازهای اقتصادی سرمایه و بورژوازی ایران خوانایی دارد، نه به هیچ معنی جدی کلمه توسط بخشی از این طبقه مطالبه میشود. همه اینها یعنی احتمال پیدایش آن کم و احتمال بقاء آن بعنوان واقعیتهای پابرجا و بازتولید شونده در حیات سیاسی جامعه صفر است.

انترناسیونال: در طول این بحث مقوله دموکراسی را از یکسو در سایه روشن با آزادی به تعبیر سوسیالیستی و از سوی دیگر در رابطه با واقعیت عملی رژیمها و جوامع دموکراتیک نقد و رد کردید. در رابطه با ایران احتمال برقراری یک رژیم دموکراتیک را اندک ارزیابی کردید. با این اوصاف آیا از نظر شما ایستگاهی بین استبداد عریان بورژوازی و آزادی سوسیالیستی در ایران قابل تصور نیست؟ آیا تحقق حقوق فردی و مدنی خود به یکی از وظایف انقلاب کارگری تبدیل میشود؟ آیا دستیابی به این حقوق خود یک پیش شرط انقلاب پیروزمند کارگری نیست؟

منصور حکمت: در پاسخ به بخش اول سوال، نه فقط چنین ایستگاههایی قابل تصورند، بلکه در سیر تاریخ مشخص ایران بارها پیش آمده اند و خواهند آمد. بحث بر سر این نیست که آیا نفی استبداد عریان بورژوازی در کشوری مانند ایران عملی است یا نه، بلکه اینست که تا چه حد چنین وضعیتی میتواند یک فرم حکومتی ارگانیک و پایدار برای سرمایه داری و حاکمیت بورژوازی در کشور باشد. درباره این مبحث طی چهارده پانزده سال گذشته زیاد نوشته ایم. فرق هست بین آزادی سیاسی دوفاکتو و تحمیلی ای که حاصل تناسب قوا و تلاقی تاریخی مشخصی است و برای دوره معینی در یک کشور دوام میآورد، با روبنای سیاسی بورژوا - دموکراتیکی که با کارکرد متعارف سرمایه داری ایران سازگار و خوانا باشد. اولی واقعی و اجتناب ناپذیر و دومی توهم و یا فریبکاری آگاهانه است. این یک مساله آکادمیک نیست و مستقیماً به زندگی و جان انسانهای زیاد مربوط میشود. از این مقاطع "دموکراتیک" در زندگی همین نسل طبقه کارگر ایران پیش خواهد آمد. در چنان مقطعی تشخیص این واقعیت برای طبقه کارگر حیاتی

خواهد شد. طبقه کارگری که فرجه ها و حقوق بدست آمده را حاصل کشمکش و تناسب قوای سیاسی دوره ای در جامعه ببیند و خصلت گذرا و انتقالی وضعیت را بشناسد، مکانیسم حفظ آنچه بدست آمده و بسط و فزاینده رفتن از آن و دینامیسم نفی انقلابی و ارتجاعی این وضعیت را میفهمد. رفتار سیاسی بورژوازی و کودتاها و توطئه ها و جنگ داخلی هایی که بورژوازی برای تدارک میببیند را درک میکند، ارزش هر لحظه تداوم شرایط آزادی نسبی را برای کسب آمادگی برای نبردهای سیاسی جدی تر در آینده را میفهمد و در صحنه سیاسی میماند. در مقابل، طبقه کارگری که امروز بیندازد که بله، دموکراسی شده و ایران به جرگه کشورهای "متمدن" سرمایه داری پیوسته، باید خود را برای یکی دوسال اضافه کاری و عسرت به افتخار دموکراسی و تعداد زیادی زندانی و اعدامی از سال سوم به بعد آماده کند. اما در مورد بخش دوم و سوم سوال، تحقق حقوق اجتماعی و فردی انسان به معنی واقعی و عمیق کلمه و سلب ناپذیر کردن آنها بیشک فقط میتواند کار انقلاب کمونیستی کارگری باشد. انسان قرن بیستم انتها و نهایت گسترش آزادی تحت نظام سرمایه داری را تجربه کرده است. هرچه هست همین است که میبینیم. قرار نیست معجزه جدیدی رخ بدهد. تازه اگر حرفی بشود زد اینست که روند پسرقت در تلقیات عمومی از آزادی و موازین حقوقی جامعه بورژوازی مدتی است بطور جدی شروع شده است. اما همانطور که گفتم نفی استبداد بورژوازی در عمل، فلج کردن قدرت سرکوب دولتها و احزاب بورژوازی برای دوره معین و تحمیل شرایطی که در آن سلب آزادی دوفاکتوی مردم بشدت برای طبقه حاکم دشوار باشد نه فقط عملی است بلکه یک محور تاکتیهای ماست. سرنگونی جمهوری اسلامی، مسلح شدن توده کارگر و زحمتکش و حراست از حقوق سیاسی و مدنی مردم نه فقط ممکن بلکه حیاتی است. اما سر کار گذاشتن یک نظام پارلمانی در تهران که همه بورژواها از آن پس مطابق مقررات آن بازی کنند و حرفشان را آنجا بزنند و فکر تصرف قهرآمیز قدرت و ممنوع کردن احزاب و نهادهای کارگری و سر بریدن آزادی های کسب شده مردم را از سرشان بیرون کنند، این یک توهم است. واژگونی استبداد و برقراری آزادی های مدنی یک پیش شرط سیاسی گرد آمدن آنچنان نیرویی که ضربه نهایی طبقه کارگر به نظام سرمایه داری را ممکن کند هست، اما تمام بحث ما در این سالها این بوده که این پیش شرط را باید کارگر به نیروی خود و در مواجهه با مقاومت جدی بورژوازی تامین کند.

انترناسیونال: آیا مجموعه نقدی که در طول این بحث

از پارلمان و پارلمان‌تاریسم شد، شما را از لحاظ اصولی به موضع تحریم پارلمان و مبارزه پارلمانی بطور کلی میرساند؟ آیا از نظر شما حزب کمونیست کارگری باید کاملاً شرکت در هر نوع پارلمان و انتخابات پارلمانی در ایران را از پیش منتفی بداند؟ آیا میتوان شرایطی را تصور کرد که حزب در انتخابات و حتی احتمالاً در یک دولت پارلمانی شرکت کند؟

منصور حکمت: بحث اصولی من در زمینه برخورد حزب کارگری به پارلمان و نظام پارلمانی اینست که این نهاد و این رژیم سیاسی نمیتواند ابزار و محمل پیروزی سوسیالیسم باشد. سوسیالیسم از مجرای پارلمان پیروز نمیشود، بلکه برعکس پارلمان را، هر قدر دموکراتیک و غیر فرمایشی هم باشد، بعنوان یک سنگر مقاومت بورژوازی در برابر خود خواهد یافت. من از نظر اصولی به تحریم پارلمان نمی‌روم، به فرعی دیدن آن در تاکتیک کسب قدرت طبقه کارگر سوسیالیست می‌روم. باید بگویم که بهر حال موضع من نسبت به پارلمان، حتی در کشورهای مثل انگلستان یا فرانسه، تحریم گرایانه تر از درک عمومی چپ انقلابی و یا احزاب رادیکال کارگری در این کشورهاست. پارلمان از نظر من برای کارگر یک قلمرو کشمکش و یک جبهه مبارزه است و نه دروازه قدرت.

از نظر عملی شرکت در انتخابات پارلمانی و غیره کاملاً بستگی به زمان و مکان دارد. شخصاً فکر میکنم کمونیسم در اروپا بیش از حد معطوف به پارلمان و مبارزه پارلمانی است. در آمریکای امروز بنظر من تحریم مجالس مقننه و انتخابات ریاست جمهوری بعنوان یک اصل که تنها در شرایط ویژه ای میتواند استثناء بردار باشد، تاکتیک اصولی تری برای کمونیسم کارگری است. در بخش اعظم کشورهای عقب افتاده، و بویژه ایران و دیگر کشورهای خاورمیانه، که در آن پارلمان یا دکور است و یا رسماً و عملاً ورود نماینده منتخب مردم به آنها غیر ممکن است بنظر من اصل بر تحریم است. حزب کمونیست کارگری بنظر من باید دائماً پارلمان و پارلمان‌تاریسم را در راستای همان خطوطی که در همین بحثها هم طرح شد افشاء کند. اما از نظر تاکتیکی فعالیت انتخاباتی و پارلمانی حزب ابداً منتفی نیست. منتها بنظر من این بر عهده حزب خواهد بود که در هر مورد ضرورت شرکت در پارلمان را بر مبنای تحلیل موقعیت سیاسی و منافع جنبش سوسیالیستی طبقه کارگر نشان بدهد. البته میتوان از پیش اصول و مبانی ای را بعنوان پیش شرط های مجاز شدن شرکت حزب در پروسه پارلمانی بر شمرد. اما در نهایت، تحلیل

مشخص حزب از موقعیت تاریخی - مشخص هر دوره است که باید جواب این مساله را بدهد.

انترناسیونال: سوالی که امروز با از میان رفتن نظام دو قطبی قدرت در سطح جهان بسیار مطرح است و بویژه با جنگ آمریکا در خلیج و عملکرد و تبلیغات دخالتگرانه آمریکا و دول غربی برجسته شده است اینست که آیا برقراری یک رژیم سوسیالیستی در کشوری مثل ایران با لشکرکشی فوری قدرتهای سرمایه داری مواجه نمیشود؟ آیا به این ترتیب انقلاب کارگری در چنین کشوری شانسی دارد؟ و آیا همین فاکتور و ملاحظات محافظه کارانه ناشی از آن تبلیغات مدافعان نظام پارلمانی را، هر قدر هم وعده های آزادیخواهانه شان نوخالی باشد، براتر نمیکند؟

منصور حکمت: بنظر من این ملاحظات جدی هستند و در پاسخ به آنها به چند نکته اشاره میکنم. در این شک نیست که امروز برقراری هر رژیم سوسیالیستی کارگری در هر گوشه دنیا فوراً بورژوازی بین المللی و در راس آنها آمریکا و ائتلاف سیاسی - نظامی موسوم به غرب را به رافت دخالت و اعاده حاکمیت بورژوازی میاندازد. اینکه آیا چنین دخالتی اولاً میتواند عملاً صورت بگیرد و ثانیاً، آیا قادر به درهم کوبیدن حکومت سوسیالیستی فرضی ما خواهد بود یا خیر امر دیگری است. اتفاقاً تجربه دخالتهای نظامی چند سال اخیر، از جنگ خلیج تا سومالی و بوسنیا، که چه به اسم غرب و آمریکا و چه بطور روزافزونی تحت نام سازمان ملل صورت میگیرد، این واقعیت را نشان داد که ظرفیت های عملی اینها در لشکر کشی و سرکوب حدی دارد و اگرچه از نظر تکنولوژیکی قدرت تخریب آنها بسیار وسیع است، از نظر اقتصادی و از نظر پشت جبهه اجتماعی شان، درگیر شدنشان در نبردهای وسیع با انقلابات و جنبشهای توده ای ساده نخواهد بود. بنظر من تجسم اینکه اینها نتوانند حتی در صورت دخالت مستقیم نظامی نهایتاً یک حکومت سوسیالیست کارگری در یک کشور متوسط الحال، از نظر اقتصادی و جغرافیایی و جمعیتی، را ساقط کنند سخت نیست. این بنظر من یک واقعیت است. منتهی بخودی خود نه جواب کافی ای برای سوال شماسست و نه میتواند برای نسلی از یک جامعه انقلاب کرده که قرار است در جریان خنثی کردن تهاجم نظامی بورژوازی جهانی به انقلاب سوسیالیستی شان فدا شوند و یا زندگی حرامشان شود، مایه دلخوشی باشد. زیر نثریه یکی از شاخه های فدایی شعاری با این مضمون نوشته میشود که "خلق مسلح متحد در شوراها شکست ناپذیر است". گیریم اینطور باشد و این متافیزیک یک قانون مادی جهان باشد. اما پروسه اثبات این شکست

و اودکلن بزنند و به مجلس بیایند، یا اینکه کارگر قدرت را بدست بگیرد و به کمک کارگر آلمانی و فرانسوی و آمریکایی از درگیری از موضع ضعف در یک جنگ ناخواسته اجتناب کند؟ بنظر من وضعیت امروز این را اثبات میکند که انترناسیونالیسم کارگری تنها یک اصل، یک باور، یا یک اعتقاد و یک احساس یگانگی طبقاتی نیست، بلکه یک اسلحه برنده و واقعی در نبرد طبقاتی است. باید این اسلحه را به میدان آورد و به کار انداخت. استراتژی ما برای اجتناب از تراژدی ای که بورژوازی بین المللی خواهد کوشید به انقلاب کارگری در کشوری چون ایران تحمیل کند، تلاش برای ایجاد یک صف بین المللی کارگری است که از چنین انقلاباتی محافظت کند. ممکن است ترسی که آمریکا و غرب میکوشند در دل توده زحمتکش جهان بیاندازند، آنها را نسبت به مواعید شبه دموکراتیک اپوزیسیون بورژوایی در این کشورها متمایل تر کند. "ما شکست ناپذیریم" هر قدر باوری انقلابی و صمیمانه باشد، جواب این مساله را نمیدهد. پاسخ واقعی سازماندهی مادی انترناسیونالیسم کارگری در سطوح مختلف است.

منظور من از این تاکید بر انترناسیونالیسم ابا این نیست که انقلاب کارگری مگر آنکه در مقیاس جهانی صورت گیرد محکوم به فناست. من نظریه پیدایش سوسیالیسم از طریق یک انفجار بزرگ و همزمان بین المللی را واقعی نمیدانم. در سیر واقعی تاریخ بسیار محتمل تر است که کارگران در یک گوشه قدرت را بگیرند بی آنکه در سایر نقاط جهان این توان را داشته باشند و لذا سوسیالیسم کارگری ناگزیر خواهد بود در این یا آن کشور و یا فلان مجموعه کشورها کلیت برنامه خود، اعم از سیاسی و اقتصادی، را جامه عمل ببوشاند. آنچه که بنظر من حیاتی است اینست که طبقه کارگر در کشورهای دیگر و بخصوص در کشورهایی که پیشقراولان میلیتاریسم بورژوایی در صحنه جهانی هستند این خودآگاهی و سازمانیابی انترناسیونالیستی را داشته باشد که دست بورژوازی کشور خود را در اتخاذ سیاست تعرض و تجاوز نظامی ببندد. این عملی و قابل تحقق است.

* * *

اولین بار از اسفند ۱۳۷۱ تا مرداد ۱۳۷۲، فوریه تا ژوئیه ۱۹۹۳، در شماره های ۴ تا ۷ انترناسیونال نشریه حزب کمونیست کارگری ایران منتشر شد.

ناپذیری یک روند دردناک است که در آن انسانها و زندگی و موجودیت و عواطف شان در خون غرق میشود. جنبه انسانی مساله یک تنها یک بعد مساله است، جنبه دراز مدت تر و و سیاسی - تاریخی تر مساله و عواقب این پروسه برای آن انقلاب سوسیالیستی کمتر از جنبه انسانی اش هولناک نیست. نفس این تعرض معنی مادی انقلاب سوسیالیستی را برای توده مردمی که قرار است از این طریق رها شوند عوض میکند. سوسیالیسم، انقلابی برای خوشبختی و پایان محرومیت بشر است. انقلابی است علیه خشونت که خمیره اصلی جامعه تاکنونی را تشکیل داده است، انقلابی است برای آزادی، شادی و خلاقیت انسانها. اما تعرض نظامی بورژوازی جهانی به این رویداد خون میپاشد، آن را با محرومیت و فقر و انزوا، با فداکاری و تحمل درد و غم و محرومیت بیشتر مترادف میکند. حتی پیروزی نهایی انقلاب تا سالها نمیتواند این رنگ را از مقطع پیدایش جامعه نوین پاک کند. این فشارها و محرومیتها عواقب مادی برای انقلاب و مسیر آن دارد. گرایشات عقب مانده، که ناسیونالیسم و قوم پرستی و مذهب و مردسالاری تنها نمونه های درشت و برجسته آن هستند را دامن میزند، احترام و ارزش جان و آسایش انسانها را برای خود آنها پائین میآورد. سوسیالیسم را به تقسیم فقر تنزل میدهد و غیره و غیره. بنابراین سوال بر سر شکست ناپذیری ما نیست. اگر چنین جنگی را به ما تحمیل کنند آنگاه موظفیم پیروز شویم. اما راه حل واقعی بنظر من منتفی کردن این خطر است. و این ما را به توجه به یک رکن اساسی انقلاب کارگری، یعنی خصلت بین المللی طبقه کارگر و سوسیالیسم کارگری رهنمون میشود. بنظر من خصلت بین المللی طبقه کارگر و جوهر انترناسیونالیستی کمونیسم کارگری آن عاملی است که سوسیالیسم را در دنیای امروز به یک آلترناتیو مادی و قابل تحقق تبدیل میکند. بنظر انقلاب کارگری در کشوری مثل ایران باید به کمک نیروی طبقه کارگری بین المللی و بخصوص طبقه کارگر کشورهای که میلیتاریسم بورژوایی در سطح بین المللی را رهبری میکنند، از تعرض و فشار نظامی و اقتصادی بین المللی مصون داشته شود. این یک امکان واقعی است. بنظر من کارگر در ایران باید به این فکر کند که کدامیک از اینها واقعی و کدامیک اتوپی است: اینکه پارلمان در ایران مستقر شود و آزادی اعتصاب و تشکل و فعالیت کارگری و کمونیستی قانونیت پیدا کند و سرمایه دار داخلی و خارجی و ارتش بورژوایی و گانگسترهای سیاسی مسلح، از جریانات پان اسلامی حزب الله تا ناسیونال اسلامی ها و سلطنت طلب ها و فاشیستها و عظمت طلبها این وضعیت جدید را قبول کنند و اسلحه شان را تحویل بدهند